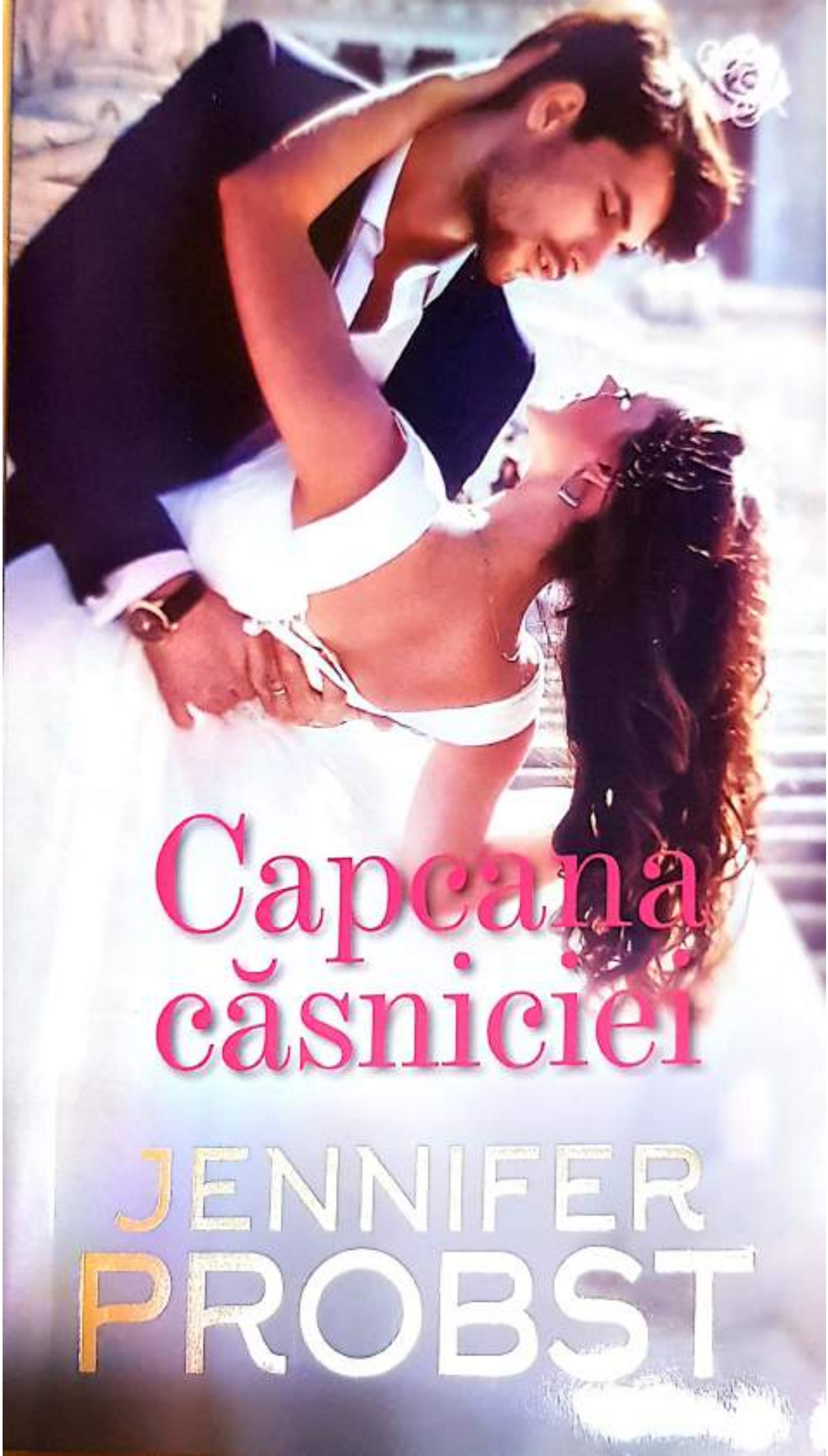
Capcana căsniciei
JENNIFER PROBST

JENNIFER PROBST

Capcana căsniciei

Traducere din limba engleză:
Cristina Barbu,
Iulian Cremenescu

LITERA
București
2020

Soțului meu.

Presupun că vrăjile de iubire funcționează, la urma urmei, și chiar există finaluri fericite. Îți mulțumesc pentru sprijinul tău în fiecare moment haotic, pentru că m-ai ținut pe linia de plutire. Îți mulțumesc pentru că ești un tată fantastic și, mai presus de orice, pentru că gătești cina. Te iubesc.

Și minunatelor, fabuloaselor, uimitoarelor mele editoare, Liz Pelletier și Libby Murphy. Nimic nu ar fi fost posibil fără voi.

capitolul 1

Maggie Ryan ridică paharul cu margarita și luă o gură zdravănă. Gustul înțepător se întâlni cu sarea, producând o explozie pe limba ei și apoi gonindu-i arzător prin vene. Din păcate, nu suficient de repede. O fărâmă de rațiune rămasă o făcu să se îndoiască de propriile acțiuni.

Cartea cu coperte de pânză violet o chema și o sfida. Maggie o luă din nou, o răsfoi și o aruncă înapoi pe masa de sticlă contemporană. Ridicol. *Vrăji de dragoste*, pentru Dumnezeu! Ea refuza să se înjosească astfel. Desigur, când Alexa, cea mai bună prietenă a ei, făcuse vraja, Maggie o susținuse și îi încurajase acțiunile pentru a-și găsi sufletul-pereche.

Dar asta era complet diferit.

Maggie bombăni în barbă și se uită pe fereastră. O rază de lună se strecura printre lamelele storurilor organice din bambus. Încă o seară trecuse. Încă o întâlnire dezastruoasă. Demonii amenințau să iasă la iveală și nu era nimeni să o ajute să le reziste până la răsărit.

De ce nu simțea nimic, nici o conexiune? Ultimul tip fusese încântător, inteligent și relaxat. Maggie se așteptase la o senzație electrizantă când se atinseseră, într-un final – sau măcar la un fior amărât. Dar nu simțise nimic. Absolut nimic. Amorțită de la talie în jos. Doar o durere surdă pricinuită de goliciune și dorința de... mai mult.

Disperarea o izbi ca un val violent. Senzația familiară de panică îi încleștă pieptul, dar Maggie ripostă și o învinse. La naiba cu treaba asta! Refuza să aibă un atac

de panică. Se agăță de sentimentul de disperare ca de o vestă de salvare și respiră adânc și calm.

Atacuri de panică idioate! Ura medicamentele și refuza să le ia, fiind încrezătoare că putea învinge episoadele prin forța propriei voințe. Probabil era o criză a vârstei mijlocii. La urma urmei, viața ei era aproape perfectă.

Avea tot ce își puteau dori majoritatea oamenilor. Fotografia modele masculine superbe în lenjerie și călătorea în toată lumea. Își adora apartamentul modern, care nu necesita multă muncă de întreținere. Bucătăria era utilată cu electrocasnice din inox, iar faianța din ceramică strălucea. Espressorul modern și aparatul de margarita îi confirmau statutul elegant, dar distractiv, gen *Sex and the City*. Covoarele albe de pluș și mobilierul de piele asortat nu erau chinuite de nici un copil și reflectau un stil desăvârșit. Făcea ce voia, când voia, și nu trebuia să se scuze în fața nimănui. Era atrăgătoare, confortabilă din punct de vedere financiar și sănătoasă, cu excepția ocazionalelor atacuri de panică. Și totuși, întrebarea îi tot dădea târcoale cu o insistență iritantă, crescând cu fiecare zi care trecea.

„S-o fac?"

Maggie se ridică și își puse un halat din mătase roșie, apoi își îndesă picioarele în papucii pufoși, cu coarne de diavol în vârf. Era suficient de beată și nu urma să afle nimeni. Poate că exercițiul avea să îi calmeze nervii.

Luă o bucată de hârtie și făcu o listă cu toate calitățile pe care le voia la un bărbat.

Făcu focul.

Recită incantația.

Chicote vesele îi răsunau în minte datorită actului nebunesc, dar ea le alungă cu încă o gură de tequila și privi hârtia arzând.

La urma urmei, nu mai avea nimic de pierdut.

*

Soarele părea furios.

Michael Conte stătea afară, lângă proprietatea de pe malul apei, și urmărea cu privirea discul perfect care încerca să învingă vârfurile munților. Era un amestec arzător de portocaliu aprins și stacojiu, care emana scântei furioase, ucigând ultimele rămășițe ale nopții. Îl privi pe regele dimineții sărbătorindu-și mândru victoria temporară și, pentru o clipă, Michael se întrebă dacă avea să se mai simtă vreodată așa.

Viu.

Clătină din cap și își mustră propriile gânduri. Nu avea motive să se plângă. Viața lui era aproape perfectă. Proiectul de pe malul lacului se apropia de final, iar lansarea primei brutării a familiei lui în Statele Unite avea să cucerească cartierul într-o clipă. Cel puțin așa spera el.

Michael privi peste întinderea de apă, apoi studie lucrările de renovare. Cândva o zonă dărăpănată și cu nenumărate infracțiuni, proprietatea din Hudson Valley avusese parte de o transformare uimitoare, iar el avusese un rol în asta. Împreună cu ceilalți doi investitori, Michael investise foarte mulți bani în acest vis și credea în succesul echipei. Alei pavate cu piatră șerpuiau printre tufe de trandafiri, iar ambarcațiunile se întorseseră, în sfârșit – maiestuoasele veliere și renumitul feribot care oferea plimbări pe apă copiilor.

Pe lângă brutăria lui, centrul de relaxare și restaurantul cu specific japonez curtau o clientelă eclectică. Ziua inaugurării avea să vină peste câteva săptămâni, după un an lung de construcție și sudoare.

Dar La Dolce Famiglia era pregătită să surprindă New Yorkul.

Un sentiment de satisfacție îl învălui, odată cu o senzație stranie de goliciune. Ce era în neregulă cu el în ultima vreme? Dormea mai puțin, iar femeile cu care își mai permitea uneori să se distreze îl făceau să se simtă

și mai neliniștit odată cu venirea dimineții. În aparență, avea tot ce își putea dori un bărbat. Avere. O carieră pe care o iubea. Familie, prieteni și o stare de sănătate decentă. Și cam orice femeie pe care și-o dorea. Italianul din sufletul lui tânjea după ceva mai profund decât sexul, dar Michael nu știa dacă așa ceva exista cu adevărat.

Cel puțin, nu pentru el. Parcă ceva era defect înăuntrul lui.

Scârbit de atâta văicăreală, se întoarse și porni de-a lungul trotuarului. Îi sună telefonul, iar el îl scoase din pardesiul de cașmir, văzând numărul apelantului.

„Rahat!"

Se opri pentru o clipă. Apoi, oftând resemnat, răspunse:

– Da, Venezia? Ce mai e de data asta?

– Michael, am probleme.

O înșiruire rapidă de cuvinte în italiană îi luă urechea cu asalt. Michael se concentră pe tirada de vorbe, disperat să înțeleagă ceva printre hohotele de plâns.

– Ai spus că te căsătorești?

– Nu mă asculți, Michael? spuse ea, revenind la engleză. Trebuie să mă ajuți!

– Ia-o încet! Respiră adânc, apoi spune-mi întreaga poveste.

– Mama nu mă lasă să mă mărit! izbucni ea. Și este numai vina ta. Tu știi că eu și Dominick suntem împreună de ani buni și am tot sperat și m-am tot rugat să mă ceară și a făcut-o în sfârșit. O, Michael, m-a dus în Piazza Vecchia, s-a așezat într-un genunchi și inelul este minunat, pur și simplu minunat! Desigur, am spus da, apoi am alergat la mama, ca să dăm vestea întregii familii, și...

– Stai puțin, Dominick nu m-a sunat să-mi ceară permisiunea de a-ți cere mâna, zise iritat Michael. Eu de ce n-am știut de asta?

Sora lui oftă lung.

– Cred că glumești! Obiceiul ăsta este demodat, și tu nici măcar nu ești aici, și toată lumea știa că urma să ne căsătorim. Era doar o chestiune de timp. Oricum, nu mai contează, pentru că o să rămân fată bătrână și o să-l pierd pe Dominick pentru totdeauna. Nu mă va aștepta și e doar vina ta!

Lui Michael îi bubuia capul în ritmul văicărelilor Veneziei.

– Și de ce este vina mea?

– Mama mi-a spus că nu mă pot căsători până nu te căsătorești tu. Mai știi tradiția aia ridicolă în care credea *papa?*

Teama se strecură pe spinarea lui Michael și se încolăci apoi în stomacul lui. Imposibil! Vechea tradiție de familie nu își avea locul în societatea modernă. Sigur, tradiția conform căreia întâiul născut trebuia să se căsătorească primul era renumită în Bergamo, iar el, ca vlăstarul cel mai vârstnic al familiei, era privit ca un lider, dar trecuse de mult vremea căsătoriilor obligatorii.

– Sunt sigur că a fost o neînțelegere, spuse el calm. Rezolv eu situația.

– Mama i-a spus lui Dominick că pot purta inelul, dar că nu va avea loc nici o nuntă până nu te căsătorești tu. Apoi Dominick s-a supărat și a spus că nu știe cât poate aștepta să-și înceapă viața cu mine, iar mama s-a enervat și i-a spus că este nerespectuos și ne-am certat îngrozitor și acum viața mea s-a terminat, s-a terminat! Cum poate să-mi facă asta?

Hohotele de plâns răsunau în telefon.

Michael închise ochii. Tâmplele începură să îi zvâcnească și mai tare. Întrerupse plânsetele Veneziei cu o nerăbdare pe care nu încercă să și-o ascundă.

– Calmează-te, îi spuse pe un ton poruncitor.

Sora lui tăcu imediat, obișnuită cu autoritatea lui.

– Toată lumea știe că tu și Dominick sunteți sortiți să fiți împreună. Nu vreau să-ți faci griji. Voi vorbi cu mama azi.

Venezia își înghiți lacrimile.

– Și dacă nu poți? Dacă mă dezmoștenește dacă mă mărit cu Dominick fără aprobarea ei? Voi pierde totul. Dar cum să renunț la bărbatul pe care îl iubesc?

Inima lui Michael se opri, apoi o luă la goană. Pentru Dumnezeu, situația era o groapă cu șerpi în care el refuza să sară. O dramă de familie l-ar forța să zboare acasă, iar cu problemele cardiace ale mamei lui, era îngrijorat pentru starea ei de sănătate. Celelalte două surori ale lui, Julietta și Carina, nu prea păreau capabile să gestioneze singure durerea Veneziei. Mai întâi, Michael trebuia să își facă sora să se calmeze. Își încleștă degetele pe telefon.

– Nu vei face nimic până nu vorbesc eu cu ea. Ai înțeles, Venezia? Mă ocup eu de asta. Tu doar spune-i lui Dominick să reziste până rezolv eu.

– Bine, spuse vocea tremurândă de la celălalt capăt al apelului.

Michael știa că, pe lângă tendințele către dramatism ale Veneziei, ea își iubea logodnicul și voia să își înceapă viața cu el. La 26 de ani, sora lui era deja mai în vârstă decât majoritatea prietenelor ei care se căsătoriseră și, în sfârșit, își găsise un iubit cu care Michael era de acord.

Încheie convorbirea și merse cu pași mari la mașină. Avea să se întoarcă la birou și să se gândească pe îndelete la situație. Dacă trebuia să se căsătorească pentru a îndrepta dezastrul acesta? Simplul gând îi făcu palmele să transpire, iar Michael se opuse instinctului de a le șterge pe pantalonii călcați la perfecție. Munca îi ocupa tot timpul liber, astfel că el pusese căutarea sufletului-pereche pe ultimele locuri în lista priorităților lui. Desigur, știa deja ce calități căuta la viitoarea soție. Își dorea să fie o persoană relaxată, cu o fire dulce și amuzantă. Inteligentă.

Loială. O persoană care să vrea să crească copii, să își întemeieze o familie, dar suficient de independentă cât să aibă propria carieră. Cineva care să se integreze perfect în familia lui.

Michael urcă în mașina lui Alfa Romeo și apăsă butonul de pornire a motorului. Principala problemă începu să licăre în culori aprinse în fața ochilor lui. Dacă nu avea timp să găsească soția perfectă? Putea să găsească o femeie pentru o înțelegere practică, pentru a-și mulțumi mama și a-i permite Veneziei să se mărite cu iubirea vieții ei? Și dacă da, unde în Infernul lui Dante avea să o găsească?

Sună telefonul, întrerupându-i șirul gândurilor. O singură privire spre mobil îi confirmă că Dominick refuza să aștepte să fie calmat și era hotărât să lupte pentru mâna surorii lui.

Capul îi bubuia, în timp ce Michael se întinse după telefon.

Urma să fie o zi lungă.

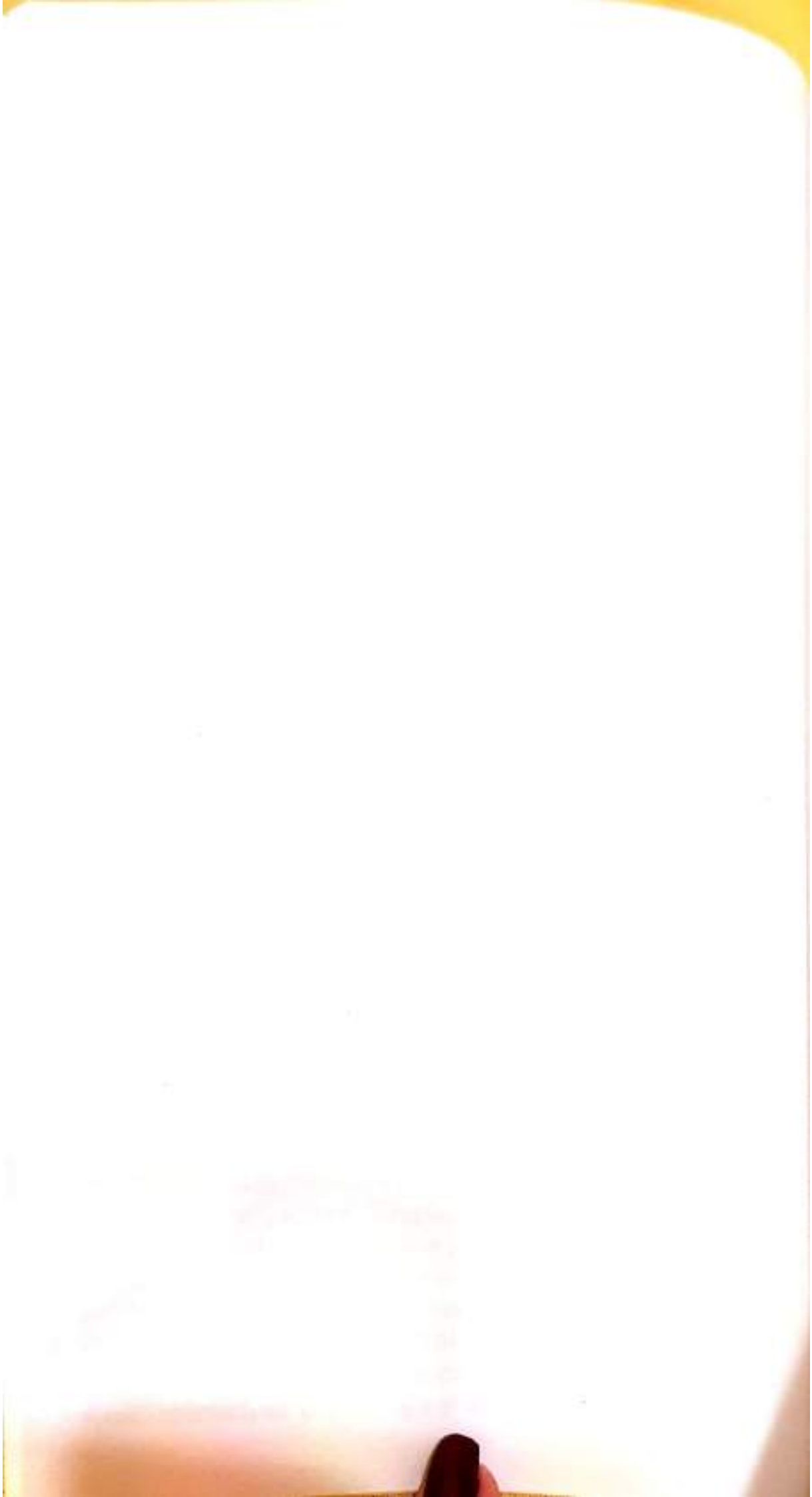

capitolul 2

– Poftim, ține copilul!

Maggie întins automat mâinile când fratele ei îi împinse ghemotocul agitat în brațe și plecă în grabă. Tipic. Îi observase jocul de-a pasatul copilului și refuza să fie ea fraiera. De obicei se întâmpla pentru că nepoata ei tocmai...

– Ah, scârbos!

Mirosul puternic de caca îi luă nasul cu asalt. Nepoata ei rânji cu mândrie, iar firicele de salivă i se prelinseră pe bărbie și apoi pe pantalonii din mătase ai lui Maggie. Scutecul lui Lily se îngreunase cu Dumnezeu știe ce dezastru, iar cele trei fire de păr ale micuței stăteau țepene în sus.

– Scuze, Lily, mătușa Maggie nu schimbă scutece. Când vei fi mare, te voi învăța să mergi cu motocicleta, să agăți un tip sexy pentru bal și să îți cumperi primul buletin fals. Până atunci, nu mă bag.

Lily își îndesă pumnul micuț în gura știrbă și începu să rontăie mulțumită.

Maggie se abținu să nu râdă. Aruncă o privire rapidă în jur, pentru a vedea dacă era vreo rudă prin preajmă, pentru a face schimbul, dar majoritatea oaspeților erau înghesuiți în bucătărie și în sufragerie, lângă bufet. Oftând, se ridică de pe canapea, o sprijini pe Lily pe șold și aproape că se ciocni de singurul bărbat care o scotea din sărite.

Michael Conte.

El o prinse ferm înainte ca ea să își piardă echilibrul. Fierbințeala contactului sfârâi precum uleiul într-o tigaie încinsă, dar Maggie își menținu expresia indiferentă,

hotărâtă să nu îi arate lui Michael ce efect puternic avea asupra ei. Practic, el îi furase cea mai bună prietenă, strecurându-se în familia Alexei cu ajutorului farmecului lui, care pe ea o enerva la culme. Din moment ce fratele ei crease proiectul de pe faleză, Michael era acum invitat la evenimente unde afacerile și plăcerea se contopeau în reuniuni de familie. Maggie îl întâlnea peste tot, amintindu-și astfel constant de acea întâlnire pe nevăzute dezastruoasă și retrăind acea senzație de umilință.

– Ești bine, *cara*?

Tonul lui mângâietor îi dezmierdă stomacul ca un pumn de catifea. Lily zâmbi larg și oftă efectiv. Și cine nu ar fi oftat? Michael era superb pur și simplu.

Maggie îi analiză fizionomia cu o indiferență nemiloasă, care o făcea unul dintre cei mai doriți fotografi din industria modei. Părul lung și negru îi era prins în coadă la ceafă. Chipul lui era o combinație stranie de eleganță și forță, cu o frunte înaltă, pomeți sculptați și o bărbie puternică. Nasul îi era ușor curbat, iar acest lucru doar îi sporea șarmul. Tenul măsliniu îi trăda descendența italiană.

Dar ochii lui o dădeau pe spate pe ea.

Erau negri și expresivi, migdalați și puși în evidență de gene bogate, întotdeauna trădând un imoral simț al umorului și o pasiune pură, care licăreau de sub aspectul lui cizelat.

Maggie se simți și mai irascibilă. De ce o afecta Michael? Munca ei presupunea să lucreze cu bărbați pe jumătate goi, care arătau chiar mai bine decât el. Erau ca niște statui din marmură, iar ea rar se simțea străbătută de vreun curent electric atunci când le dădea indicații pentru următoarea postură. Avusese întâlniri cu câteva fotomodele și întotdeauna păstrase distanța, bucurându-se de compania lor și apoi văzându-și de drum fără să privească în urmă. Dar Michael avea un efect puternic

asupra ei, aprinzându-i o nevoie feminină primară pe care ea nu o mai simțise înainte.

Maggie alungă deranjantul gând și o ridică pe Lily mai sus pe șold, apoi se asigură că tonul îi era indiferent.

– Salut, Conte. Ce te aduce pe aici?

Buza lui inferioară tresări.

– N-aș rata pentru nimic în lume petrecerea aniversară a Alexei.

– Nu, bineînțeles că nu. Nu ratezi multe evenimente care o implică pe Alexa, nu-i așa?

Michael ridică din sprâncene.

– Te îndoiești de motivele mele, *cara?*

Maggie ura accentul lui aspru, care se juca cu simțurile ei. Dar îi ura corpul și mai mult. Mușchi fermi se conturau pe sub jacheta Armani din piele. Michael purta o cămașă de un albastru regal, blugi și ghete negre Paciotti, din piele de crocodil. Pe lângă stilul rafinat, bărbatul emana o forță masculină care o copleșea, combinată cu un farmec fatal. Se prefăcea că nu are nici o grijă pe lume, dar Maggie zări în profunzii ochi negri inteligența ageră care se ascundea sub acea fațadă elegantă.

La urma urmei, ea ascundea aceleași lucruri.

Maggie îi aruncă zâmbetul fermecător pe care și-l perfecționase, la rândul ei.

– Desigur că nu. Era doar un comentariu despre relația personală apropiată pe care se pare că o ai cu soția fratelui meu.

Michael chicoti și o gâdilă pe Lily sub bărbie, iar micuța râse. Până și nepoata ei era o trădătoare când venea vorba de el.

– Ah, dar eu și Alexa suntem doar prieteni, nu? Și fără fratele tău, brutăria mea n-ar fi prins viață. A făcut o treabă minunată cu designul arhitectural.

– Convenabil, nu? mormăi Maggie.

Parcă știind că prezența lui o irita, Michael se aplecă înainte. Ea simți mirosul de cafea, săpun și o urmă

de parfum Christian Dior. Privirea i se concentră ne. putincioasă pe buzele lui pline, care promiteau sex și păcate.

– Vrei să îmi spui ceva, Maggie? o întrebă pe un ton tărăgănat. Îmi amintesc, de la întâlnirea noastră, că de obicei ești mai... directă.

Blestematul! Maggie se împotrivi fierbințelii care îi urcă în obraji și miji ochii drept avertisment.

– Iar eu îmi amintesc că, de obicei, ești mai... sincer.

Michael se retrase și îi oferi spațiu.

– Da, poate amândoi am făcut o greșeală în seara aceea.

Ea refuză să răspundă. În schimb, o ridică pe Lily și i-o puse în brațe. El o ținea cu o asemenea tandrețe și ușurință, încât Maggie își regretă imediat decizia.

– Trebuie s-o găsesc pe Alexa. Lily are scutecul plin, ne faci o favoare și o schimbi tu, te rog? spuse ea, zâmbind mieros. La urma urmei, faci parte din familie. Știi unde este camera copilului.

Maggie se întoarse pe călcâiele pantofilor cu toc cui și plecă. Își croi drum prin bucătăria decorată în stil toscan, hotărâtă să își ia un pahar cu vin. De ce nu mai vedea nimeni că individul umbla după cea mai bună prietenă a ei? Inițial, fratele ei îl urâse, dar acum Nick îl invita la evenimentele de familie și îi oferea, practic, șansa de a fi cu soția lui. Maggie îi menționase de câteva ori chestiunea Alexei, dar prietena ei râsese, spunând că nu exista nici o chimie pe plan sexual.

Pe naiba!

Ea știa că Alexa nu se gândea la această posibilitate pentru că era foarte îndrăgostită de Nick și vedea doar binele în oameni. Maggie avea încredere în Alexa. Nu avea încredere în italianul șarmant care își croise drum în familia lor. Făcuse cercetări despre el în ultimul an, convinsă că urma să descopere o slăbiciune, în caz că avea nevoie să îl șantajeze pentru a-l ține departe de Alexa

și de fratele ei. Dar nu găsise nimic necurat despre Michael. Cu excepția unui lucru evident – femeile.

Michael era un afemeiat notoriu. Maggie era convinsă că, în Italia, femeile tânjeau după el, iar acest lucru nu se schimbase la New York. Era unul dintre cei mai râvniți burlaci din Hudson Valley. Maggie nu găsise nici un comentariu negativ la adresa comportamentului său, nici măcar în ziarele de scandal. Totuși, un fapt rămânea. Bărbatul nu avea relații serioase.

Cea mai lungă relație a lui în ultimul an durase două săptămâni. Maggie își înăbuși un chicot lipsit de umor. Într-un fel, avea impresia că se întâlnise pe sine, dar în varianta masculină. Ajunsese la o singură concluzie solidă privind motivul din cauza căruia Michael nu voia să își ia un angajament.

Alexa.

Era atât de îndrăgostit de Alexa, încât refuza să se dedice complet unei alte femei. Slavă Domnului că Michael nu îi acceptase propunerea de a avea o a doua întâlnire. Amintirea încă o făcea să se simtă stânjenită. Maggie nu mai fusese niciodată respinsă de un bărbat, mai ales de unul pe care inițial îl dorise. Își turnă Cabernet într-un pahar, apoi porni alene spre sufrageria elegantă. Observă dispariția câtorva antichități și a unor colțuri ascuțite de mobilier – începutul securizării casei fratelui ei pentru micuța Lily.

Alexa se năpusti spre ea cu o farfurie plină cu mâncare.

– De ce nu mănânci? Am nevoie de sprijin. Încerc să scap de kilogramele luate în timpul sarcinii, dar aperitivele astea sunt prea bune.

Maggie îi zâmbi prietenei ei.

– Arăți fantastic. Dumnezeule, ai sânii imenși, sunt al naibii de geloasă.

Rochia neagră, până la genunchi și cu decolteu adânc, îi evidenția silueta voluptuoasă.

Alexa scoase limba.

– Beneficiile alăptatului. Să sperăm că nu va începe să îmi curgă lapte și să-mi distrugă aerul sexy. Unde e Lily?

Maggie își abținu un rânjet satisfăcut.

– Cu Michael. Îi schimbă scutecul.

Alexa oftă.

– De ce i-ai făcut asta? Mereu îi dai bătăi de cap. Trebuie să merg să-l ajut, spuse ea, lăsând farfuria pe masă, dar Maggie o apucă de braț.

– Of, bine, merg eu să văd ce face. Sunt sigură că i-a pasat-o pe Lily mamei tale. Nu e prost, Al, și e bărbat. Bărbații nu schimbă scutece.

– Nick schimbă.

Maggie își dădu ochii peste cap.

– Rar. Mi-a dat-o mie pe Lily pentru că știa că a făcut caca.

Alexa se încruntă la soțul ei, aflat în capătul opus al încăperii.

– Oare de ce mă mai surprinde? Noaptea trecută m-a rugat să o țin un minut, iar când am mers să-l caut, plecase. Ieșise afară. Stătea în mașină. Adică îți bați joc de mine?

Maggie încuviință din cap.

– O să organizez eu o ședință de shopping cu tine în curând și-l vom face să plătească. La propriu.

Alexa râse.

– Du-te și salvează-l pe Michael! Și fii drăguță cu el, pentru Dumnezeu! Nu știu ce e cu voi doi. A trecut aproape un an de când ați avut întâlnirea pe nevăzute. S-a mai întâmplat ceva și nu mi-ai spus?

– Nu, răspunse Maggie, ridicând din umeri. Ți-am spus, cred că este îndrăgostit de tine. Dar nu mă crede nimeni.

– Iar începi cu asta? Alexa clătină din cap. Maggs, suntem doar prieteni. Este ca un membru al familiei.

Ai încredere în mine, până și Nick s-a dat pe brazdă – nu este nimic între mine și Michael. Și n-a fost niciodată.

– Corect.

Maggie se uită la prietena ei, pe care o iubea ca pe o soră. Alexa nu știa cât de frumoasă era, la exterior și la interior deopotrivă. Nick îi câștigase în sfârșit inima, iar Maggie nu voia ca ei să uite cât de importanți erau unul pentru celălalt. Călătoria lor până în prezent fusese dificilă, dar Maggie nu văzuse un cuplu mai fericit ca ei. Fratele ei își găsise în sfârșit sufletul-pereche. Nu permisese vieții lor de familie dificile să îi afecteze viitorul, iar ea era mândră de el pentru că făcuse acest pas. Măcar o persoană din familie își găsise liniștea.

Maggie o îmbrățișă.

– Bucură-te de mâncare, sărbătorito, și nu-ți face griji! Îl salvez eu.

Nu se grăbi să ajungă la Michael, așteptându-se să îl găsească bând tacticos un pahar de whisky, nu îngrijind un copil. Urcă alene scările și traversă holul. Auzi un râset scurt, apoi un fredonat. Băgă capul în cameră și privi scena din fața ei.

Michael o ținea pe Lily în brațe și o legăna. Fredona un cântec de leagăn în italiană, iar Maggie își dădu seama că era *Twinkle Twinkle, Little Star*. Lily îl privea fascinată, gângurind în ritmul melodiei. Camera copilului amplifica aerul aproape mistic al scenei, cu luni uriașe și stele pictate pe tavan, iar pereții erau de un galben aprins, ca soarele.

Maggie simți cum inima îi stă în loc. Un dor puternic îi străbătu pieptul, iar ea mijì ochii în încercarea de a domoli furtuna emoțională. Michael își dăduse jos jacheta, pe care o pusese pe spătarul scaunului. Lily purta o altă rochiță, cu trandafiri galbeni, iar ciorăpeii și pantofiorii galbeni erau acum impecabili, fără nici o urmă de salivă. În aer se simțea o aromă de vanilie.

Maggie înghiți în sec și își încleștă pumnii.

Michael ridică privirea.

Ochii li se întâlniră. Pentru o clipă, o atracție pură și plină de dorință scânteie între ei. Apoi se stinse, iar Maggie se întrebă dacă nu cumva doar își imaginase dorința pe chipul lui.

– Ce faci? întrebă ea tăios.

Michael își înclină capul la auzul tonului acuzator.

– Cânt.

Maggie oftă nerăbdătoare și gesticulă spre masa pentru schimbarea copilului.

– Mă refer la scutec. Ai schimbat-o? Și de ce poartă rochia aia?

El părea amuzat.

– Desigur, am schimbat-o, așa cum mi-ai cerut, *cara*. Rochia ei era murdară, așa că am ales alta. De ce pari atât de surprinsă?

– M-am gândit că ai fost crescut cu atitudinea aia demodată. Știi tu, cum că bărbații sunt lideri și nu gătesc, nu spală și nu schimbă scutece.

Michael își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Lily clipi, apoi gânguri drept răspuns.

– N-ai cunoscut-o pe mama. Am crescut cu trei surori mai mici. Schimbatul scutecelor era responsabilitatea mea, nici nu se punea problema să pasezi copilul altcuiva. Am încercat o dată și am plătit scump.

– A, spuse Maggie, sprijinindu-se de biroul alb. Familia ta este în Italia?

– Da. Brutăria originală La Dolce Famiglia a luat naștere în Bergamo, unde locuim noi. Apoi ne-am extins la Milano și am avut destul de mult succes. Eu am decis să continui tradiția în America, iar surorile mele conduc afacerea de acasă.

– Și tatăl tău?

O urmă de tristețe fugară se citi pe trăsăturile lui sculptate.

– Tata a murit în urmă cu câțiva ani.

– Îmi pare rău, spuse ea blând. Pare că ai o familie unită.

– *Si.* Mi-e dor de el în fiecare zi, spuse Michael, apoi o studie curios. Și tu? Presupun că n-ai fost nevoită niciodată să schimbi scutece?

Maggie zâmbi și ignoră golul din stomac.

– Mi-au fost schimbate. Nick era mai mare decât mine, așa că n-am avut frați mai mici pentru care să-mi fac griji. N-a trebuit să ridic niciodată un deget, pentru că am crescut într-o vilă cu menajeră, bucătăreasă și bonă. Am fost foarte răsfățată.

Se lăsă tăcerea pentru o clipă. Maggie se mută stânjenită de pe un picior pe altul, întrucât Michael nici măcar nu încercă să ascundă faptul că îi analiza chipul, căutând ceva ce ea nu putea înțelege. În cele din urmă, el spuse:

– Nu, *cara*. Cred că ai avut o copilărie mai grea decât noi toți.

Maggie refuză să răspundă, urând modul în care el încerca să îi intre pe sub piele și să descifreze puzzle-ul. De parcă Michael bănuia deja că ea ascundea mult mai mult decât lăsa să se vadă.

– Crezi ce vrei, spuse Maggie cu nonșalanță. Dar nu-mi mai spune „dragă".

El îi făcu cu ochiul într-un mod diabolic în timp ce îi studie topul strâmt, cu aspect metalic. De parcă ar fi jonglat cu ideea de a-i da jos bluza și de a se apleca să îi lingă sfârcurile. Parcă la comandă, sânii i se umflară, pregătiți de joacă. De ce o afecta Michael atât de intens?

– Bine, *la mia tigrotta*.

Tonul lui sacadat parcă o dezbrăcă și o învălui într-un văl de catifea.

Maggie înjură în sinea ei.

– Foarte amuzant.

Michael ridică o sprânceană.

– N-am intenționat să fiu amuzant. Din prima clipă când ne-am întâlnit, m-ai dus cu gândul la o mică tigroaică.

Maggie refuză să fie atrasă într-o dispută pe un subiect atât de ridicol. Dădu nonșalant din mână și porni spre ușă.

– Mai bine coborâm, Alexa o căuta pe Lily.

Michael o urmă cu Lily în brațe și dădură nas în nas cu mama Alexei.

– Maggie, scumpo, te căutam!

Maria McKenzie o sărută pe ambii obraji și o privi cu o căldură care îi învăluia mereu inima.

– Și iat-o și pe frumoasa mea nepoată. Vino la mine, iubito, spuse femeia, apoi o luă pe Lily în brațe și îl sărută pe Michael. Am auzit că are nevoie de un scutec curat, dar se pare că faceți o echipă bună.

De ce credea, în mod eronat, întreaga familie că celor doi le-ar sta foarte bine împreună, că erau perfecți unul pentru celălalt? Maggie își abținu un oftat, iar Michael râse.

– Ah, doamnă McKenzie, știți cât de minunată e Maggie când vine vorba să aibă grijă de nepoata ei. Eu am fost doar martor.

Un sentiment de vinovăție o străbătu pe Maggie. Zâmbi, dar îi aruncă lui Michael o privire aspră. De ce trebuia să pară mereu băiatul bun?

– Organizez o mică cină pentru toată lumea vinerea asta și insist să veniți și voi, anunță doamna McKenzie.

Acele cine cu familia erau cândva doar pentru ea, Alexa și Nick. Maggie aproape că oftă ușurată când își aminti programul.

– Îmi pare rău, doamnă McKenzie, eu zbor la Milano săptămâna asta. Plec în două zile pentru o ședință foto.

– Atunci, voi reprograma pentru când te vei întoarce. Acum permiteți-mi să o duc pe micuță înapoi la petrecere, iar noi ne vedem mai târziu.

Mama Alexei dispăru în jos pe scări, iar Maggie observă brusc expresia stranie a lui Michael.

– Zbori la Milano? Cât stai acolo?

Ea ridică din umeri.

– Probabil o săptămână. Vreau să-mi iau și câteva zile libere ca să-mi fac noi contacte și ceva shopping.

– Hm.

Cumva, sunetul păru amenințător. Michael o privea de parcă o vedea într-o lumină nouă pentru prima dată, studiindu-i chipul. Apoi privirea îi coborî pe corpul ei, de parcă ar fi căutat ceva mai mult dincolo de ținuta ei modernă.

– Tipule, de ce te uiți așa la mine?

Maggie se mută de pe un picior pe altul în timp ce un fior fierbinte îi încălzi coapsele. Sub nici o formă nu avea de gând să facă asta. Dacă exista un singur bărbat în lume cu care ea nu s-ar fi culcat niciodată, nici măcar dacă zombie ar fi pus stăpânire pe planetă și ei doi ar fi rămas singuri, responsabili de repopularea Pământului – acela era Michael Conte.

– Este posibil să am o propunere pentru tine, murmură el.

Maggie alungă amintirea primei lor întâlniri și se forță să zâmbească.

– Îmi pare rău, scumpule, trenul ăla a plecat deja din gară, spuse ea, apoi plecă fără să privească înapoi.

Michael luă o gură de coniac și privea cum petrecerea se domolea treptat. Fuseseră servite tort cu cannoli și fulgi de ciocolată și cafea, iar o atmosferă relaxată plutea prin toate camerele, în timp ce prieteni și membri ai familiei începuseră să își ia la revedere.

Tensiunea se învârtea în stomacul lui și se lupta cu focul fierbinte și minunat al alcoolului. De data asta avea probleme. Probleme mari. După ce vorbise cu Venezia

și cu Dominick, Michael decisese să își înfrunte mama cu un plan de bătaie bine pus la punct.

Știa că era imposibil să respecte tradiția familiei. Totodată, își dădea seama că mama lui credea foarte mult în reguli și rar decidea să le încalce. Hotărî să pună în aplicare un plan alternativ, care părea genial. Urma să îi îndruge o poveste cum că avea o iubită stabilă și că o nuntă se întrevedea la orizont și chiar promisiunea unei vizite. Apoi avea să insiste cu calm ca Venezia să se căsătorească prima, datorită duratei relației ei cu Dominick, plusând cu binecuvântarea cerească a lui *papa*. Poate chiar avea să îi spună că îl visase pe tatăl lui spunându-i aceste lucruri, ceva care să îi alunge mamei îndoielile.

Până când cealaltă soră a lui, Julietta, îi demontase povestea cu o simplă afirmație. Mintea îi fugi la scurta lor convorbire.

– Michael, nu știu ce ai auzit tu, dar, ca să folosesc una dintre expresiile voastre americane, se împute treaba. Julietta nu era niciodată emotivă și nu era deloc atrasă de dramă, astfel că acționa întotdeauna cu un plan clar în minte, lucru care o făcea să fie persoana perfectă pentru a conduce La Dolce Famiglia. Mama i-a promis lui *papa* pe patul de moarte că va continua tradițiile familiei. Din păcate, asta include și faptul că tu trebuie să te căsătorești primul, indiferent cât de ridicol ar suna.

– Sunt convins că pot s-o fac să se răzgândească, îi spusese Michael, ignorând îndoielile care începuseră să i se strecoare în minte.

– N-ai să vezi. Cred că Venezia plănuiește să fugă de acasă cu Dominick. Dacă o va face, dezastru e puțin spus. Vom fi la cuțite cu familia lui Dominick, iar mama a amenințat-o că o va dezmoșteni. Carina trece printr-un moment greu acum și a plâns non-stop la gândul că familia se destramă. Mama a chemat doctorul și i-a spus că are un atac de cord, dar el i-a pus diagnosticul de indigestie și a trimis-o la culcare. *Dios*, te rog, spune-mi

că ai o relație serioasă acum și că poți să rezolvi situația asta. La naiba cu societatea patriarhală! Nu pot să cred că *papa* a crezut porcăriile astea.

Adevărul îl izbi în plin pe Michael. Nu avea nici o șansă să câștige în fața unei promisiuni făcute pe patul de moarte. Tatăl lui îl atrăsese într-o capcană, iar propria mamă închisese ușa cuștii în spatele lui. Avea nevoie de o soție, și repede, dacă voia să curețe mizeria asta. Măcar de o soție temporară.

Ce opțiuni avea? Mintea îi lucra cu o eficiență brutală, până când văzu clar unica soluție. Să o convingă pe mama lui că era căsătorit legal, să o pună pe Venezia să grăbească nunta și apoi, câteva luni mai târziu, să le dea trista veste că mariajul lui nu funcționase. Avea să se ocupe la momentul respectiv de consecințe, dar acum trebuia să rezolve situația. La urma urmei, să pună capăt dramelor era responsabilitatea lui în familie.

– Voi fi căsătorit până la sfârșitul săptămânii, îi spusese Juliettei.

Sora lui icnise surprinsă în telefon.

– Spune-i Veneziei să nu facă nimic pripit. O voi suna pe mama și-i voi da vestea mai târziu.

– Vorbești serios? Chiar te însori sau e o farsă?

Michael închise ochii. Pentru ca planul să funcționeze, toată lumea trebuia să creadă că era real – începând cu Julietta.

– Mă văd cu cineva de ceva vreme și așteptam momentul să fac relația oficială. Ei nu-i place să iasă în evidență și nu vrea o nuntă în adevăratul sens al cuvântului, așa că probabil doar vom merge la starea civilă și apoi vom da vestea tuturor.

– Îmi spui adevărul, Michael? Ascultă, poate că situația asta e un dezastru, dar nu e un motiv să grăbești nunta doar ca să o calmezi pe Venezia. Nu trebuie să rezolvi totul mereu.

– Ba da, trebuie, spusese el încet. Greutatea responsabilității căzuse asupra lui și aproape că îi luase răsuflarea, dar Michael o acceptase și mersese mai departe. Îți voi da toate detaliile după ce voi vorbi cu logodnica mea.

– Mama va insista să o cunoască. Nu te va crede pe cuvânt.

Cuvintele surorii lui încuiaseră ușa custii definitiv.

– Știu. Voi aranja o vizită acasă spre sfârșitul verii.

– Poftim? Cine e femeia asta? Cum o cheamă?

– Trebuie să plec. Te sun mai târziu, spusese el, apoi închisese.

Situația se învolbura, iar posibilitățile erau limitate, la fel și timpul. Michael decise să apeleze la un serviciu de escorte de elită, care îți închiriau un partener pentru evenimente importante. Poate, cu puțin noroc, avea să găsească una dispusă să se dea drept soția lui. Desigur, trebuia să plănuiască cu grijă întârzierea întâlnirii cu mama lui, iar cu deschiderea proiectului de pe faleză, el putea fi diagnosticat cu ulcer până la sfârșitul săptămânii.

Doar dacă nu cumva...

Privirea lui străpunse mulțimea de oameni și întâlni doi ochi verzi, ca ai unei pisici. O dorință fierbinte se trezi în stomacul lui, ca un răspuns automat în fața provocării. Ea ridică din sprâncenele perfect arcuite și îi întoarse spatele sfidător. El își înăbuși un râset. Femeia era un amestec spinos de sex și sarcasm. Dacă sub acea fațadă se ascundea un trandafir, ea se înconjurase de un hățiș de ghimpi pentru a avertiza orice cavaler călare să păstreze distanța.

Maggie Ryan era persoana perfectă pentru planul lui.

Dacă el încasa glonțul – așa era expresia americană? – și începea șarada imediat? Care erau șansele ca o altă femeie pe care o cunoștea să călătorească la Milano pentru o săptămână? Michael avea încredere în ea. Puțin,

măcar. Dacă Maggie ar fi de acord, el ar putea grăbi întâlnirea, ar invoca munca drept scuză pentru a pleca mai devreme și i-ar permite Veneziei să se căsătorească în vară. Faptul că Maggie nu prea îl avea la suflet era un avantaj - nu aveau să-i vină idei romantice când urma să îi întâlnească familia și să pretindă că face parte din ea. Desigur, mama urma să fie speriată de alegerea lui, probabil așteptându-se la o soție mai tradițională, mai puțin intimidantă. Totuși, el putea face planul să funcționeze.

Dacă Maggie era de acord.

Michael avusese întâlniri cu multe femei frumoase, dar Maggie avea un aer misterios care îl izbea pe un bărbat ca o lovitură sub centură. Părul ei de culoarea scorțișoarei licărea în lumină - o masă mătăsoasă care îi cădea pe obraz și se oprea pe umăr într-o tunsoare modernă. Bretonul îi punea în evidență ochii oblici exotici, amintindu-i de verdele începătoșat nesfârșit al câmpurilor din Toscana, care putea ademeni un bărbat doar pentru ca apoi să îl facă să rătăcească prin ceață. Trăsăturile ei erau frumos sculptate: un maxilar puternic, pomeți înalți și un nas elegant. Materialul elastic al bluzei ei dezvăluia umeri bine definiți și sâni fermi, obraznici. Pantalonii din mătase licăreau în timp ce Maggie mergea și îi etalau fundul perfect și picioarele lungi, care parcă îl obligau pe un bărbat să și le închipuie înfășurate în jurul taliei lui. Parfumul ei era un amestec de note de pământ de lemn de santal și chihlimbar, strecurându-se în nările bărbaților și promițându-le o călătorie în raiul pe pământ.

Maggie nu era o floricică pudică. Avea o atitudine autoritară, era o femeie puternică. Emana sexualitate pură prin toți porii și orice bărbat din preajma ei o adulmeca. Michael o privi dându-și capul pe spate și râzând cu fratele ei. Pe chipul ei citi o fericire pe care rar o zărise - apărea doar în preajma Alexei și a lui Nick. Chiar și la prima lor întâlnire, Maggie se baricadase

împotriva oricăror emoții reale printr-o armură blindată, evidentă în inteligența ei și în privirea provocatoare și totodată distantă.

Maggie era exact cine voia ea să fie, fără nici un fel de scuză. Michael admira și aprecia genul acesta de femeie, întrucât era destul de rar în zilele astea. Dar ceva la Maggie îl atrăgea să arunce o privire mai atentă dincolo de suprafață. Durerea și dorința licăreau în adâncul ochilor ei verzi, provocând un bărbat să străpungă dragonul și să îi câștige inima.

Michael fu surprins de propriul gând. Râse de imaginea ridicolă, dar pantalonii încă îl strângeau din pricina erecției. Dumnezeule, exact de asta avea nevoie acum, de o fantezie denaturată cu o domniță aflată la ananghie. El nu avea să fie vreodată un prinț și nici nu voia. Mai ales pentru o femeie care probabil că urma să îi fure calul și să se salveze singură.

Totuși, pentru o vreme, avea nevoie de ea. Trebuia doar să o convingă să accepte rolul.

– Hm, mă întreb ce ți-a pus expresia asta pe față. Sau mai degrabă cine.

Michael ridică privirea și dădu de o pereche de ochi albaștri jucăuși. Inima i se topi la vederea zâmbetului Alexei, iar el se ridică de pe scaun și o îmbrățișă.

– *Buon giorno, signora bella.* Ți-a plăcut petrecerea?

Câteva bucle rebele evadaseră din părul prins în coadă și se odihneau pe obrajii Alexei. Chipul îi radia de fericire.

– La nebunie. I-am spus lui Nick că nu vreau o petrecere, dar știi cum face el.

– De aceea e atât de bun la ceea ce face.

Alexa își dădu ochii peste cap.

– Da, e bine pentru afaceri, dar e o pacoste acasă, spuse ea, rânjind. Uneori.

Michael râse.

– Cum spuneți voi, americanii? PMI – prea multe informații? Obrajii Alexei se îmbujorară, iar el o trase ușor de o buclă. Scuze, nu m-am putut abține. Ți-am luat un cadou.

– Michael, tortul a fost suficient, spuse ea, încruntându-se. Aproape m-ai omorât, a fost delicios.

– E un cadou mic. Ai însemnat foarte mult pentru mine în ultimul an și ador să te văd fericită, spuse el, scoțând o cutiuță din buzunarul jachetei. Deschide-o!

Alexa oftă și păru indecisă. Dar curiozitatea câștigă, iar ea deschise cadoul. Pandantivul simplu reprezentând un pantofior de bebeluș cu un mic smarald strălucitor se odihnea pe pernuța pufoasă din bumbac. Alexei i se tăie răsuflarea și pe chip i se citi încântarea.

– Este piatra zodiei lui Lily, zise Michael. Nick mi-a spus că ți-a cumpărat un nou lănțișor din aur, așa că pandantivul merge perfect cu el. Îți place?

Alexa își mușcă buza și clipi.

– Îl ador, spuse ea bucuroasă. Se aplecă și îl sărută pe obraz, iar Michael îi luă mâinile într-ale sale. Este perfect, mulțumesc.

– *Prego, cara.*

Un val de admirație și iubire îl copleși. Din clipa în care o cunoscuse pe Alexa la o cină de afaceri, știuse că era o femeie excepțională. Din fericire, de când aflase că era căsătorită, nu existase niciodată atracție sexuală între ei. Nick era jumătatea inimii ei. Dar Michael credea că el și Alexa erau cumva suflete-pereche – meniți să fie buni prieteni, dar niciodată iubiți. Inițial, Nick nu privise cu ochi buni prietenia lor, dar apoi și cei doi bărbați deveniseră prieteni și parteneri de afaceri. Când se născuse Lily, Michael primise statutul de unchi onorific, lucru care îi mai alina uneori dorul de casă și de familie.

Totuși, Maggie nu era de acord cu prietenia lor. Brusc, apăru lângă ei, parcă fiind capabilă să simtă

de fiecare dată când Alexa se apropia de el. Îi aruncă lui Michael o privire aspră.

– Cadouri, Al? întrebă ea. Cât de atent!

Michael simți răceala din tonul ei. Loialitatea și atitudinea ei protectoare față de Alexa îl fascinaseră întotdeauna. Cum putea cineva care avea potențialul să iubească să fie atât de singură? Doar dacă nu cumva avea un iubit secret? Maggie nu adusese niciodată vreun însoțitor la evenimente. Michael îi studie chipul, dar nu observă vreo urmă de satisfacție, doar energia obișnuită pe care o emana mereu.

Gândul îi fugi la prima lor întâlnire, în urmă cu aproape un an. Alexa îl implorase să o cunoască pe Maggie, invocând instinctul feminin că cei doi ar fi perfecți unul pentru altul. În clipa în care privirile li se întâlniseră, Michael știuse că atracția sexuală nu avea să fie niciodată o problemă pentru ei. Ea păruse la fel de uimită ca el de conexiunea instantanee, dar o ignorase cu o ușurință expertă, până când Michael își dăduse seama că Maggie era un ghem de emoții contradictorii – o tigroaică prinsă pe picior greșit, fără răget. Conversația lor stimulantă și pe alocuri tăioasă reușise doar să îi intensifice dorința lui Michael de a o avea, dar știa că ea nu urma să fie niciodată o aventură de-o noapte, oricât de mult ar fi vrut Maggie să pretindă că doar atât putea fi între ei.

El își dorise pentru o clipă să fie bărbatul care îi provoacă limitele și îi oferă mai mult. Dar relația lui apropiată cu Alexa și amenințarea unei despărțiri urâte îl împiedicaseră să se gândească la o a doua întâlnire cu ea. El căuta o femeie care să se adapteze în familia lui unită, nu care să fie distantă. Maggie era opusul a tot ceea ce credea el că își dorea de la o parteneră. Plictisitoare, nu. Dar era un amestec de contradicții, emoții și, da, muncă. Dacă ei doi s-ar fi rănit reciproc, Alexa și Nick ar fi devenit victime colaterale, și cum Michael îi privea ca făcând parte din familia lui, el nu își

punea niciodată familia în pericol. Nu pentru propriile nevoi egoiste.

Exersase această atitudine toată viața lui.

Totuși, o dăduse în bară. Propunerea ei aproape timidă de a avea a doua întâlnire îl speriase foarte tare, cum nu i se mai întâmplase niciodată cu o femeie.

Vulnerabilitatea pură pe care o citise pe chipul ei din pricina faptului că o respinsese îl duruse. Dar nu mai exista o a doua șansă cu Maggie Ryan. Ea nu ar mai permite niciodată să fie pusă din nou în acea postură și îi plăcea să îi reamintească acest lucru constant.

Alexa îi arătă pandantivul.

- Nu e frumos, Maggie?

- Fascinant.

Michael se abținu să nu râdă când văzu privirea amenințătoare a Alexei. Ca un copil bosumflat, Maggie bătu în retragere.

- Trebuie să plec, scumpo, spuse ea. Am zborul spre Milano în curând și mai am o grămadă de lucruri de pus la punct.

Alexa gemu.

- Doamne, ce n-aș da să merg la Milano și să-mi iau o garderobă nouă, spuse ea, apoi își privi rochia și strâmbă din nas.

- Lily a meritat cele câteva kilograme în plus, îi spuse ferm Maggie. Îți aduc o pereche de pantofi sexy, care îl vor da pe spate pe Nick. Privirea i se mută brusc asupra lui Michael, parcă pentru a dovedi ceva. Nu că ați avea nevoie de prea multe stimulente după cum vă știu.

- Stimulente pentru ce? întrebă Nick, venind lângă ei și strecurându-și brațele în jurul taliei soției lui.

- Nu contează, spuse tăios Alexa.

- Pentru sex, spuse Maggie. Plec la Milano și o să-i aduc Alexei niște pantofi sexy.

Nick păru intrigat.

- Nu-i aduci și o lenjerie sexy din mătase?

– Nick!

El ignoră privirea rușinată a soției lui și rânji.

– Ce? Merge în capitala mondială a modei și tu nu vrei lenjerie? Lasă că vreau eu. La cum arăți... ești delicioasă.

Maggie râse.

– S-a făcut. Va arăta sexy în roșu.

– Vă urăsc pe amândoi.

Nick își sărută soția pe gât. Michael întoarse capul pentru un moment și surprinse expresia lui Maggie.

Dorință.

Michael simți un nod în gât în timp ce studie poftа pură de pe chipul ei, dar apoi Maggie se stăpâni și momentul se stinse. El își îndreptă postura și decise să acționeze.

– Maggie? Înainte să pleci, putem vorbi un minut?

– Sigur, spuse ea, ridicând din umeri. Ce s-a întâmplat?

– În privat, te rog.

Nick și Alexa făcură un schimb de priviri. Văzându-i, Maggie își dădu ochii peste cap.

– Mai scutiți-mă! Nu e ca și cum o să mă ceară de nevastă sau ceva de genul ăsta.

Michael tresări. Nick dădu din cap, dar Maggie scoase limba la el și porni de-a lungul holului, spre una dintre camerele din capăt. Sări pe patul înalt și își întinse picioarele în față. Se sprijini în brațe, iar sânii i se împinseră în bluza argintie, parcă cerând să fie eliberați. Dumnezeule, oare purta sutien?

El încercă să se comporte normal în timp ce se sprijini de stâlpul de lemn al patului cu baldachin. Curiozitatea îi fu satisfăcută când două puncte gemene împunseră materialul moale. Michael se mută de pe un picior pe altul în încercarea de a-și găsi o poziție confortabilă, iritat că Maggie nu alesese o cameră mai formală pentru a purta această discuție. Era simplu să și-o imagineze întinsă pe pat în timp ce îi trăgea bluza de pe sâni cu dinții.

Era convins că sfârcurile îi erau de culoarea rubinelor și foarte sensibile. Michael își reprimă un fior și se luptă să se concentreze.

– Am o propunere pentru tine.

Maggie își dădu capul pe spate și râse. Lui, sunetul îi aminti de o vrăjitoare care tocmai făcuse o vrajă.

– Atunci, ai venit la femeia potrivită, spuse ea, lingându-și buzele cu o precizie deliberată. Propune-mi! Michael își abținu o înjurătură și decise să aleagă o abordare directă.

– Am nevoie de o soție de formă.

Maggie clipi.

– Ha?

– *Si*, spuse el, deranjat de ușoara îmbujorare pricinuită de recunoașterea lui ridicolă, și continuă: Am niște probleme de familie și trebuie să mă însor. Am nevoie de cineva să meargă în Italia cu mine pentru o săptămână, să se dea drept soția mea, să petreacă timp cu familia mea și apoi să plecăm.

– De ce am impresia că am aterizat brusc în filmul săptămânii pe Lifetime?

– Ce e Lifetime?

– Nu contează, o chestie de fete, spuse ea, dând din mână. Hm, lasă-mă să mă gândesc un minut! Vrei să pretind că sunt căsătorită cu tine, să petrec timp cu *famiglia* ta, să stau în casa lor și apoi să mă întorc de parcă nu s-a întâmplat nimic?

– Da.

– Nu, mulțumesc, zise Maggie, apoi sări cu grație de pe pat și porni spre ușă.

Michael se puse în fața ei și închise ușa cu piciorul. Ea ridică o sprânceană.

– Scuze, nu-mi plac jocurile de dominare.

– Maggie, ascultă-mă, te rog!

– Nici vorbă. Am auzit destul. În primul rând, merg la Milano să muncesc, nu să fiu mireasă la comandă.

În al doilea, noi doi nu prea ne înghițim, iar familia ta ar observa imediat acest lucru. În al treilea, nu suntem nici măcar prieteni apropiați, ceea ce înseamnă că nu-ți sunt datoare cu nici o favoare. Sigur ai vreo domnișoară adorabilă pe undeva, dornică să aibă oportunitatea de a străluci în acest rol.

Michael se abținu să nu bombăne. Chiar crezuse că avea să fie atât de simplu?

– De fapt, tocmai de aceea ai fi perfectă pentru rol. Am nevoie de o persoană care să nu își facă idei nebunești. Oricum, nu mă văd cu nimeni în momentul de față.

– Și dacă eu mă văd cu cineva?

– Te vezi cu cineva?

Maggie făcu un pas în spate. Tentația de a minți licări în ochii ei, apoi se stinse.

– Nu. Dar tot nu accept.

– Te plătesc.

Ea zâmbi compătimitoare.

– N-am nevoie de banii tăi, Count. Câștig suficient și singură, mulțumesc.

– Trebuie să existe ceva asupra căruia să ne putem înțelege. Trebuie să vrei ceva.

– Scuze, sunt o fată destul de fericită. Dar mersi pentru ofertă, spuse Maggie și se întinse după mânerul ușii pe lângă el.

Ea era singura lui candidată, iar Michael nu credea că America avea și un magazin cu mirese false. O ultimă opțiune îi trecu prin minte. Bineînțeles că nu ar funcționa, și Nick nu ar fi de acord. Dar dacă Maggie ar fi crezut că aceea era o posibilitate, poate i-ar fi căzut în plasă. Michael își călcă pe conștiință și își jucă asul din mânecă.

– Bine. Atunci, cred că va trebui să o rog pe Alexa.

Maggie se opri. Ridică ochii și îl privi de parcă ar fi fost un boxer profesionist.

– Ce ai spus?

El oftă, prefăcându-se că regretă opțiunea.

– Nu voiam să o rog să o părăsească atât de devreme pe Lily, dar sunt convins că mă va ajuta.

Lui Maggie îi radia furie prin toți porii. Își încleștă maxilarul și spuse printre dinții încleștați:

– Nici să nu te gândești, Count. Lasă-i în pace pe ea și pe Nick! Rezolvă-ți singur problemele.

– Asta încerc să fac.

Maggie se ridică pe vârful picioarelor pentru a-l privi direct în ochi. Respirația ei năvăli peste buzele lui, o combinație amețitoare de cafea, coniac și excitare.

– Jur pe Dumnezeu, dacă doar le menționezi ideea asta nebunească, o să...

– O să ce? După ce îi voi explica situația, Nick va înțelege. Alexa și-a dorit dintotdeauna să călătorească în Italia și va fi doar pentru câteva zile. Este o urgență de familie.

– Tu nu faci parte din familie! Cuvintele îi răsunară lui Michael în urechi, iar el simți indignarea din tonul ei. Nu te mai băga în viața lor, vezi-ți de a ta.

Michael dădu dezaprobator din cap.

– Cât de furioasă ești, *la mia tigrotta*. Ești geloasă?

Mâinile ei se năpustiră spre partea superioară a brațelor lui și se încleștară acolo. Unghiile i se înfipseră în mușchii lui, iar acest lucru reuși doar să amplifice tensiunea senzuală dintre ei.

– Nu, sunt furioasă pentru că încă te guduri pe lângă Alexa ca un cățeluș pierdut, iar acum nici măcar frate-meu nu vede. Aș vrea să existe o cale să scap de tine. Aș vrea să pot...

Maggie tăcu brusc. Foarte lent, își retrase mâinile de pe brațele lui și făcu un pas în spate. Trupul lui Michael începu să simtă lipsa căldurii ei feminine. Michael privi agitat cum ochii i se luminară. Cumva, nu se aștepta

ca următoarele ei cuvinte să prevestească ceva bun. Cumva, Maggie părea puțin periculoasă.

– Dacă sunt de acord cu planul ăsta nebunesc, îmi dai orice vreau?

Schimbarea ei bruscă îi făcu stomacul să tresară.

– Da.

Buzele ei roșii și perfecte se destinseră într-un zâmbet. Michael privi neputincios acea gură senzuală, croită pentru delicii carnale mai presus de toate fanteziile lui. *Dios*, trupul îi zvâcnea din pricina unei presiuni dureroase și îi distrase atenția de la o conversație rațională. Încercă să se gândească la măicuțele din biserica catolică în care crescuse el, și sângele clocotind i se mai calmă în vene.

– Bine. O fac.

Michael nu se bucură, doar o privi bănuitor.

– Ce vrei?

Triumful de pe chipul ei vorbi de la sine.

– Vreau să stai departe de Alexa.

Michael tresări. Cumva, planul lui inteligent se întorsese împotriva sa. Înjură în sinea lui, pentru că atacul ei viclean îl prinsese în câmp deschis. Insistența ei constantă cu privire la faptul că el ar fi fost îndrăgostit în secret de Alexa îl amuza de obicei, dar acum se confrunta cu un lucru vital. Decise să pretindă că a înțeles greșit.

– Desigur, fu el de acord. Voi păstra distanța, dacă vrei.

Maggie mijii ochii.

– Nu cred că înțelegi ce spun, Count. Când ea te va invita la cinele de sâmbătă, tu vei avea treabă. Nu o vei mai vizita pe Lily. Nu vei mai participa la evenimente de familie. Poți continua relația cu Nick în scop profesional, dar, de acum înainte, nu te vei mai considera un *prieten* apropiat al Alexei. *Capisce?*

O, da. Michael înțelegea. Iar iritarea îi crescu din pricina incapacității ei de a i se adresa cu prenumele. Elegantul lui nume devenise o insultă pe buzele ei, iar

Michael fu zguduit de o dorință copleșitoare de a o forța să îi folosească prenumele. De preferat în timp ce ea era întinsă pe spate, cu coapsele depărtate, înnebunită de dorința de a-l simți. Michael se retrase în spatele unei fațade calme și se rugă ca Maggie să nu îi observe umflătura din pantaloni.

– De ce te simți atât de amenințată, *cara*? Ce te temi că se va întâmpla între mine și Alexa?

Maggie ridică bărbia semeață.

– Am văzut cât de ușor este să distrugi ceva bun, spuse ea cu o urmă de amărăciune în glas. Alexa și Nick sunt fericiți. Ea nu are nevoie de un bărbat care să îi dea târcoale. Poate că ei au încredere în intențiile tale, dar eu nu am, zise Maggie, apoi făcu o pauză. Am văzut cum o privești.

Michael simți că rămâne fără aer când cuvintele ei îl atacară cu înțepături ca de viespe. Maggie chiar avea o părere proastă despre el. Îl duru faptul că ea își imagina că el ar încerca să distrugă o căsnicie și să trădeze încrederea lor. Totuși, în ciuda furiei și a durerii resimțite din pricina convingerilor ei, Michael îi admiră mișcarea îndrăzneață. Odată ce urma să se devoteze unei alte persoane, Maggie avea să îi fie fidelă pe viață. Poate de aceea evita relațiile de lungă durată.

Corpul ei vibra de tensiune și emoție pură.

– M-am săturat să-mi spună toată lumea că sunt nebună. Măcar de data asta recunoaște că o iubești. Spune-mi adevărul, promite-mi că vei sta departe de ea și eu mă voi da drept soția ta.

Michael o studie într-o tăcere încruntată. Era inutil să riposteze. Alexa îi amintea de surorile pe care le lăsase în urmă în Italia și îi alina nevoia de confort într-o lume uneori solitară. Era impulsivă precum Venezia, avea și responsabilitatea Giuliettei și blândețea Carinei. Evident, căldura cu care o privea el fusese interpretată greșit de cea mai bună prietenă a ei.

Poate așa era mai bine.

Trupul delicios al lui Maggie și mintea ei ageră îl atrăgeau deja. Michael nu avea nevoie de scenarii în care ajungeau amândoi în pat și lucrurile deveneau... stânjenitoare. Nu în preajma familiei lui, prefăcându-se căsătoriți. Dacă ea își păstra convingerea că el era îndrăgostit de Alexa, avea să existe o barieră în plus între ei. Desigur, sacrificiul lui urma să fie mai mare decât își închipuise. Avea să piardă o prietenă apropiată, care însemna foarte mult pentru el, și era posibil chiar să o rănească pe Alexa în acest proces.

Alegerea îi aparținea lui. Se gândi că nu avea să o mai poată ține în brațe pe Lily și micuța nu mai putea să îi spună „unchi" atunci când urma să mai crească. Apoi se gândi la Venezia, la suferința și la isteticalele ei, la dorința de a-și începe propria viață. Responsabilitatea lui Michael era să aibă grijă de familia lui cu orice preț. Învățase acea lecție de mic și nu avea de gând să o uite vreodată. Nu, într-un fel, nu avea de ales.

Michael se forță să rostească minciuna pe care trebuia să o audă Maggie.

– O iubesc pe Alexa ca pe o prietenă. Dar voi fi de acord cu condițiile tale dacă faci asta pentru mine.

Maggie tresări, dar privirea îi rămase fermă în timp ce încuviință din cap. Un licăr straniu de durere i se aprinse în ochi, dar apoi se stinse. Era ceva mai mult decât părinții ei la mijloc – instinctul îi spuse lui Michael că încrederea ei fusese trădată într-un mod ireversibil și nici un bărbat nu reușise să repare acest lucru. Un fost iubit? Un fost logodnic? Fascinat, Michael ar fi vrut să sape mai adânc, dar Maggie își regăsise controlul.

– Bine. Promite-mi că vei sta departe de ea când ne vom întoarce! Fără excepții.

– Și cum sugerezi să dispar așa din senin fără să-i rănesc sentimentele?

Maggie ridică din umeri.

– Vom fi în Italia pentru o săptămână, apoi vei fi ocupat. Poți să te prefaci că ai o relație nouă și ești prins cu ea. După o vreme, Alexa nu va mai pune întrebări.

El nu era de acord, dar se gândi că Maggie avea să se ocupe de chestiune. Durerea îl străbătu pe Michael înainte de a rosti cuvintele.

– Îți accept condițiile, spuse el și făcu un pas în față. Acum, să ți le spun pe ale mele.

Maggie făcu ochii mari în timp ce el veni lângă ea, iar lui Michael îi făcu plăcere să observe efectul apropierii lui. Totuși, ea refuză să se lase intimidată și rămase fermă pe poziții.

– Stai! De unde știu că nu-ți vei încălca promisiunea?

Michael întinse mâna și o prinse de bărbie. Întrebarea ei era o insultă la adresa lui, iar când răspunse, în glas i se simți răceala.

– Pentru că eu nu-mi încalc promisiunile. *Capisce?*

– Da, încuviință Maggie din cap.

Michael îi eliberă bărbia, dar nu înainte de a-și trece fugar degetul peste obrazul ei. Pielea fină și mătăsoasă îl tentă să continue mângâierea, dar Michael își drese glasul și reveni asupra subiectului.

– Regulile sunt simple. O voi suna pe mama astă-seară ca să-i dau vestea, dar va părea suspect dacă nu sunt pregătit. Va trebui să accept să ne căsătorim în Italia.

– Poftim? Nici vorbă, nu mă mărit cu tine de-a binelea!

Michael flutură din mână, ignorându-i protestul indignat.

– Normal că nu ne vom căsători cu adevărat. Dar trebuie să ne prefacem. Mama este destul de inteligentă și va rămâne bănuitoare dacă nu părem dispuși să ne rostim din nou jurămintele în prezența ei și a unui preot. Îi voi spune că ne-am căsătorit legal în Statele Unite, dar vom aplica pentru o autorizație în Italia, pentru ca ea să poată lua parte la o a doua nuntă.

– Și ce se va întâmpla când va veni preotul, pregătit să ne cunune?

Michael țuguie buzele observându-i teama subită.

– Îi ia mult timp unui preot să fie de acord să căsătorească un cuplu când nu cunoaște mireasa, mai ales dacă ea nu este catolică. Nu se va întâmpla în timpul scurtei noastre vizite. Îi voi spune mamei că stăm pentru două săptămâni, dar vom pleca după una, vom scorni o urgență.

Maggie se relaxă, redevenind încrezătoare și sarcastică.

– Nu mi-ai spus de ce ai nevoie de o soție, așa din senin. Nu o poți găsi pe Julieta, Romeo?

Michael îi făcu un rezumat al situației familiei lui și îi povesti despre dorința surorii lui de a se căsători. Se pregăti să fie ridiculizat din pricina culturii demodate, dar Maggie încuviință din cap de parcă ar fi înțeles perfect chestiunea și reuși să îl surprindă.

– O admir pe mama ta, spuse ea în cele din urmă. Este greu să-ți păstrezi convingerile când alții râd de tine. Măcar familia ta crede în ceva. În tradiție, în respectarea promisiunilor, în responsabilitate.

Fascinat de cuvintele ei, Michael văzu o urmă de emoție traversându-i chipul, dar Maggie alungă rapid amintirile.

– Sper doar ca planul tău să funcționeze așa cum îți dorești, continuă ea.

– Ce vrei să spui?

Maggie ridică din umerii plini de grație.

– Este posibil ca familia ta să nu mă placă. Fotografiez modele de lenjerie intimă pentru a-mi câștiga existența. Și nu o să mă prefac pentru tine că fac altceva, așa că nu te entuziasma prea tare.

Michael rânji.

– Nu ți-am spus că soțiile sunt supuse soților în orice privință? O parte din înțelegere presupune că trebuie să mă tratezi regește. Îmi vei găti cina, îmi vei satisface

nevoile și te vei supune dorințelor mele. Nu-ți face griji, doar pentru o săptămână.

Privirea ei îngrozită îi distruse farsa. El râse, iar Maggie își coborî pumnul încleștat pe lângă corp. Michael fu convins că ratase la mustață un ochi vânăt. Oare Maggie aducea cu ea în dormitor toate acele emoții arzătoare? Și dacă da, mai rămânea ceva din bărbații ei până dimineața sau doar un zâmbet tâmp și dorința de a primi mai mult?

Maggie își țuguie buzele.

– Amuzant. Mă bucur să văd că ai simțul umorului, Count. Va face săptămâna să treacă mai repede.

– Mă bucur că ești de acord. Voi face pregătirile și vom pleca mâine-seară. Îți voi face o trecere în revistă a familiei mele în timpul zborului, iar tu îmi poți spune detaliile importante despre familia ta.

Maggie încuviință din cap și merse spre ușă. Disconfortul ei evident, pricinuit de apropierea fizică de el, îl liniști. Măcar nu era singurul care simțea o atracție sexuală. Ea părea hotărâtă să *nu* fie atrasă de el, ceea ce făcea mai ușor de ignorat conexiunea fizică, iar săptămâna avea să treacă mai repede.

Poate că Maggie Ryan era o femeie explozivă, dar el se putea descurca șapte zile.

Nici o *problema*.

capitolul 3

Maggie îi aruncă o privire soțului ei fals și încercă din răsputeri să nu se panicheze.

Respirația sacadată familiară și bătăile rapide ale inimii îi spuseră că era în pericol. Maggie înghiți în sec, își ascunse fața în spatele revistei *Italian Vogue* și se rugă să nu își piardă cumpătul. Ura ideea că cineva putea afla de această slăbiciune a ei, mai ales Michael. Nebunescul plan o izbi în plin în momentul în care avionul lui privat decolă. Pe deget simți o senzație de mâncărime din pricina verighetei din aur și platină, cu un diamant de două carate, care strălucea asemenea țurțurilor de gheață în lumina soarelui. Farsa păruse fezabilă în casa Alexei. Totuși, o zi mai târziu, cu un inel pe deget, cu un soț fals și cu o familie de păcălit, Maggie își dădu seama că era o proastă.

Ce naiba fusese de acord să facă?

Și care era treaba cu familia Ryan de tot aveau nevoie de căsnicii false? Maggie râsese în hohote când Nick îi spusese că trebuia să se însoare pentru a moșteni compania unchiului lor, Dreamscape Enterprises. Slavă Domnului, să îl cupleze cu Alexa se dovedise a fi cea mai bună decizie, mai ales că se îndrăgostiseră cu adevărat, iar iubirea lor era reală.

Desigur, singurul motiv pentru care Alexa fusese de acord cu o căsătorie de conveniență cu fratele ei era să își salveze familia. Maggie nu avea nici un motiv nobil să salveze o afacere sau casa copilăriei. „Dar ai oportunitatea de a proteja familia", îi șopti vocea lăuntrică. Alexa și Nick aveau ceva real. Michael era o amenințare constantă, cu zâmbetul lui senzual, cu glasul melodios

și cu ochii lui seducători, care o învăluiau pe cea mai bună prietenă a ei într-o senzație falsă de protecție. În sfârșit, bănuielile ei confirmaseră adevărul.

Michael recunoscuse că o iubea pe Alexa.

Când el rostise cuvintele, un ghimpe straniu îi străpunsese în mod dureros inima. Era ridicol, desigur, iar ea alungă rapid acea emoție stânjenitoare. Bineînțeles că el își recunoscuse sentimentele invocând prietenia, dar acela era doar modul lui de a o liniști. Unui bărbat puternic precum Count nu îi plăcea să aștepte pe tușă prea mult – nu și dacă era convins că avea o șansă cu femeia pe care o iubea. Maggie nu s-ar fi putut ierta dacă nu ar fi folosit arma disponibilă pentru a-l ține pe Michael departe de familia ei.

Dar cu ce preț? Trebuia să le cunoască pe surorile și pe mama lui. Să doarmă în dormitorul lui. Să pretindă că era ceea ce nu era?

Degetele i se încordară pe paginile revistei; Maggie inspiră pe nas și expiră pe gură. Psihiatrul la care se forțase să meargă îi recomandase să practice yoga și să facă exerciții de reducere a stresului. Ea refuza să ia medicamente și să se lase controlată de anxietate. „Numără", își aminti în sinea ei. Începu să numere descrescător de la o sută, forțându-se să învingă nevoia disperată de aer și să își recapete cumpătul. Respiră din nou, vizualizându-și inima bătând din ce în ce mai încet.

„98, 97, 96, 95..."

– Studiezi pentru ședința foto?

Maggie așteptă câteva secunde, până simți că își recăpătase controlul, apoi ridică privirea. Michael stătea rezemat de spătarul scaunului, cu o gleznă sprijinită pe genunchiul opus și un zâmbet relaxat pe buze. În mod amuzant, ea mereu avusese o slăbiciune pentru bărbații cu părul lung – le conferea un *look* de pirat contemporan. Corpul lui puternic era ascuns de o jachetă sport

neagră, blugi și ghete negre. Gesticulă spre revista ei de modă și o privi amuzat.

Un val de iritare o făcu să își aplece capul într-o parte și să adopte un accent sudic.

– Scuze, dragă, doar cu pozele mă descurc. Prea multe cuvinte pe-o pagină mă agită.

Maggie urâse dintotdeauna prezumpția pripită că ea nu era capabilă să citească literatură mai solicitantă decât o revistă de modă. Dar nici nu făcuse ceva pentru a convinge lumea de contrariu. Nu se lăuda cu o educație superioară și își croise drum în lumea fotografiei pe cont propriu. Îi plăcea controlul pe care i-l oferea acest lucru într-o relație, pentru a păstra misterul asupra vieții ei. Mai ales asupra dependenței de integrame și de literatura despre Războiul Civil. Dacă ar fi știut partenerii ei că Maggie înregistra mai des emisiuni de pe History Channel decât de pe Project Runway[1]...

Michael se întinse spre minibar și își turnă whisky cu gheață.

– N-am nimic împotriva *Vogue*. Era biblia pentru sora mea.

– Și eu citesc. Articolele din *Playgirl* sunt distractive.

Michael râse, iar sunetul parcă îi dezmierdă pielea lui Maggie ca un val de caramel cremos.

– De ce nu-mi povestești puțin despre munca ta? Cum ai ajuns să fii fotograf?

Răspunsul real îi trecu prin minte lui Maggie, dar refuză să îi dea glas. Pentru că lumea era mai bună văzută printr-o lentilă? Pentru că fotografia îi oferea libertatea de a-i privi pe ceilalți – aproape ca un voyerism legal. Maggie luă o gură de Chianti.

– La un moment dat, am primit de Crăciun un aparat foto Nikon destul de performant și mi s-a spus să merg

[1] Reality-show american axat pe modă, în care concurenții se află în competiție pentru crearea celor mai frumoase haine, având la dispoziție anumite materiale, o temă și un timp limitat (n.red.)

în tabăra de fotografie pentru o săptămână. Bona își luase concediu și ai mei nu aveau cu cine să mă lase acasă, așa că m-am dus. Instructorul a fost foarte bun și m-a învățat multe lucruri. Și fotografia a devenit o pasiune.

Privirea lui arzătoare voia să îi dărâme barierele și parcă îi poruncea să îi spună adevărul. Din fericire, amalgamul de emoții fusese adânc îngropat vreme de foarte mulți ani, astfel că acum nu putea trăda nimic.

– Mie îmi pare că ai primit bani, dar nici un sprijin emoțional. Industria modei e destul de competitivă, mai ales la Milano. Trebuie să fii extrem de talentată și dedicată muncii tale pentru a fi atât de solicitată.

Maggie ridică din umeri.

– Mereu m-a atras moda, spuse ea, apoi afișă un rânjet fals. Mai ales cea care include bărbați musculoși, pe jumătate goi.

Ea se aștepta ca el să râdă, dar Michael o studie în tăcere.

– Ai încercat vreodată să îți extinzi aria de activitate?

Maggie își întinse picioarele în față și se lăsă pe spate în fotoliul comod.

– Sigur. Am realizat ședințe foto pentru Gap și Victoria's Secret într-o perioadă de secetă.

– Nu prea îți place să vorbești despre tine, nu-i așa, *cara?*

Discuția intimă îi întărâtă simțurile și o făcu să își dorească lucruri. Lucruri rele. Cum ar fi limba lui în gura ei și mâinile lui plimbându-se peste corpul ei dezgolit. Ah, bărbatul ăsta era bun. Șarm, umor și senzualitate, toate într-un pachet fatal pentru femei. Ochii lui plini de păcate furau, efectiv, mărturisiri de pe buzele femeilor.

– Dimpotrivă. Întreabă-mă ce vrei să știi. Boxeri sau chiloți? Mets sau Yankees? Disco sau hip-hop? Încearcă-mă cu ce ai mai bun.

– Spune-mi despre părinții tăi.

Maggie refuză să ezite.

– Tata este la a patra nevastă. Iubește banii, urăște munca și se vede cu mine doar pentru a câștiga puncte cu noua lui soție. Se pare că tipei îi place ideea de familie unită, iar el încearcă să o facă fericită. Pentru moment. E chipeș, șarmant și complet gol pe dinăuntru. Mama se consideră o celebritate și urăște faptul că îmbătrânește și că are doi copii adulți. În prezent e încurcată cu un actor și imploră să primească roluri mărunte pe diverse platouri de filmare.

– Și relațiile tale? Curiozitatea lui o făcu să se simtă stânjenită. Cum stai la capitolul ăsta, *la mia tigrotta?* Ai renunțat la angajamente din cauza părinților tăi?

Lui Maggie i se tăie răsuflarea la auzul întrebării lui directe, dar nu se lăsă intimidată.

– Am multe relații sănătoase, în condițiile mele, minți ea fără să clipească și fără să simtă vreo urmă de vinovăție. Cred că e aproape imposibil să găsești iubirea adevărată în viața asta? Să dea naiba, da. S-a dovedit acest lucru de nenumărate ori. De ce să-mi bat capul? De ce să te afunzi într-o suferință evidentă dacă nu găsești acea persoană pentru care ai fi în stare să-ți dai viața? Și, personal, nu cred că această persoană există. Dar mă distrez de minune căutându-l pe Domnul Perfect.

Uruitul motorului avionului era singurul sunet care se mai auzi pentru o clipă.

– Îmi pare rău, spuse Michael pe un ton blând.

– De ce? îl provocă ea. N-am fost bătută, înfometată sau abuzată. Am crescut într-o casă mare, cu bone, cu bucătari și cu toate jucăriile pe care mi le-am putut dori. Fac ce vreau, când vreau și nu dau socoteală nimănui. De ce naiba ți-ar părea rău pentru mine? Am avut mai mult decât majoritatea oamenilor. Michael încuviință

din cap, dar ea simți că nu o credea. Îmi pare mult mai rău pentru tine.

El tresări uimit.

– Pentru mine?

– Da. La urma urmei, eu îți știu deja toate secretele.

Comentariul ei răutăcios lovi direct la țintă. Michael se încordă și luă o gură de whisky.

– Ah, dar și eu simt la fel. Sunt ceea ce voi, americanii, numiți o carte deschisă.

Verigheta lui asortată străluci în lumină când el își legănă mâna în aer.

Maggie practic toarse de plăcere că nu mai era ea subiectul discuției.

– Ai avut o familie unită și mult sprijin din partea lor. Bani și succes pe munca ta. Și nu ai putut să găsești o femeie care să pretindă că te iubește pentru o săptămână amărâtă. Nu e de mirare că mama ta insistă să respecte tradiția. Ai avut vreodată măcar o relație serioasă?

Furia se aprinse în ochii lui negri, ca doi cărbuni.

– Ies la întâlniri, răspunse el cu răceală. Doar pentru că n-am găsit femeia potrivită pentru mine nu înseamnă că am renunțat la căutări.

– Ai dres-o bine. Deci, ce cauți, Count? Ce gen de femeie te-ar face să te stabilești la casa ta?

Michael bâigui ceva în barbă, iar Maggie se lăsă pe spate pentru a se bucura de spectacol.

– Mi-ar plăcea să mă așez la casa mea și să-i dau mamei ce vrea, zise el în cele din urmă. Dar nu pe pielea mea. Vezi tu, *cara*, eu cred în dragostea despre care tu spui că este imposibilă. Cred doar că este greu de găsit, dar refuz să fac compromisuri în privința asta.

– Deci, toate femeile cu care te culci le seduci de dragul provocării, pentru plăcere sau pentru că speri că una dintre ele este aleasa?

Ochii lui licăriră când ea aruncă mănușa. Din nou, Michael o impresionă cu abilitatea lui dualâ de a trece

de la un seducător șarmant la un bărbat căruia nu îi plăcea să joace jocuri.

– Sper. Le duc în pat, mă concentrez să le ofer plăcere și sper ca dimineața să-mi doresc mai mult.

Maggie simți un nod în gât. Privirea i se întețoșă ușor în timp ce cuvintele lui răsunară în propria ei căutare fără rezultat a unei persoane care să îi alunge demonii seara și să îi fie aproape în lumina aspră a dimineții. Inima i-o luă la galop, dar de data asta nu panica îi puse vertiginos sângele în mișcare.

Michael Conte era motivul.

Maggie își încleștă degetele pe piciorul delicat al paharului. Senzualitatea reținută care emana din corpul lui o atrase și o prinse în plasă, iar Michael o privi brusc de parcă avu o revelație.

– Și tu simți asta, nu?

Întrebarea lui dură o făcu să tresară.

– Îi duci în pat ca să scapi de singurătate, sperând că va fi mai mult decât o aventură? Te trezești dimineața cu o senzație de rău în stomac, știind că te-ai mințit din nou pe tine însăți? Te întrebi dacă destinul tău este să fii singură? Dacă te reține ceva din adâncul tău?

„Dumnezeule, da!"

Maggie simți brusc amenințarea lacrimilor. Groaza unei asemenea emoții înfiorătoare o făcu să lupte din răsputeri pentru a-și recăpăta controlul. Nu avea de gând să recunoască această slăbiciune și această dorință în fața acestui bărbat. Le-ar folosi împotriva ei, pentru a-i intra pe sub piele și a-i descoperi secretele. Maggie știa ce o reținea; știa că golul dinăuntrul ei se formase pe când avea 16 ani, când un băiat în care avusese încredere luase tot ce era bun și luminos și îl zdrobise fără milă. Dar ea devenise mai puternică și alesese să se răzbune în modul ei propriu. Nu avea de gând să mai permită cuiva să pună stăpânire pe sexualitatea ei, să o facă să piardă controlul.

Dacă Michael îi afla toate secretele, ea nu ar mai fi avut nimic.

Prin urmare, Maggie zâmbi și ridică paharul pentru un toast.

– Scuze, Conte, eu îi duc în pat pentru că arată bine. Dar mulțumesc pentru că mi-ai împărtășit secretul.

Insulta avu efectul dorit de ea. Transparența conversației se stinse, de parcă un nor de furtună trecuse prin dreptul soarelui și îi furase lumina. Stomacul îi tresări când observă licărul de dezamăgire din ochii lui, laolaltă cu o umbră de regret. Pentru o clipă, Maggie simțise o conexiune mai puternică decât oricare alta pe care o avusese cu un bărbat. Chiar și în pat.

– Am înțeles. Atunci, jucăm după reguli, da?

Ea nu fu nevoită să răspundă. Intercomul pâlpâi, iar în difuzor se auzi vocea pilotului.

– Domnule, urmează să aterizăm pe aeroportul *Orio al Serio* în 15 minute. Vă rog să vă puneți centurile.

Michael apăsă butonul intercomului.

– Mulțumesc, Richard.

Își cuplară amândoi centurile. Maggie își bău vinul și ignoră durerea surdă din stomac.

Michael aruncă o privire fugară femeii liniștite de lângă el în timp ce conducea pe dealurile cu serpentine, în drum spre casă. Coborâse plafonul mașinii, iar părul ei auriu-roșcat flutura puternic în bătaia vântului, dar ea nu părea îngrijorată. Buzele ei țuguiate îi transmiseră că era adâncită în gânduri, probabil încercând să intre în rol pentru a-i cunoaște familia. În ultimele 24 de ore, Michael aflase multe lucruri despre Maggie Ryan.

Din păcate, asta doar îl făcu să tânjească după mai mult.

Verdele viu al copacilor și maroniul pământului îl întâmpinară într-un mod care îi alină sufletul. Familia lui deținea pământul acela dintotdeauna, trecând

de la o generație la alta, și tot îi fusese lăsat lui. Dar Michael știuse de la prima sa vizită la New York că voia să își lase amprenta. *Papa* îl dusese în vizită la unchiul lui, iar agitația din Manhattan îl fascinase și îi stârnise simțurile. Din păcate, mulțimea și haosul nu îi inhibaseră nevoia de intimitate și pământ. Când hotărâse să extindă La Dolce Famiglia în Statele Unite ale Americii, căutase freamătul din Manhattan într-un loc care asigura o atmosferă mai destinsă. În timp ce călătorise prin partea de nord a New Yorkului, descoperise o bijuterie ascunsă în impunătorii munți din Hudson Valley și știuse că găsise, în sfârșit, locul pe care îl putea numi acasă.

Deși era fericit, pământul lui natal îi oferea întotdeauna o anumită putere. Îi amintea de bărbatul care era și de unde venea. Pe propriul teritoriu nu existau jocuri sau nevoia de a se preface. În lumea ametitoare a tehnologiei, a banilor și a afacerilor concurențiale, Michael avea nevoie să își amintească de lucrurile care erau cu adevărat importante.

Orașul fortificat Bergamo îl ducea cu gândul la o comoară înconjurată de o fortăreață. Adăpostit la poalele Alpilor și împărțit în Orașul de Sus și Orașul de Jos, Bergamo era perfecțiunea întruchipată datorită îmbinării dintre lumea veche și lumea nouă. Michael se bucură de senzația de eleganță oferită de mașina lui sport în timp ce trecu din *Citta Bassa* în *Citta Alta*, iar orașul vibrant fu înlocuit de liniștea zonei rurale. Un sentiment de pace și de satisfacție îl învălui pe măsură ce se apropia de casă.

Michael simți mireasma de lemn de santal în aer și se foi în scaun. Totul la Maggie era un contrast sexual. Vânătorul din el își dorea să pătrundă dincolo de aparență și să descopere ce o făcea să vibreze.

Privirea ei uimită când el îi mărturisise secretul lui parcă îl lovise în plex. Michael nu spusese nimănui până

atunci despre căutarea femeii care să îl completeze. La urma urmei, cei mai mulți bărbați ar râde, iar femeile ar putea fi tentate de provocarea de a dărâma zidurile din jurul inimii lui. Maggie îl enervase atât de tare, încât cuvintele îi ieșiseră, pur și simplu, din gură. Dar privirea ei evidentă îi trădase propria dorință arzătoare.

Ajunse în vârful dealului, trase lângă o moșie întinsă, cu o vilă din teracotă, și opri motorul.

– Avem la dispoziție cam un minut până să dea toți buzna afară. Ești pregătită?

Chipul ei era rece, impasibil. Totuși, ochii aceia verzi oglindiră un mic licăr de incertitudine. Michael îi luă mâna într-a lui, și degetele li se împreunară. Icnetul ei surprins îi răsună în urechi și îl excită mai mult decât ar fi vrut. Dumnezeule, era atât de sensibilă la atingerea lui. Atracția mocnită dintre ei îl chema, promițându-i o satisfacție fizică profundă, pe care el tânjea să o experimenteze, dar știa că nu avea să se întâmple vreodată. Unghiile ei roz i se înfipseră în pamă, iar degetul lui mare apăsă ușor zona de puls de pe încheietura mâinii ei pentru a primi confirmarea ei. Da. Michael o excitase. Totuși, Maggie refuză să cedeze și întoarse capul cu o atitudine indiferentă.

– Hai să-i dăm drumul, spuse ea.

Maggie coborî din mașină în același moment în care ușa casei se deschise, iar surorile lui ieșiră în fugă pe aleea pietruită.

Se aruncară la unison în brațele lui. Michael fu copleșit de bucurie și le îmbrățișă la rândul lui, sporovăiala lor veselă fiind muzică pentru urechile lui. Le sărută pe creștet și le studie din cap până în picioare.

– Sunteți mai frumoase decât îmi aminteam, spuse el.

În fața lui stătea Venezia, cu părul negru și des, trăsături bine conturate și ochi negri. Formele ei generoase îl făcuseră să îi interogheze pe mulți dintre partenerii ei cu privire la intențiile lor, iar independența Juliettei

îl ținuse treaz multe nopți. Surorile lui erau încăpățânate și impertinente, dar întotdeauna se supuneau ordinelor lui, așa cum dictau regulile familiei. La 21 de ani, Carina se dezvolta mai lent. Michael recunoscu instantaneu postura aplecată prin care tânăra încerca să își ascundă înălțimea și hainele largi prin care își ascundea formele. Îl izbi regretul că nu fusese capabil să o supravegheze la această vârstă fragedă.

Carina chicoti la auzul cuvintelor lui, dar cele două surori mai mari își dădură ochii peste cap.

– Așa ți-ai cucerit mireasa? întrebă Venezia pe un ton poruncitor. Complimente răsuflate și zâmbete dulci, în încercarea de a ne îmbuna? Nu vii cu lunile în vizită și apoi apari din senin cu o soție la mama.

Carina, brusc agitată, o privea când pe Maggie, când pe surorile ei, mușcându-și buza.

– Ai grijă la comportament, Venezia, îi ordonă el. Poate că soția mea înțelege mai bine decât tine că fac ceea ce e mai bine pentru familie.

Maggie plecă din lângă mașină, legănându-și șoldurile în ritmul străvechi al Evei. Părul lins îi flutură peste umeri, iar Maggie se opri lângă Michael, parcă pentru a-l susține.

– Eu sunt Maggie, apropo, soția fratelui vostru. Și nu, nu m-a cucerit cu complimente, ci în stilul clasic, spuse ea, apoi făcu o pauză teatrală și zâmbi batjocoritor. Cu sex grozav.

Ciripitul păsărilor fu singurul sunet care sparse tăcerea asurzitoare. Michael închise pe jumătate ochii, îngrozit. Îi venea să o ucidă. Surorile lui mai mari se holbau la Maggie cu gurile căscate. Carina icni.

De ce avusese impresia că putea să o controleze?

Venezia își reprimă un hohot de râs. Julietta o privi cu un aer admirativ, iar Carina arăta de parcă își întâlnise noua eroină.

Michael era versat în limitarea daunelor, astfel că mintea lui începu să caute un răspuns adecvat, pentru a repara situația.

– Nu e nimic în neregulă cu a subjuga un bărbat cu sex, răsună o voce familiară din prag, apoi o siluetă scundă porni spre ei pe alee. Contează ce faci cu el după aceea. Măcar te-ai măritat cu el și l-ai făcut om de cinste.

– Mama?

Toată lumea se întoarse pentru a o privi pe femeia cu baston din lemn sculptat. Cu fiecare pas, bastonul lovea pietrele cu un aer autoritar care îi dădu fiori lui Michael. Părul ei lung și cenușiu era prins în cocul obișnuit, iar tenul măsliniu îi era ridat, parțial de soare, parțial de râsete. Născuse patru copii care erau acum mai înalți decât ea și se lăudau cu genele tatălui lor, dar asprimea glasului ei îngrozea pe oricine îi stătea în cale sau o dezamăgea. Purta o pereche de pantaloni comozi, sandale și o bluză albă simplă, cu un cardigan pe umeri. Se opri în fața lor. Chipul ei nu trădă nici o urmă de umor în timp ce o studie pe Maggie cu ochi ageri. Trecu un moment îndelungat în timp ce ei așteptau răspunsul ei.

În cele din urmă, Maggie rupse tăcerea.

– *Signora* Conte, sunt onorată să vă cunosc, în sfârșit, spuse ea pe un ton foarte respectuos în timp ce întâlni privirea mamei lui. Fiul dumneavoastră este un idiot pentru că nu v-a spus mai devreme despre logodna noastră. Îmi cer scuze în numele lui.

Mama lui Michael încuviință din cap.

– Scuzele sunt acceptate. Bine ai venit în familia mea, spuse femeia, apoi o sărută pe Maggie pe ambii obraji, după care se încruntă. Ești prea slabă. Tinerele din ziua de azi sunt toate mult prea slabe. Rezolvăm imediat, zise și întoarse capul brusc. Fetelor? Nu o salutați pe noua voastră cumnată?

Tensiunea se stinse în timp ce surorile o îmbrățișară și o sărutară pe Maggie. Michael răsuflă ușurat și își

îmbrățișă mama. Fragilitatea ei fizică era în contradicție cu privirea de oțel.

– Bună, mama.

– Michael, sunt supărată pe tine, dar te voi face să plătești mai târziu.

El chicoti și își trecu un deget peste obrazul ei ridat.

– *Mi dispiace.* Promit să mă revanșez!

– *Si.* Haideți înăuntru să vă faceți comozi!

Simțurile lui Michael fură învăluite de priveliștea familiară și de miresmele casei lui. Privi acoperișul înclinat din teracotă, balcoanele din fier forjat și stâlpii elaborați din piatră care flancau ușa de la intrare. Suprafețe de un galben și roșu aprins concurau cu flori sălbatice în culori vii. Cocoțată pe vârful unui deal, casa cu două etaje trona asemenea unei regine asupra supușilor ei, dominând două hectare de câmpuri înverzite. Aleile pietruite duceau la o terasă intimă și la o piscină înconjurată de grădini luxuriante și poteci. Alpii sclipeau în zare, masivele piscuri acoperite de zăpadă fiind vizibile de la balcon.

În timp ce surorile lui erau absorbite de inelul lui Maggie, Michael intră în casă și fu asaltat de miros de usturoi, lămâie și busuioc. Gresia din ceramică albă și luminoasă contrasta cu dulapurile din lemn de pin și cu masa greoaie. Tejghele masive înconjurau spațiul, acoperite cu ierburi proaspete, roșii și un maldăr de oale și tigăi. Aici era teritoriul mamei lui și raiul pe pământ, descoperit când făcuseră pentru prima dată cunoștință cu tentația dulce a produselor de patiserie cu umpluturi delicioase. Femeia transmisese mai departe talentul la toți copiii ei, dar nici unul nu avea abilitățile ei de expert și se bazau, în principal, pe cofetarii renumiți pe care îi aleseseră să conducă imperiul creat de ei. În mod ciudat, cu toții păreau să fi moștenit înclinațiile tatălui lor către afaceri, dar mama nu îi forțase niciodată să fie altcineva decât cine erau.

Amintirea propriilor vise îi apăru în minte, dar Michael refuză să zăbovească asupra regretelor. Nu atunci. Nu acum.

Niciodată.

Îi aruncă o privire lui Maggie. Ea vorbea cu surorile lui și părea în largul ei după ce își făcuse intrarea șocantă. În mod evident, femeia presupunea că el avea să îi accepte acțiunile scandaloase în semn de recunoștință pentru că fusese de acord cu această farsă.

– Maggie, trebuie să vorbim un moment.

De parcă i-ar fi simțit iritarea, ea îi aruncă o privire și ridică din sprâncene. El își abținu un chicot.

– Du bagajele în camera ta, îi porunci mama lui. Am pregătit-o pentru voi. După ce vă instalați, ne întâlnim în grădină pentru cafea și gustări.

– *Si.*

Michael luă bagajele și îi făcu semn lui Maggie să îl urmeze. Ea plecă de lângă surorile lui și urcară scările spre dormitorul lor. Michael lăsă bagajele pe podea, închise ușa cu călcâiul și se întoarse spre ea.

– Un debut foarte amuzant pentru săptămâna noastră, *la mia tigrotta*. Dar cred că e momentul să-ți dai seama cine face regulile aici, spuse el, făcând un pas spre ea și dominând-o. Acum.

capitolul 4

Un bărbat nervos, de aproape doi metri, stătea amenințător în fața ei. Deși nu o atinse, Maggie încremeni de parcă ar fi fost imobilizată. Obișnuitul lui șarm relaxat dispăruse și avea un aer periculos. Îl enervase serios. Din păcate, în loc să îi fie teamă, Maggie simțea cum adrenalina îi stârnește simțurile. La naiba, oare cum era el în pat? Gol și musculos și... poruncitor.

De obicei, Maggie păstra distanța față de bărbații care aveau tendințe de dominare și control, dar Michael nu o speria. Cel puțin, nu într-un sens rău. Buzele i se întredeschiseră, parcă invitându-l subconștient să facă un pas în față. Ochii lui ca de onix coborâră pe gura ei și se întunecară. Maggie ardea de dorința de a-i gusta buzele. Tânjea să îi simtă limba în gura ei, șoldurile lovindu-se de ale ei, fără să o forțeze să facă o alegere.

Inima îi bătu puternic o dată. Și încă o dată.

Cuvintele îi scăpară înainte ca Maggie să le poată controla.

– Ce s-a întâmplat, Conte? Ți-a mâncat pisica limba?

El se întoarse cu spatele și se lansă într-o tiradă de înjurături colorate. Corpul lui Maggie se relaxă datorită retragerii lui, dar amenințarea rămase acolo, trimițându-i un fior pe șira spinării. Ignoră umbra de dezamăgire simțită din pricina oportunității ratate.

– Ai grijă, *cara!* Poate că e amuzant să te joci cu mine, dar la un moment dat mă voi sătura și-ți voi forța mâna.

Maggie pufni.

– Vorbești ca în romanele erotice care îmi plac. Dar eu nu sunt vreo supusă, dragule, și tu nu ești dominatorul meu. Jocul meu a dat roade. M-am gândit să-ți

provoc familia de la început, ca să nu fiu nevoită să joc un rol cu care nu mă simt confortabil. În cele din urmă, își vor da seama că nu tânjesc să le fac oamenilor pe plac și că nu sunt soția tipic italiană, spuse ea, râzând. Mama ta e o persoană dificilă.

– E bolnavă, așa că ai grijă, te rog.

– O, nu. Michael. Ce este în neregulă cu ea?

El oftă adânc și își trecu mâinile peste față.

– Pe lângă genunchiul artritic, are inima slăbită. Trebuie să aibă grijă să nu se streseze și să nu se epuizeze, așa că am de gând să-i fac pe plac în timpul cât stăm aici, spuse el, apoi se încruntă. Și sper că și tu vei face la fel.

– Pot să fiu drăguță pentru o săptămână.

– O să cred când o să văd asta, mormăi Michael. Vezi să nu încerci să dai cu mine de pământ când te voi săruta, zise el, părând gânditor, iar Maggie aproape înghiți în sec, agitată. De fapt, poate ar trebui să te sărut acum. Aici. Ca să exersăm, desigur.

Maggie sâsâi ca un șarpe iritat.

– Pot să stau liniștită când mă atinge un bărbat.

– Nu sunt convins de asta. Michael merse lângă ea, invadându-i spațiul personal. Căldura corpului lui o înlănțui. Un pas greșit, și toată șarada asta s-a terminat. Nu pot permite să se întâmple acest lucru. Mai ales când un simplu sărut exersat poate face diferența.

– Mă pricep să mimez săruturi, spuse ea, aruncându-i un zâmbet ironic. Mirosul masculin de mosc o chema. Inima începu să îi bată mai tare la gândul că el avea să o dea de gol, ceea ce o făcu să se poarte și mai răutăcios. Nu va ști nimeni niciodată că nu mă interesează să te sărut. Nu e nevoie să exersăm.

Michael o studie în tăcere, iar ea începu să se relaxeze.

– Haide să testăm teoria, bine?

O prinse de umeri și o trase spre el. Maggie se izbi de pieptul lui musculos și ridică din instinct brațele pentru a protesta, împingându-se în zidul ca de piatră. Apoi,

în încercarea de a opune rezistență, degetele i se încleștară pe materialul moale al tricoului lui. Michael îi blocă picioarele cu ale lui și o dezechilibră. Buzele lui se opriră la câțiva centimetri de gura ei.

– Ia mâinile de pe mine!

Broboane de sudoare îi apărură pe frunte. O, Doamne, dacă se topea în brațele lui și arăta ca o idioată? Dacă gemea când buzele acelea voluptuoase se contopeau cu ale ei? Maggie nu putea să îi răspundă la sărut. Nu putea să îi răspundă. Nu putea...

– De ce ești atât de agitată? o întrebă el, amuzamentul citindu-se în ochii lui. Ai făcut asta de un milion de ori, mai știi?

– Nu-mi place să fiu bruscată.

Michael vorbi pe un ton jos, seducător, care îi promitea plăcere pură.

– Poate n-ai întâlnit bărbatul potrivit care să te bruscheze.

– Scutește-mă! Femeile chiar pică în plasă la replica asta? Dacă da, trebuie să revină de pe planeta prostiei. Ia-ți mâinile...

Buzele lui se contopiră cu ale ei.

Gura lui caldă puse capăt tiradei furioase de cuvinte și o distrase de la orice gând. Dar nu se putu abține să nu se gândească la cât de bine săruta bărbatul acesta.

Simțurile i se scurtcircuitară. Lui Maggie îi plăcea să se sărute și avusese parte de multe săruturi la viața ei, dar cu Michael părea totul diferit. Căldura emanată de trupul lui îi amintea de un vârcolac din *Twilight*, filmul pe care îl adora în secret. Limba lui îi cerceta buzele, apoi se cufundă fără milă în gura ei. Maggie ar fi putut să îl respingă dacă devenea lacom; în schimb, dansul limbii lui o seduse și parcă o chema la joacă. Barba lui scurtă se freca de maxilarul ei sensibil. Michael își lipi șoldurile de ale ei, coborî mâinile și o apucă de posterior, împingând-o spre erecția dintre coapsele lui.

Maggie gemu. El îi prinse sunetul și o trase și mai aproape, iar ea deschise gura și cedă.

Michael începu să se împingă în ea, amintindu-i cum ar putea să îi posede corpul dacă Maggie i-ar da o șansă. Ea încercă să iasă la suprafață și să preia controlul asupra sărutului, dar mintea ei se nărui și trupul îi vibra. El îi șopti numele, iar Maggie simți cum picioarele o trădează și se agăță de el, răspunzându-i la sărut.

Cât timp trecuse? Câteva minute? O oră? Într-un final, el se retrase încet, de parcă ar fi regretat că rupe contactul. Maggie se urî pe sine în acel moment. În loc să îl pălmuiască sau să riposteze cu un comentariu inteligent, putu doar să îl privească neputincioasă. Își trecu limba peste buzele umflate.

Michael gemu, iar respirația sacadată îi sălta și cobora pieptul.

– Ai dreptate, spuse el încet. Te prefaci foarte bine.

Maggie făcu un pas în spate și se rugă să nu aibă obrajii îmbujorați. Se forță să răspundă:

– Ți-am spus eu.

Michael duse bagajele în colțul camerei și deschise ușa dulapului.

– E spațiu suficient pentru amândoi. Asta va fi camera noastră pentru restul săptămânii.

Realitatea o izbi în plin. Detalii complexe făceau camera confortabilă, dar totuși masculină, de la covoarele de un albastru regal, la mobilierul din lemn de cireș și lipsa zorzoanelor. O pătură de un roșu aprins finisa aspectul elegant al patului care ocupa centrul camerei. Maggie privi lung patul, puțin mai mic decât se așteptase ea, apoi își dădu seama că în încăpere nu exista o canapea. Revelația că aveau să doarmă împreună, înghesuiți, îi zdruncină nervii. Doamne, Dumnezeule, ea tocmai se topise de la un sărut amărât. Dacă se întorcea pe partea cealaltă în somn? Dacă degetele ei îi atingeau întâmplător pectoralii și se făcea de râs?

Situația ridicolă o făcu să se simtă iritată, așa că Maggie făcu ce știa mai bine. Să iasă prima la atac.

– Frumos pat.

Michael își drese glasul.

– E acceptabil? Dacă nu, pot să-mi pun o pătură pe podea.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Sunt majoră și vaccinată, Conte, doar stai pe partea ta. Eu dorm pe stânga.

– Cum dorești.

– Nu sforăi, nu?

Ochii lui Michael licăriră amuzați.

– Nu s-a mai plâns nimeni până acum.

– Ei, bine, o să-ți spun dacă sforăi, ca să știi pe viitor.

El gesticulă spre baie și spre ușile din sticlă care dădeau într-un balcon.

– Nu vrei să-ți iei puțin timp să te revigorezi? Poți veni la parter când ești gata. Apoi îți fac turul casei și al întregii proprietăți. Când ai ședința foto la Milano?

– Mâine. Voi fi acolo mare parte din zi.

– Bine. Ne vedem acolo după-amiază ca să completăm *Atto Notorio* și *Nulla Osta* la biroul consulatului. Deja am aranjat cu martorii. Nu uita să-ți aduci toate actele – a trebuit să trag câteva sfori pentru ca mama să nu suspecteze că vrem să amânăm.

Maggie înghiți în sec.

– Parcă ai spus că e imposibil să găsim un preot care să ne căsătorească?

– E destul de greu să găsim un preot care să oficieze o ceremonie de ultim moment, iar mama va accepta doar acest tip de nuntă. Sub nici o formă nu poate fi aprobată într-o săptămână.

– Bine.

Se priviră pentru câteva clipe în tăcere. Michael se mută de pe un picior pe altul, simțind că blugii încep să îl strângă în zona coapselor. Tricoul negru

nu îi ascundea deloc umerii lați și pieptul musculos. Sau brațele viguroase, acoperite de păr negru. Corpul ei trădător reacționă la încrederea de care deborda el, coapsele luându-i foc și sfârcurile întărindu-se până deveniră dureroase.

Când fusese ultima oară atât de excitată de un bărbat? Poate era din cauza vânătorii. Femeile tânjeau întotdeauna după bărbați interziși. Mai ales dacă era evident că erau îndrăgostiți de altă femeie.

Nu-i așa?

– Maggie? Ești bine?

Ea se rupse dintre gânduri și dădu vina pe diferența de fus orar.

– Sigur. Merg să fac un duș, ne vedem jos.

El încuviință din cap și închise ușa în urma lui.

Maggie gemu și cotrobăi rapid prin valiză după haine de schimb. Tot ce trebuia să facă era să treacă de aceste șapte zile fără să se facă de râs și apoi avea să scape de Michael Conte pentru totdeauna. Nu mai trebuia să își facă griji pentru faptul că îl putea întâlni oricând acasă la Alexa și urma să aibă familia numai pentru ea.

Amărăciunea imaginii îi sfidă satisfacția și îi strigă că era o mincinoasă. Maggie se obișnuise cu Michael în ultimul an. Prea mult. Și de fiecare dată când se uita în acei ochi negri vicleni, amintirea umilinței pe care o suferise la prima lor întâlnire îi răsărea în memorie și o agita.

Camera de baie era mică, dar avea o cadă din marmură și o cabină de duș. Maggie decise să fie rapidă și să lase baia lungă și relaxantă pe mai târziu. Păși sub jet și lăsă apa caldă să îi destindă mușchii încordați. Obișnuită cu întâlniri pe nevăzute forțate din partea colegilor ei, Maggie nu stătuse pe gânduri când Alexa jurase că avea să îi găsească bărbatul perfect. Își aminti cum intrase în restaurantul italian de lux și se așteptase

la un anumit gen de bărbat. Puțin arogant. Puțin cam prea calm. Puțin cam prea atrăgător.

Se înșelase – mai puțin la capitolul prea atrăgător.

Maggie își frecă pielea în încercarea de a alunga amintirea. Dar imaginile îi licăriră vii înaintea ochilor. Conexiunea instantanee care avusese loc atunci când mâinile li se atinseseră, asemenea unui fulger. Ea aproape că sărise ca arsă. Aproape. Zidurile de apărare pe care și le ridicase se ținuseră ferme pe poziții, dar conversația cu el o ademenise și o învăluise ca o îmbrățișare caldă. Da, Michael era calm și fermecător, și amuzant, dar avea un simț al realității care o atrăgea.

La momentul desertului, Maggie se trezise că își dorea ca seara să nu se încheie, pentru prima dată după foarte mult timp. Și simțise că și el își dorea același lucru.

Din acea experiență își învățase mottoul – controlează întâlnirea, controlează rezultatul. Din cine știe ce motiv straniu, Maggie se deschisese față de el și îi permisese să arunce un ochi în sufletul ei. Atracția senzuală dintre ei era evidentă, iar Maggie se simțise de parcă un fulger i-ar fi străbătut corpul. Se gândise că poate era în sfârșit pregătită pentru ceva mai mult. Poate că Alexa avusese dreptate în tot acel timp. Poate că urma să descopere un curcubeu sau o cascadă pe acea potecă ascunsă sau ceva care să o surprindă și să îi umple golul lăuntric.

– M-am simțit bine, îi spusese ea încet. Poate repetăm experiența.

Când invitația spontană îi alunecase de pe buze, Maggie aproape că își mușcase limba îngrozită, dar fusese prea târziu.

El o studiase tăcut.

– Nu cred că e o idee bună, Maggie.

Numele ei îi sunase minunat în urechi, dar cuvintele lui mușcaseră ca un câine turbat. Nu luase niciodată în calcul respingerea.

– Îmi pare rău, *cara*. Ești o femeie frumoasă și sunt extrem de atras de tine. Dar cred că s-ar putea încheia cu un dezastru.

Lumina care o învăluise până atunci se stinsese. Da, Maggie înțelesese că era o situație dificilă, dar, pentru prima dată, fusese dispusă să își asume riscul. Probabil că judecase greșit situația. Sau conexiunea dintre ei. Aproape că râsese pentru a alunga stânjeneala, dar o teamă stranie licărise în ochii lui și o făcuse să se oprească. El zâmbise, dar Maggie îi observase disconfortul din modul în care se foia pe scaun și se juca cu paharul cu vin. De parcă ceva îl împiedica să o ducă acasă. Ca și cum...

Revelația o lovise în plin. Piesele puzzle-ului începuseră să se lege. Durerea aproape că îi străpunsese inima, iar ea abia reușise să spună:

– E vorba de Alexa, nu-i așa? Ai sentimente pentru ea.

– Nu! Alexa este prietena mea, nimic mai mult.

Negarea lui devenise o minciună când Michael își ferise privirea. Maggie se înroșise, iar umilința pe care o simțise mai că o făcuse să vomite și să vrea să fugă din încăpere. Nu era de mirare că nu voia să iasă cu ea. Mintea ei recapitulase întreaga lor conversație și descoperise toate remarcile lui la adresa Alexei. Cât de minunată era, cât de grijulie și de inteligentă. O întrebase chiar cum se cunoscuseră, intrigat de faptul că ea menționase că se întâlniseră prima oară în autobuzul școlii, când se luaseră la ceartă, și apoi deveniseră cele mai bune prietene. Michael nu fusese nici o clipă interesat de ea. Acea întâlnire se concentrase la a aduna cât mai multe informații despre altă femeie.

El era îndrăgostit de Alexa.

Maggie își înghițise rușinea și jurase să plece de acolo cu orgoliul intact.

– Am înțeles, spusese ea rece, iar degetele nici măcar nu îi tremuraseră în timp ce împinsese farfuria din față și se ridicase de la masă.

– Maggie, hai să vorbim despre asta! Te rog, nu vreau să pleci cu o impresie greșită.

Chicotul ei ieșise ușor nervos.

– Nu fi ridicol, Conte. Sunt fată mare – mă descurc cu o mică respingere. Atâta vreme cât îți dai seama că voi fi cu ochii pe tine. Mai ales în preajma Alexei.

Michael pufnise, dar Maggie văzuse direct prin el.

– Ți-am spus că...

– Pe naiba! Își pusese poșeta Coach pe umăr și îl privise cu ochii mijiți. Ne mai vedem, Conte.

El o strigase din nou, dar ea îl ignorase și ieșise din restaurant.

Maggie opri apa și își luă un prosop. Respingerea lui durea chiar și acum, oricât de ridicol ar fi sunat. Michael o făcuse să retrăiască acel coșmar din adolescență.

Niciodată suficient de bună.

Furioasă pe gândurile și amintirile ei negative, Maggie se schimbă într-o pereche de blugi, un maiou verde și sandale din piele. Nu avea rost să se întoarcă în trecut. Acum își controla relațiile, sexualitatea și propriile alegeri. Și sub nici o formă nu avea de gând să accepte vreodată să fie pe locul doi.

Mai ales în cazul lui Michael Conte.

Își perie părul umed și aplică un strat de spray pentru netezire. Apoi alungă gândurile deranjante și coborî la parter pentru a-și cunoaște noua familie.

Maggie ieși pe terasa din spate și găsi pe toată lumea adunată în jurul meselor din fier forjat, cu scaune asortate, demne de un bistro. Foișorul era înconjurat de o grădină de flori multicolore, toate cerșind atenție. Mirosul dulce purtat de briză îi gâdilă nasul. O fântână elaborată, cu un înger din piatră, revărsa un firicel de apă într-un iaz acoperit cu licheni plutitori. Soarele mângâia dalele aspre din teracotă. Maggie se relaxă imediat în acest spațiu liniștit. Degetele îi tânjeau după aparatul de fotografiat, în încercarea de a surprinde liniștea

aproape mistică, deși era invadată de zgomotoasa familie italiană care sporovăia la masă.

– Margherita, vino aici.

Maggie aproape tresări la auzul numelui ei întreg, dar mama lui Michael îl făcuse să sune magic, așa că lăsă baltă subiectul. Regula numărul unu: nu o critica niciodată pe figura matriarhală a familiei în care tocmai ai intrat prin căsătorie.

– *Grazie.*

Michael îi turnă vin roșu într-un pahar, apoi își împreună degetele cu ale ei și zâmbi. Inima ei tresări, dar Maggie zâmbi la rândul ei cu căldură. Surorile lui păreau dornice să audă povestea cu lux de amănunte. Maggie luă o decizie administrativă. Cu cât spunea mai rapid povestea, cu atât mai repede puteau trece la subiectul nunții Veneziei. Luă o gură de vin și întrebă:

– Ați vrea să știți cum ne-am cunoscut?

Michael ridică surprins din sprâncene. Surorile lui răspunseră afirmativ la unison. Maggie își ascunse zâmbetul. Partea asta era ușoară.

– Buna mea prietenă Alexa ne-a organizat o întâlnire pe nevăzute. Ca să înțelegeți, cea mai bună prietenă a mea este căsătorită, și fericită, cu fratele meu. Când ea l-a cunoscut pe Michael la o cină de afaceri, s-a gândit că ne-am potrivi perfect, spuse ea și îi aruncă un zâmbet siropos, după care observă licărul de avertisment din ochii lui. În clipa în care ne-am cunoscut, mi-a spus că eu sunt aleasa. De obicei, nu-i cred pe bărbați de la prima întâlnire, dar el m-a curtat și m-a cucerit.

Carina oftă și își sprijini bărbia dolofană în mâini.

– Cât de romantic! Parcă a fost soarta.

– Da, exact, spuse Maggie și strânse degetele lui Michael. Am vrut să stabilim o dată pentru nuntă, dar când am auzit că și Venezia s-a logodit, am decis să ne căsătorim în secret. Sper că nu sunteți prea supărate că n-am avut o nuntă în adevăratul sens al cuvântului,

dar urăsc să fiu în centrul atenției, așa că ne-am gândit că așa ar fi cel mai bine.

Michael îi ridică mâna și o sărută în palmă. Maggie se înfioră.

– Și, Maggie este o persoană foarte discretă.

Privirea ageră a mamei lui Michael era în totală contradicție cu trupul fragil. Maggie simți un nod în stomac. Oricine născuse patru copii și conducea o afacere de familie avea instincte ascuțite, iar ea își propuse să fie precaută dacă urma să rămână vreo clipă singură cu femeia. Știind că nu te puteai baza pe prea multe lucruri în viață, Maggie avea de gând să își respecte partea de învoială. Prin urmare, miza era mare și pentru ea.

– Cu ce te ocupi, Maggie? întrebă Julietta, care ținea paharul cu vin cu o delicatețe care îi contrazicea privirea serioasă.

Maggie își aminti că ea era instrumentul funcțional al afacerii La Dolce Famiglia. Elegantă și rafinată, Julietta era, fără îndoială, sora rațională, cu picioarele pe pământ.

– Sunt fotograf. Mâine am o ședință foto la Milano, așa că voi fi plecată mare parte din zi.

– Minunat. Ce fotografiezi?

– Bărbați. În lenjerie intimă. La masă se lăsă tăcerea, iar Maggie ridică din umeri. Este lenjerie de designer, desigur. Sesiunea de mâine este pentru Roberto Cavalli.

Venezia izbucni în râs.

– Îl ador. Poți să-mi faci rost de o reducere? Lui Dominick i-ar plăcea o pereche nouă de la Cavalli.

Carina chicoti. Mama Conte oftă îndelung.

– Venezia, nu e nevoie să știm ce poartă Dominick pe sub haine, spuse ea și se încruntă. Și nici tu n-ar trebui să știi, până nu ești căsătorită. *Capisce?*

– Maggie este un fotograf foarte talentat, spuse Michael. Sunt sigur că își va lărgi orizontul, mai ales când sunt atâtea de văzut în Italia.

Maggie se încruntă. Michael parcă își ceruse scuze în numele ei, iar afirmația lui o duru, dar își înecă supărarea într-o gură de Chianti. Doar pentru că nu fotografia cățeluși drăguți și bebeluși, nu însemna că alegerile ei erau mai puțin valoroase. De parcă el ar fi știut că ea, în adâncul sufletului, tânjea după mai mult. Iritată de propriile gânduri, Maggie încercă să se concentreze din nou asupra conversației.

Venezia vorbea neîncetat, iar mâinile ei confirmau fiecare afirmație cu gesturi teatrale. Maggie o etichetă drept regina dramelor în familie. Totuși, ochii ei ciocolatii ardeau vii și entuziaști, iar corpul ei suplu, îmbrăcat cu blugi de firmă și un maiou floral, îi sugeră lui Maggie că tânăra adora moda. Plus pantofii Jimmy Choo pe care îi purta. Michael părea să nu fie de acord cu alegerea Veneziei de a nu lucra la brutăria familiei, dar cariera ei ca asistentă a unui stilist renumit părea să satisfacă flerul creativ al fetei. Maggie nu și-o putea închipui glazurând brioșe sau ocupându-se de contabilitate.

– Ne-ar plăcea să organizăm nunta aici, pe proprietate, continuă Venezia. Desigur, vom lua tortul de la brutăria noastră. Septembrie este o lună minunată.

– Dar mai sunt doar trei luni până atunci! spuse uimită Julietta.

Sora ei îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu vreau să mai aștept nici un minut în plus pentru a-mi începe viața cu Dominick. Acum că Michael este căsătorit, putem să continuăm cu planurile. Deja ne-am decis asupra zilei de 15 septembrie. Este în regulă pentru programul tău, nu-i așa, Maggie?

Maggie înghiți în sec, simțindu-se brusc vinovată pentru farsa lor. Încercă să alunge sentimentul de vinovăție cu încă o gură de vin.

– Desigur, îmi voi elibera agenda.

Carina chiți încântată și își împreună mâinile.

– Minunat! A, și ce-ar fi să mergem săptămâna asta să ne cumpărăm rochiile?

Julietta își dădu ochii peste cap.

– Urăsc să cumpăr rochii.

– Păi, treci peste. Ești domnișoara mea de onoare și dacă îmi strici plăcerea văicărindu-te nu mai vorbesc niciodată cu tine.

– Aș vrea eu.

Maggie își răsuci inelul cu diamant pe deget, de parcă ar fi început brusc să îi ardă pielea. Se luptă cu o ușoară senzație de panică din pricina realității situației ei.

– Păi, eu voi fi ocupată cu munca și știu că Michael voia să-mi arate câteva locuri cât suntem aici. Zâmbi, dar simți că fusese mai degrabă o grimasă. Poate mergeți tu și surorile tale săptămâna asta. Dacă găsiți ceva, vă spun ce mărime port și o puteți comanda. Sigur voi vedea rochiile când mă voi întoarce cu Michael în vizită.

– Sub nici o formă, spuse cu hotărâre Venezia. Și tu ești sora mea acum și trebuie să vii. În plus, refuz să te îmbrac cu ceva care nu arată bine. Mi-ar distruge reputația ca stilist.

Julietta chicoti.

– Eu și Maggie suntem în luna de miere și avem nevoie de ceva timp pentru noi. Hoinăreala după rochii nu e tocmai genul meu de idee romantică, spuse Michael și îi zâmbi blând, iar Maggie se împotrivi senzației toropitoare din stomac.

Carina îi aruncă o privire rugătoare lui Maggie.

– Te rog, hai cu noi, spuse ea. Suntem o familie acum și am ratat tot entuziasmul nunții voastre. E vorba doar de o după-amiază.

Maggie simți că spațiul se strânge în jurul ei. Cum putea să îmbrace o rochie de domnișoară de onoare și să pretindă că avea să participe la nuntă? Michael deschise gura și Maggie observă fugar chipul mamei lui.

Suspiciune.

Femeia era ușor încruntată. Disconfortul lui Maggie era evident, iar mama Conte simțea că ceva nu era în regulă. Ceea ce era adevărat. Dar Maggie făcuse o promisiune, așa că trebuia să se prefacă.

Își puse degetele peste buzele lui Michael, iar gestul o făcu să tânjească din nou după gura lui.

– Nu, Michael, surorile tale au dreptate, spuse ea, încercând să pară fericită. Mi-ar plăcea să petrec o după-amiază la cumpărături de rochii. Va fi amuzant.

Mama lui se lăsă pe spate în scaun, încuviință din cap și își încrucișă satisfăcută brațele la piept. Apoi sporovăiala începu să îi țiuie în urechi. Maggie făcu un calcul al orelor rămase până când putea să meargă în sfârșit la culcare. După o cină liniștită, plănuia să invoce oboseala și să se retragă devreme și prima zi avea să treacă. A doua zi urma să fie la muncă și la consulat și – ce spusese Julietta?

– Petrecere? întrebă Maggie.

Cuvântul îi licări strălucitor în creier, ca un semnal de avertisment. Și Michael părea surprins.

Mama Conte se ridică și puse capătul bastonului pe potecă.

– *Si*. Petrecerea din seara asta, Michael. Doar nu credeai că voi rata ocazia de a ține o petrecere în cinstea fiului meu și a proaspetei lui soții? Trebuie să ne apucăm de cină.

– Vine și Max? întrebă nerăbdătoare Carina.

– *Si*, desigur că vine. Și verii voștri.

Michael tresări, apoi încuviință din cap, parcă pentru a o liniști. La naiba, ea se îneca, iar soțul ei fals îi arunca un colac de salvare spart. Rochii pentru domnișoare de onoare și acum o petrecere de căsătorie.

– Mama, chiar nu avem starea necesară pentru o petrecere în seara asta. Am avut un zbor lung și Maggie trebuie să muncească mâine-dimineață.

Femeia îi întrerupse protestele cu o fluturare din mână.

– Prostii! Sunt doar câțiva oameni care vor să vă felicite. Nu e mare lucru. Ce-ar fi să aduci vin din pivniță și să vizitezi brutăria? Adu tiramisu și cannoli, negre și albe. Julietta te va însoți.

Maggie înghiți în sec.

– Hm, poate ar trebui...

Mama Conte își puse mâna pe brațul ei. Fragilitatea femeii părea inexistentă. O forță pură zvâcnea din acei mușchi delicați și o strângea ca o menghină.

– *Niente*. Tu rămâi cu mine, Margherita, și mă vei ajuta cu cina.

Michael scutură din cap.

– Mama, Maggie nu gătește. În Statele Unite, majoritatea femeilor lucrează și multe nu știu să gătească.

Asta îi atrase atenția lui Maggie. Se întoarse brusc spre el și se încruntă.

– Să te ia naiba, Conte, știu să gătesc, spuse ea, zâmbind fals. M-am prefăcut că nu știu doar ca să mă scoți mai des la cină.

Mama Conte râse cu mândrie și o conduse în casă, lăsându-l pe Michael uimit în urma lor.

Cu fiecare pas spre imensa și impecabila bucătărie, pe fruntea lui Maggie apărea o nouă broboană de sudoare. Era agitată în timp ce un gând anume îi dansa în minte.

Dacă scăpa cu viață din situația asta, avea să îl omoare.

Cu cât se apropia mai mult de bucătărie, cu atât mai tare își dorea Maggie să cedeze impulsului de a fugi din casă țipând. Ura bucătăriile. Majoritatea bucătarilor se enervau când ea intra în spațiul lor sacru, astfel că simpla priveliște a echipamentului sclipitor o făcu să se înfioare. Totuși, își ținu fruntea sus și atitudinea deschisă. Era o femeie capabilă și putea să respecte o rețetă. Poate că pregătirea cinei avea să fie simplă și astfel îi putea arăta lui Michael incredibilul ei talent culinar, pentru a-i închide gura.

Mama lui deja aliniase diverse castroane și căni de măsurat pe tejgheaua lungă și lată, la fel și diverse recipiente cu diferite prafuri. În mod sigur nu era precum show-ul nebunesc *Iron Chef*, cu tot haosul acela pentru a pregăti un fel de mâncare.

Maggie fusese întotdeauna de părere că gătitul se făcea pentru supraviețuire, nu pentru plăcere. De când începuse să câștige bani frumoși, îi cheltuia aproape pe toți pe mâncare comandată. Se încruntă și încercă să mimeze entuziasmul pentru sarcina care o aștepta. Dumnezeule, mai voia vin. Dacă s-ar îmbăta destul de tare, ar fi mai relaxată pentru tortură.

– Ce gătim? întrebă ea cu o bucurie falsă.

– Paste. Vom lua o cină rapidă înainte să ajungă restul familiei, apoi vom servi prăjituri și cafea. Știi să pregătești paste, Margherita?

Sentimentul de ușurare pe care îl simți Maggie îi relaxă mușchii încordați. Slavă Domnului! Mama Conte alesese singurul fel de mâncare la care ea excela. Gătea adesea paste noaptea târziu și știa care era temperatura perfectă pentru al dente. Încuviință din cap.

– Desigur.

Satisfacția străbătu trăsăturile femeii în vârstă.

– Bun. Avem nevoie de o cantitate destul de mare. Deja am scos aici toate ingredientele necesare.

Pe tejgheaua masivă erau făină, niște ouă uriașe, ulei, făcălețe și o varietate de alte instrumente. Maggie căută cu privirea o cutie cu paste și o oală pentru a pune apa la fiert, iar Mama Conte îi dădu un șorț. Ea strâmbă din nas, gândindu-se că nu prea avea nevoie de el doar pentru a pune ceva în apă, dar fie. Când ești în Italia...

– Sunt convinsă că gătiți diferit pastele în America, așa că mai întâi urmărește-mă pe mine, apoi fă și tu.

Confuzia îi încețoșă mintea pentru o clipă, iar Maggie refuză să cedeze în fața panicii. Unde era cutia albastră cu paste? Despre ce vorbea femeia asta? Din ce în ce mai

înghițită, privi cum mâinile ridate ale mamei Conte se mișcau precum fulgerul, spărgând ouă, separând gălbenușurile și amestecând totul într-un bol. Vărsă făina pe un tocător din lemn și, treptat, turnă amestecul lichid în centru și începu un fel de ritual care amesteca toate ingredientele. O bilă de aluat apăru ca prin magie, iar femeia îl frământă și îl întinse preț de câteva minute bune. Complet fascinată de ritualul hipnotizant, lui Maggie nu îi venea să creadă că aluatul acela avea să arate la un moment dat ca ceva comestibil. Fără să rupă ritmul, mama Conte ridică privirea spre ea.

– Poți să începi dacă ești pregătită.

Rahat!

Realitatea o izbi în plin în timp ce Maggie se uită la ingredientele din fața ei. Paste de casă! Trebuia să pregătească ea aluatul? Nu exista nici o cutie magică cu paste sau un borcan cu sos numai bun de încălzit la cuptorul cu microunde. Miza era mult mai mare decât crezuse ea, iar Maggie simți că este pe cale să aibă un atac de panică. Trase adânc aer în piept. Putea să facă asta. Doar nu avea să fie învinsă de o bilă de aluat și de o mamă italiană pregătită să atace. Avea să le arate tuturor de ce era în stare.

Maggie trase bolul aproape. Partea cu făina era simplă, dar ouăle o speriau de moarte. Hm, o ciocnire zdravănă în centrul oului, apoi ar trebui să despartă coaja, iar interiorul ar trebui să alunece cu ușurință. Cu o falsă încredere în sine, ciocni oul de marginea bolului.

Chestia lipicioasă îi alunecă în mâini și coaja albă se împrăștie. Aruncă o privire rapidă la mama Conte și văzu că femeia nu o supraveghea, ci avea încredere în ea să facă aluatul. Fredonând pentru un sine un cântec italian, mama lui Michael continua să frământe.

Maggie scoase cât de multă coajă putu din bol și lăsă restul înăuntru. Mai sparse câteva ouă și obținu un fel de amestec de ingrediente umede care arăta acceptabil.

Oarecum. La naiba, trebuia să se miște rapid, înainte să o vadă mama lui. Puse o cantitate de făină pe tocător, apoi vărsă amestecul din bol în centru.

Lichidul alunecă peste marginile tocătorului. Începând să nu icnească, își șterse fruntea cu cotul și strânse dezordinea cu șorțul. Furculița nu o ajută deloc, așa că Maggie trase adânc aer în piept și băgă ambele mâini în amestec.

Ah, scârbos!

Făina îi intră pe sub unghii. Maggie strânse ingredientele în pumni și se rugă pentru un miracol, să obțină ceva asemănător cu aluatul. Făina zbura în jurul ei, parcă învăluind-o într-un nor de praf. Cu cât se panica mai tare, cu atât mai repede lucra. Poate trebuia mai multă făină sau încă un ou? Restul acțiunilor fu învăluit în ceață, până când două mâini ferme îi opriră mișcările. Maggie închise ochii, simțindu-se învinsă. Apoi îi deschise ușor.

Mama Conte privea dezastrul care se presupunea că trebuiau să fie paste. Coji de ou erau împrăștiate în cocoloașele de făină lipicioasă, care alunecară pe blat și începură să se prelingă pe podea. Șorțul ei era și el murdar de cocoloașe, iar așa-numitul aluat i se lipise de brațe până la coate.

Maggie știu că se terminase totul. Michael nu s-ar fi căsătorit niciodată cu o femeie care nu știa să pregătească paste de casă. Mama Conte nu ar aproba niciodată o asemenea uniune. Cu ultima rămășiță de mândrie, Maggie ridică ochii din pământ și întâlni privirea femeii.

– Am mințit.

Mama Conte ridică din sprâncene, iar Maggie continuă grăbită:

– Habar n-am să gătesc. Folosesc paste uscate, la cutie, și le pun la fiert în apă. Încălzesc sosul la cuptorul cu microunde. Mănânc mâncare comandată aproape în fiecare seară.

Gata! Mărturisise. Se pregăti să fie ridiculizată. În schimb, mama lui Michael rânji.

– Știu.

Maggie făcu un pas în spate.

– Poftim?

– Voiam să văd cât de departe ai merge. Sunt impresionată, Margherita. Nu îți trădezi teama. Odată ce-ți iei un angajament, îl duci până la capăt, chiar dacă tu crezi că vei da greș. Exact de asta are nevoie fiul meu.

Femeia aruncă la gunoi resturile de pe tocător și curăță tejgheaua, apoi se întoarse spre Maggie.

– O luăm de la capăt. Uită-te la mine!

Maggie urmări fiecare pas, care îi fu explicat cu precizie. Teama i se risipi treptat, ea se relaxă și își scufundă mâinile în aluat, frământându-l cu o forță care o obosi în curând. Ganterele de la sala de fitness nu se ridicau la nivelul gătitului, iar mușchii brațelor mamei Conte și încheieturile mâinilor ei nu păreau să obosească deloc în timp ce căuta textura perfectă. Maggie prinse ritmul vioi al melodiei pe care o fredona femeia și o senzație de pace o învălui. Nu mai gătise niciodată împreună cu o femeie, nu mai intrase vreodată într-un spațiu atât de cald și de intim. Când aluatul fu întins în mod delicat cu făcălețul, mama Conte îi dădu și ei o porțiune.

– Naturalețea aluatului pentru paste este elementul-cheie într-o masă gustoasă și simplă. Trebuie să îl întindem foarte subțire, dar fără să îl rupem. Întinde tu marginile.

Maggie își mușcă buza.

– Mama Conte, poate ar trebui să o faci tu acum?

– Nu. Tu îi vei servi cina soțului tău în seara asta, Margherita, făcută de mâna ta. Și nu pentru că ai fi mai prejos de el sau pentru că el nu te crede capabilă. Ci pentru că poți mai mult. Mult mai mult. *Capisce?*

Frumusețea afirmației ei o făcu pe Maggie să își dea brusc seama de adevărul cuvintelor. Își șterse fruntea, murdărindu-se de aluat. Și zâmbi.

– OK.

Lucrară în liniște și camaraderie, fredonând cântece italienești, ascultând mișcările relaxante ale făcăleților și ciripitul păsărilor în depărtare. Maggie obținu o foaie de aluat aproape transparentă, inegală, dar fără nici o ruptură.

Mama Conte o luă și o atârnă la uscat, inspectând-o cu atenție. Chicotul femeii răsună în bucătărie.

– *Perfecto.*

Maggie rânji și se întrebă de ce se simțea de parcă tocmai ar fi coborât Everestul în toiul iernii.

Câteva ore mai târziu, Maggie stătea la o masă mare, pe care erau boluri cu paste aburinde și sos de roșii proaspăt. Aroma dulceagă de busuioc și usturoi dansa în aer. Pe masă mai erau trei sticle cu vin, iar farfuriile erau strecurate printre platouri cu mâncare, de parcă ar fi fost personaje secundare într-o carte. Maggie îi aruncă o privire agitată lui Michael. Oare el avea să râdă? Să o tachineze pentru inabilitatea de a găti și pentru efortul penibil la o masă cu o expertă?

Râsetele și discuțiile zgomotoase o derutară. Ea era obișnuită să mănânce cina pe blatul pentru micul dejun, în timp ce se uita la televizor, sau în restaurante liniștite. În copilărie, de cele mai multe ori mâncase singură sau cu fratele ei, în tăcere. Dar Michael era diferit.

El își tachina surorile și se relaxa în sânul familiei sale, iar Maggie își dădu seama că bărbatul rămânea calm în orice situație pentru că știa exact cine era. Ea respecta acest lucru la un bărbat și i se părea o calitate rară. El se bucura de viață, aprecia simțul umorului, iar Maggie se întrebă cum ar fi să cineze împreună cu el în fiecare seară. Să bea vin, să vorbească despre ziua lor,

să gătească și să mănânce împreună. Ca un cuplu în viața reală.

Michael luă furculița, răsuci spaghetele și le bagă în gură.

Maggie își ținu răsuflarea.

El scoase un sunet de plăcere.

– Ah, mama, sunt delicioase.

Mama Conte zâmbi și luă loc la masă.

– Poți să-i mulțumești soției tale, Michael. Fiecare spaghetă de pe farfuria ta a fost făcută de mâna ei.

El rămase surprins. Fruntea i se încruntă ușor în timp ce privi farfuria, apoi ochii lui se întoarseră spre Maggie. O combinație stranie de emoții dansa în ochii lui. Un licăr de căldură. O urmă de mândrie. Și o scânteie de recunoștință.

Michael își plecă ușor fruntea și un zâmbet îi lumină chipul. Maggie răsuflă ușurată și îi zâmbi înapoi, agitația de fundal parcă se stinse.

– *Grazie, cara.* Sunt onorat să mănânc ceva gătit de tine pentru mine. Este *delicioso.*

Maggie încuviință din cap, acceptându-i mulțumirile. Venezia vorbea despre rochii pentru domnișoarele de onoare și nuntă. Carina vorbea despre artă. Julietta vorbea despre noua campanie publicitară pe care o lansau la brutărie. Michael continuă să mănânce, mândria lui fiind evidentă pentru mâncarea pregătită de soția lui falsă.

Și pentru o vreme, Maggie fu mai fericită ca niciodată.

capitolul 5

Aveau probleme.

Michael stătea în pragul ușii și întâmpina un șir nesfârșit de rude pe care nu le mai văzuse de luni bune. El bănuise că petrecerea intimă care nu era mare lucru avea să se sfârșească dezastruos. Ei bine, nu atât pentru el, cât pentru biata Maggie. *Famiglia* lui roia în jurul ei. Verii își aduseseră soțiile, prietenele, iubiții și toți copiii. Vecini apropiați și câteva femei care îl vânaseră pe el în urmă cu câțiva ani apăruseră pentru a-și studia rivala care le învinsese. Pentru Michael era o seară tipică în casa mamei lui.

Pentru Maggie, probabil că era iadul pe pământ.

El dădu din cap și încercă din răsputeri să nu râdă. Ea era captivă într-un colț cu câteva dintre verișoarele lui și părul ei de culoarea scorțișoarei era ca un far luminos într-o încăpere plină cu brunete cu tenul măsliniu. Purta o rochie scurtă și cochetă, etalându-și picioarele lungi, care parcă cereau să se încleștеze pe coapsele unui bărbat. Nuanțele aprinse de roșu și galben de pe materialul delicat o scoteau în evidență în mulțime. Maggie avea o înălțime impresionantă, dar acum aproape că ajungea la statura celor mai mulți dintre verii lui cu sandalele ei roșii cu tocuri de șapte centimetri. Ceva la pantofii ei îl excita mai mult decât oricare altă femeie.

Michael își reumplu paharul cu vin și vorbea cu câțiva prieteni în timp ce stătea cu ochii pe Maggie. Se așteptase ca ea să se comporte cu o politețe distantă, care să taie elanul familiei lui afectuoase, dar de fiecare dată când el o observa cu privirea, ea râdea sau asculta cu atenție

numeroasele povești care îi delectau urechile. Fascinat, Michael merse mai aproape de ea.

Sigur, el știa că Maggie era profesionistă și relaxată într-un mediu de muncă. Dar nu se aștepta ca ea să fie atât de deschisă în această farsă. Copilăria ei trăda răceală, iar ea radia o distanțare care făcea parte din ființa ei. O purta ca pe o mantie, pe care el o observase din clipa în care Maggie intrase în restaurant pentru întâlnirea lor pe nevăzute. Dar ceva părea diferit în această seară.

Michael o studie în timp ce unchiul Tony îi povestea despre problemele cu furnizorii și chiria crescută și despre posibilitatea de a cumpăra proprietățile pe care se aflau magazinele. El încuviință din cap, ascultându-l doar pe jumătate, trăgând cu urechea și la soția lui falsă.

– Cum ai reușit? îi șopti verișoara Brianna lui Maggie, dar el tot primi întrebarea ca un glonț. Michael a evitat mereu căsătoria. Are o reputație, să știi.

Maggie simți cum îi tremură buza.

– Serios? Ce reputație?

Brianna privi în jur și se aplecă mai aproape de ea. Michael se ascunse în spatele unchiului Tony.

– Adoră să vâneze. Se pare că îi place să seducă femeile – cu cât e mai mare provocarea, cu atât mai abil devine el în a le câștiga afecțiunea. Apoi, când femeia cedează, bum!

Maggie făcu un pas în spate.

– Bum? Ce bum?

– O lasă cu buza umflată, șopti Brianna. Cu inima frântă, sedusă și abandonată.

Michael se înfurie din pricina impresiei verișoarei lui. *Dios*, îl lăsau și pe el să respire? El nu păcălea niciodată femeile și totuși, această reputație îl precedase până în America. Nick îl informase de multe ori despre ce zvonuri circulau despre el printre femei și îi spusese chiar că la un moment dat își făcuse griji că Alexa ar putea ceda

farmecelor lui. Michael făcu încă un pas spre ea, pentru a-i asculta răspunsul.

Maggie țâțâi.

– Ce oribil! Poate de aceea s-a căsătorit cu mine. Ce ciudat!

Brianna făcu ochii mari.

– Ce e ciudat? Spune-mi! Suntem o familie acum, secretele tale sunt în siguranță cu mine.

Maggie trase adânc aer în piept și privi în jur, parcă îngrijorată că ar putea să o audă cineva.

– Am refuzat să mă culc cu el până nu s-a însurat cu mine, desigur, îi șopti ea.

Bruschetta mai că îi rămase în gât lui Michael. Când își reveni, ridică privirea și văzu că ea rânji răutăcios, apoi îi făcu cu ochiul. Maggie puse mâna pe brațul Briannei, apoi se întoarse pe tocurile acelea sexy, iar mișcarea îi scoase în evidență posteriorul perfect bombat. O dorință bruscă îl izbi pe Michael, iar el își încleștă maxilarul. Își închipui că mușcă ușor pielea ei fermă. Ecoul țipătului ei în timp ce el o imobiliza cu mâinile și îi oferea plăcere îi încețoșă privirea. Când se trezi din visare, unchiul Tony încă vorbea, iar Maggie se mutase în cealaltă parte a camerei.

Ce naiba avea să facă cu ea?

Și mai important, ce avea să facă în privința nevoii subite de a o poseda pe femeia care se dădea drept soția lui?

Ceva era în neregulă cu ea.

Maggie mușcă din bucata de prosciutto sărat de la aperitiv, își bău vinul, socializând. În doar 24 de ore, experimentase toate evenimentele pe care le evitase și urâse dintotdeauna.

Conversații lungi și prietenoase despre nunți și alte lucruri de fete. *Bifat.*

Gătit și distrus manichiura perfectă. *Bifat.*

Socializat cu soacre, cumnate și veri, toți băgându-și nasul în viața ei personală și emițând judecăți. Bifat.

Prin urmare, de ce nu fugea îngrozită din cameră, ca unul dintre idioții ăia din filmul *Scream*?

Poate pentru că știa că totul era doar o șaradă?

Trebuia să fie. Nu exista altă explicație rațională. În afară de cele organizate de fratele ei și de Alexa, Maggie nu participa la evenimente de familie. Gătea când avea ea chef, când considera că i-ar prinde bine o distragere. Și nu fusese niciodată nevoită să aibă de-a face cu o turmă de femei care chicoteau și puneau un miliard de întrebări. Ea era obișnuită cu tăcerea – trăise cu ea mare parte a vieții ei – și nu avea prea multă experiență cu afecțiunea exprimată atât de deschis.

Cu toate acestea, toată familia lui Michael o primise cu inima deschisă în sânul ei. Surorile lui erau foarte diferite una de cealaltă, și totuși Maggie le plăcea. Erau reale. Mama lui nu râsese de ea și nici nu o criticase când o învățase să gătească sos preparat în casă. O mică parte din ea se trezise la viață, o parte pe care îi era rușine să admită că o avea. Cum ar fi ca atât de mulți oameni să te iubească, indiferent câte greșeli ai face?

Privirea îi căzu pe Venezia, care era fericită în brațele logodnicului ei, râzând la ceea ce spusese el. Conexiunea lor era evidentă, iar expresia lui de adorație pură îi pricinui un gol în stomac.

Dor.

Maggie își înghiți nodul din gât. Oricât de groaznică era farsa lor, cumva părea justificată odată ce văzu cuplul împreună. Nimic nu ar trebui să stea în calea lor – mai ales un obicei străvechi. Oare cum era? Să ai un bărbat care să te privească atât de posesiv și iubitor? Să aparții unei persoane căreia îi pasă de tine?

Își alungă întrebarea din minte și își croi drum spre Michael. Era timpul să intre iar în joc. El stătea lângă un bărbat foarte atrăgător, cu ochi albaștri ageri și barbă

dezordonată. Pe frunte i se revărsau valuri de păr negre și dese. La naiba, individul emana sex prin toți porii, iar ea se întrebă fugitiv dacă nu cumva era fotomodel. Carina era lângă ei și îl privea pe necunoscut de parcă el ar fi fost soarele și unicul element care stătea între ea și o moarte rece.

Curioasă, Maggie merse și își ocupă locul lângă Michael.

– Maggie, aici erai, spuse Michael. El este prietenul meu Max Gray. Face parte din familia noastră de ani întregi, așa că îl văd ca pe un frate. Lucrează pentru *La Dolce Famiglia* ca mâna mea dreaptă.

Max, zeul sexului, o privi cu ochii aceia pătrunzători și îi zâmbi. Riduri de expresie îi încadrau gura. Ea clipi din pricina aurei senzuale care radia din el. În mod straniu, nu simțea conexiunea intensă pe care o experimentase cu Michael, ci mai degrabă o plăcere estetică, provocată de o creatură uimitoare. Îi întinse mâna, iar el i-o strânse ferm.

Nu. Nici o scânteie. Slavă Domnului! Lui Maggie îi era milă de femeia care avea să se îndrăgostească de acest bărbat, blestemată să meargă în umbra lui pe vecie.

Apoi își dădu seama că sora cea mică a lui Michael fusese săgetată de Cupidon.

Rău de tot.

Carina încă nu ajunsese la vârsta la care să își ascundă sentimentele. Aflată la jumătatea drumului spre maturitate, chipul ei reflecta o dorință care îi frânse inima lui Maggie și îi provocă o senzație de teamă. Trecutul o asaltă cu amintiri începătoșate ale fetei care fusese cândva. Înainte să îi fie răpite inocența și încrederea în finalurile fericite.

Biata Carina! Dacă îl iubea pe Max, era condamnată să se aleagă cu inima frântă.

– Unde ai ținut-o ascunsă, Michael? întrebă Max, privindu-i pe rând cu o urmă de curiozitate și încă ceva.

Suspiciune? Eu te consider prietenul meu cel mai bun și totuși habar n-am avut că aveai o relație.

Michael pufni.

– Dacă sursele mele sunt de încredere, și tu ai secretele tale. Ce se aude prin oraș că te întâlnești cu o femeie de viță regală? Sângele italian nu mai este suficient de bun? Ai nevoie de sânge albastru ca să te satisfacă?

Max clătină din cap.

– Serena l-a însoțit pe tatăl ei într-o călătorie de afaceri și îmi ține companie. Este moștenitoarea unei averi impresionante și nu e tocmai de viță regală. *Papa* al ei m-ar jupui de viu – nu sunt demn să intru în familia lor.

Carina izbucni furioasă:

– Ce ridicol! Oricine se căsătorește pentru bani și nu din iubire merită să fie nefericit! Tu ești mai bun de-atât.

Max își duse mâinile la piept.

– Ah, *cara*, vrei să te căsătorești cu mine? Ești o femeie pe gustul inimii mele.

Carina se înroși ca racul. Buzele îi tremurau în timp ce ea își căuta cuvintele. Ce dezastru! Era îndrăgostită de cel mai bun prieten al fratelui ei, mult mai în vârstă decât ea, și era captivă în trupul de fată/femeie în timp ce tânjea după un bărbat pe care nu îl putea avea. Cel puțin, nu încă.

Maggie deschise gura pentru a distrage atenția de la Carina, dar se ocupă Michael. O gâdilă pe sora lui sub bărbie, zâmbetul lui indulgent fiind al unui adult care privește un țânc.

– Carina mai are mulți ani înainte până să se implice serios cu un bărbat. Își va ocupa locul în afacerea familiei și își va lua diploma în administrarea afacerilor. În plus, este o fată bună, iar tu, prietene, ai treabă doar cu cele rele.

Cei doi bărbați râseră, fără să își dea vreunul seama de efectul glumei lor.

Culoarea se scurse din obrajii Carinei, iar fata își plecă înfrântă capul. Când ridică din nou privirea, clipi pentru a alunga lacrimile de furie.

– Nu sunt un copil, Michael. De ce nu puteți vedea amândoi acest lucru? spuse ea, apoi le întoarse spatele și fugi din încăpere.

– Ce-am spus? întrebă Michael. Doar o tachinam.

Max părea la fel de nedumerit.

Maggie oftă iritată și dădu pe gât restul vinului din pahar.

– Voi doi, netoților, chiar ați comis-o de data asta.

– Ce-am făcut? Comportamentul ei este irațional și nepoliticos față de oaspeții noștri. N-am vrut să o supăr.

Max se mută stingherit de pe un picior pe altul.

– Să merg să vorbesc cu ea?

– Nu, e responsabilitatea mea. Voi vorbi eu cu ea.

Maggie puse paharul gol în mâinile lui Michael.

– Pe naiba, nu te băga, ai făcut destul. Vorbesc eu cu ea.

Expresia lui Michael trăda scepticismul.

– Dragă, tu nu ai prea multă experiență cu adolescenții. Uneori, are nevoie de o mână fermă ca să înțeleagă cum stau lucrurile. Poate ar fi mai bine să o chem pe Julietta.

Maggie se îndoia că sora lui obsedată de afaceri o putea înțelege pe Carina în acel moment. Din nou, tonul lui o irită, spunându-i, efectiv, că era incapabilă să gestioneze o altă situație. În ultimele 24 de ore, bărbatul îi insultase cariera, aptitudinile gastronomice și acum metodele sociale. Maggie se forță să zâmbească mieros.

– Nu îți face griji, *dragă*, spuse ea, ridiculizând apelativul într-un mod pe care el îl înțelese imediat. Îi voi da niște vești bune ca să o fac să se simtă mai bine.

– Ce vești?

Maggie îi privi pe cei doi bărbați chipeși și zâmbi răutăcios.

– Îi voi aranja o întâlnire pe nevăzută. Cu cineva sexy.

Michael se întunecă la față.

– Sub nici o formă. Surioara mea nu are experiență cu întâlnirile.

– Tocmai de aceea va fi ocazia perfectă pentru ea, spuse Maggie, apoi extinse insulta, ridicându-se pe vârful picioarelor și sărutându-l scurt pe buze. Micul fior dintre ei îi distrase atenția pentru o secundă, dar îl ignoră. Haide să nu ne certăm în luna de miere, iubire, când putem să ne concentrăm asupra altor activități amuzante.

Îi făcu cu ochiul lui Max, apoi plecă, legănându-și șoldurile și simțindu-i privirea pe fundul ei.

Maggie se abținu să nu râdă. La naiba, treaba asta era distractivă, pe de o parte. Îi plăcea să îl provoace pe Michael. Urcă la etaj și căută camera Carinei. Michael putea să fiarbă puțin în suc propriu cu acea idee în minte. Maggie avea să îi mărturisească mai târziu că nici măcar nu cunoștea vreun băiat potrivit cu care să o cupleze pe Carina. Din păcate, gura o băgase din nou în bucluc și tot trebuia să încerce să discute cu fata. Fără îndoială că nu avea experiență cu adolescentele. Ce putea ea să spună pentru a o face să se simtă mai bine?

Maggie oftă când ajunse în fața unei uși închise și auzi suspine înăbușite. Se opri. Palmele îi transpiraseră, așa că și le șterse pe rochie. Ce ridicol! Dacă fata nu voia să vorbească cu ea, Maggie avea de gând să rămână puțin la etaj, pentru ca Michael să creadă că purtaseră o conversație. Ridică mâna și bătu la ușă.

– Carina? Sunt Maggie. Vrei să vorbim puțin sau vrei să plec?

Da, era o lașă. Un sfătuitor bun i-ar cere să deschidă ușa ca să discute. Trecură câteva clipe de tăcere. Se simți ușurată și dădu să plece.

– Bine, înțeleg, o să...

Ușa se deschise.

„Ah, la naiba!"

– De ce nu înțelege nimeni că sunt matură? izbucni fata.

Maggie se opri în prag, tentată să fugă, dar Carina se dădu la o parte și o invită în cameră.

– Pentru că fratele tău mai mare nu va accepta niciodată acest lucru, spuse încet Maggie, observând pereții roz, animalele de pluș și multă dantelă.

Bleah! Ceva îi spuse că fata păstra camera astfel pentru a-i mulțumi pe ceilalți, nu pe sine. Patul cu baldachin părea moale și ispititor, dar era acoperit cu o pătură cu fluturi, care îl făcea să pară copilăresc.

Fără îndoială, era camera unei tinere de 21 de ani. Maggie se îndoia că fata ieșise vreodată la întâlniri, mai ales cu Michael drept frate. Se opri în capătul camerei, unde câteva trepte coborau într-un spațiu separat, care arăta de parcă ar fi fost un loc de joacă la un moment dat. Această zonă avea un aer diferit – cu pânze albe, acuarele și multe instrumente ale unui artist. Diverse acuarele în culorii vii îi atraseră atenția, iar pe rafturi erau figurine din lut reprezentând cupluri îmbrățișându-se. Hm, interesant! Încăperea aceasta părea mai potrivită pentru Carina decât camera principală.

– Îmi urăsc viața, spuse ea, iar nefericirea i se citea pe chip. Se aruncă pe pat și lacrimile continuară să îi curgă pe obraji. Nimeni nu mă înțelege și nu mă lasă să îmi iau propriile decizii. Nu mai sunt un copil, dar viața mi-a fost deja aranjată.

Maggie se mustră în gând pentru că se implicase în situația unei fete pe care abia o cunoștea, situație pe care nu o putea repara.

– Hm, cum așa?

Carina înghiți în sec.

– Mi se permite să ies la întâlniri doar cu băieți pe care îi aprobă familia mea. Nu că m-ar fi invitat vreodată unul la o întâlnire. Sunt urâtă și grasă.

Maggie oftă exasperată.

– Asta e stupid. Corpul tău are forme frumoase și naturale. Ai sâni. Le-ai văzut pe surorile tale? Poate că sunt ele slabe, dar au sânii plați ca o clătită.

Carina căscă ochii mari și un râset îi scăpă printre buze.

– Poate. Dar băieților le plac fetele slabe. Și părul meu arată de parcă am băgat degetele în priză. Buzele mele par umflate și stupide, spuse ea, continuând să plângă. Și Michael spune că trebuie să o ajut pe Julietta cu afacerea familiei, dar nu m-a întrebat nici măcar o dată ce vreau eu! Voiam să plec la facultate, dar el mă obligă să studiez aici la universitate și insistă să-mi iau diploma de masterat. De ce nu pot merge în America să lucrez pentru el? Nimic nu e drept!

Maggie dădu din cap. Doamne, familia asta deborda de dramatism. Se așeză încet pe pat și o lăsă pe Carina să plângă. Căuta cu disperare cuvintele potrivite, pe care le-ar spune o mamă, sau Alexa, sau Michael. Ah, la naiba cu totul! În acest punct, Maggie își dădu seama că era imposibil să înrăutățească situația.

– Bine, iubito, ridică-te!

Fata își șterse lacrimile de pe obraji și se supuse. Țuguie buzele pe care le ura, iar Maggie fu convinsă că, într-o zi, Max avea să vadă o cu totul altă persoană în sora cea mică a lui Michael. Dar nu acum. Nu încă. Carina avea nevoie de ceva timp pentru a se regăsi pe sine și să se simtă bine în propria piele.

– Sunt sigură că ai mai auzit asta înainte, dar viața e de rahat.

Îi smulse încă un zâmbet vag. Măcar o amuza.

– Ascultă, știu că nu ne cunoaștem prea bine, dar lasă-mă să îți spun ce văd eu. Max este foarte sexy, iar tu ești înnebunită după el.

Carina rămase cu gura căscată, iar obrajii i se înroșiră.

– N-n-nu, eu nu...

Maggie flutură cu mâna în aer pentru a o opri.

– Nu te învinovățesc. Problema este că tu abia ai atins vârsta legală pentru a bea alcool. Pentru un bărbat de 30 de ani, ești un caz de corupere de minore efectiv.

– Cum adică?

– Hm, nu contează. Adică ești prea tânără momentan pentru ca el să te vadă ca pe o femeie. Acest lucru e posibil să se schimbe, dar în loc să petreci următorii câțiva ani fără să trăiești, așteptând ca el să te observe, trebuie să ieși din cochilie și să te bucuri puțin de viață. Descoperă-te pe tine! Apoi toată lumea te va vedea drept cine vrei să fii.

Fata arăta atât de tristă și de deznădăjduită, încât pe Maggie o duru inima. Dumnezeule, își amintea acea stare și cât de confuză era viața în asemenea momente. Dar Carina avea oameni care să o îndrume, care o iubeau, iar Maggie spera ca acest lucru să facă diferența.

– Cum să fac asta? Uită-te la mine! Sunt un dezastru.

– Vrei să studiezi administrarea afacerilor la facultate?

– Nu știu, răspunse ea, ridicând bărbia cu încăpățânare. Dar ar fi drăguț dacă mi-ar cere cineva părerea și mie.

Maggie râse. Fata avea personalitate – foarte bine, pentru că avea nevoie de ea.

– Administrarea afacerilor nu este o specializare rea. Poți face multe lucruri cu diploma și poți cunoaște oameni noi și interesanți, spuse Maggie, apoi arătă spre încăperea de artă. Acelea sunt picturile tale?

Carina încuviință din cap.

– Da, îmi place să pictez, dar nu cred că mă pricep.

Maggie studie imaginile dezolante cu chipuri în diverse stări emoționale. Cu un ochi critic, observă liniile fine ale pensulei, expresiile vii care te atrăgeau în lumea lor și începutul unui talent real.

– Nu, ești bună, spuse ea încet. Să nu renunți niciodată la artă. Ia câteva cursuri suplimentare pentru a-ți cizela talentul și nu lăsa pe nimeni să-ți spună că nu poți. Ai înțeles?

Carina încuviință din cap, părând fascinată de noua ei cumnată.

– Michael îți vrea binele, dar, ca frate mai mare, va fi întotdeauna praf la capitolul ăsta. Vei avea nevoie de o coloană vertebrală solidă pentru a-i spune ce este acceptabil pentru tine și ce nu.

Fata făcu ochii mari.

– Dar cuvântul lui Michael e lege, șopti ea. El e capul familiei.

– Nu-ți spun să fii lipsită de respect. Doar să comunici clar. Încearcă.

– Bine.

– Cât despre Max, poate lucrurile se vor schimba la un moment dat. Până atunci, trebuie să te concentrezi asupra altor băieți.

– Ți-am spus, băieții nu mă plac.

Maggie clătină din cap.

– Nu te prezinți la potențialul tău maxim, spuse ea, apoi, înainte să-și poată înghiți invitația, rosti cuvintele care îi pecetluiră soarta: Ce-ar fi să vii cu mine la ședința foto săptămâna asta?

Carina o privi bănuitoare.

– De ce?

Maggie râse.

– Pentru o transformare. Vreau să-ți arăt lumea fotografiei și să te prezint câtorva modele. Asta nu-ți va rezolva problemele, dar poate vei vedea cum te văd alți

oameni. Ești frumoasă, Carina. Și pe dinăuntru, și pe dinafară. Trebuie doar să crezi lucrul ăsta.

În timp ce rosti cuvintele, Maggie se luptă brusc să își rețină lacrimile. Ar fi dat orice să îi spună și ei cineva acele lucruri. Ar fi contat? Măcar avea ocazia de a i le spune unei alte tinere fete, fie că aveau un efect, fie nu. Dezgustată de propriile emoții în ultimele 24 de ore, își temperă naivitatea și își îndreptă umerii.

– Ai face asta pentru mine?

– Sigur. Va fi distractiv.

Carina se năpusti asupra ei și o îmbrățișă strâns. Dură o clipă până când Maggie o îmbrățișă înapoi, dar se retrase rapid, stânjenită.

– Mulțumesc, Maggie. Ești cea mai bună cumnată din lume!

– Sunt doar cumnata ta, iubito, spuse ea, iar vinovăția îi împunse conștiința.

Era un lucru să se dea drept soția lui Michael și cu totul altul să formeze o legătură cu familia lui. Regretase invitația de îndată ce o rostise, dar era prea târziu să dea înapoi acum. Maggie se ridică de pe pat și porni spre ușă.

– Plecăm devreme, așa că odihnește-te.

– *Grazie!*

– *Prego.*

Închise ușa în urma ei. Măiculiță! Michael avea să se enerveze.

capitolul 6

Dios, avea să o ucidă.

Michael o privi pe falsa lui soție adunându-și cu calm lucrurile pentru dimineața următoare și plimbându-se prin cameră de parcă ar fi fost singură. Din păcate, nu era. El era din ce în ce mai iritat din pricina faptului că ea se prefăcea că ignora atracția care radia în încăpere.

Treaba asta devenea complicată. Se presupunea că Maggie nu trebuia să se bage în treburile lui, să rămână distantă. În schimb, provocase un tsunami încă din prima zi aici. Tuturor păruse să le placă atitudinea ei guralivă. Sora lui cea mică urma să meargă la o ședință foto a doua zi, pentru a vedea bărbați pe jumătate dezbrăcați, iar Maggie credea că acesta era un lucru bun.

– Nici măcar nu mi-ai cerut permisiunea înainte de a o invita, spuse el cu răceală. Nu mă respecți în chestiuni care au legătură cu propria mea familie, Maggie.

Ea nici măcar nu se deranjă să îl privească în timp ce își pregătea bagajul. Purta o pijama neagră din satin, care se revărsau pe corpul ei asemenea apei, evidențiindu-i fiecare formă voluptuoasă. Își pieptănase părul mătăsos pe spate, peste umeri, trimițându-l pe Michael într-o transă meditativă.

– Hm, nu cred că termenul „ascultare" a fost în jurămintele noastre, Michael. Oricum, ți-am spus că am glumit cu întâlnirea pe nevăzute. Măcar nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

– Nu e amuzant.

Maggie pufni.

– Ascultă, n-am avut de ales. Era isterică și trebuia s
o calmez. Dacă nu ai fi tratat-o ca pe un copil de cinci
ani, poate că nu ar fi trebuit să fac nimic.

– Carina este o fată inocentă, și am de gând să mă
asigur că va rămâne așa.

Maggie pufni din nou, iar iritarea lui Michael atinse
cote noi.

– Deschide ochii, Conte! Carina este la vârsta la care
își explorează sexualitatea. O va face oricum, iar noi am
putea la fel de bine să o îndrumăm în această privință.

– Nu în casa mea. Am datoria de a o proteja și o voi
face. Trebuie să-și termine studiile și să-și înceapă cariera. Băieții nu au loc în cadrul ăsta.

– Este înnebunită după Max.

– *Poftim?* Strigătul lui ricoșă din pereți. A încurajat-o
el în vreun fel? Îl omor.

– Dumnezeule, calmează-te, n-a făcut nimic. Și el o
vede ca pe un copil. Încerc doar să-ți spun să o lași mai
moale. Nu e ușor să te îndrăgostești de cel mai bun prieten al fratelui tău.

Michael sări din poziția lui relaxată de pe pat și începu să pășească agitat prin cameră. În doar câteva minute, Maggie îl excitase, îl înfuriase și îl frustrase. În ritmul acesta, avea să fie mort până la sfârșitul săptămânii.

– Max face parte din familie, iar Carina nu l-ar privi niciodată într-un mod romantic, spuse el, apoi un gând oribil îi trecu prin minte. De ce? Ești și tu atrasă de el? Tu i-ai băgat Carinei ideile astea în cap?

Supoziția lui o făcu să se întoarcă brusc spre el. Michael aproape făcu un pas în spate din pricina fiorului de gheață care radia din corpul ei. Maggie mîji ochii.

– Contrar părerii pe care o ai despre mine, Conte, eu nu mă dau la toți bărbații pe care îi văd. Și Carina este capabilă să gândească singură. Trebuie doar să-ți scoți capul din nisip și să o asculți cu adevărat.

Apoi Maggie își întoarse atenția la făcutul bagajului.

Michael se apropie de ea, o apucă de braț și o întoarse spre el.

- Ești pe teren minat, *la mia tigrotta*, spuse amenințător. Nu te vei mai amesteca în treburile familiei mele săptămâna asta. N-o iei nicăieri pe Carina mâine și voi rezolva problema asta cu ea eu însumi. *Capisce?*

Altă femeie în locul ei s-ar fi lăsat intimidată. Dar Maggie se ridică pe vârful picioarelor și îl privi direct în ochi. Mirosul senzual de chihlimbar și lemn de santal îl învălui pe Michael și îi distruse concentrarea.

- N-am nici un interes să mă amestec în familia ta. Dă-i înainte, fă pe dictatorul dacă asta te face fericit. Eu încerc să-ți spun că sora ta are nevoie de cineva care să o asculte, nu care să-i țină predici.

- Și tu, în mod convenabil, ești persoana care o ascultă?

Maggie rânji într-o manieră obraznică.

- Se pare că da. Ce noroc că sunt aici, nu?

Faptul că Maggie îi sfida autoritatea îl înfurie pe Michael și mai tare, într-un mod de-a dreptul periculos.

Materialul lucios al pijamalei ei îi alunecă printre degete, iar Michael își imagină pielea aurie și fină de dedesubt. Tânjea să îi devoreze buzele și să vadă cât de ușor putea transforma furia în capitulare. Simți erecția trezindu-se la viață, parcă provocată să posede și să cucerească noi teritorii. Când vreodată îi provocase o femeie asemenea reacții? Vag, se întrebă dacă dorința s-ar stinge până dimineață dacă s-ar culca cu ea. Mereu se întâmpla acest lucru. Poate că simțea nevoia de a-și satisface poftele pentru a scăpa de tentația de a se împinge între coapsele ei și de a o face să uite de orice, în afară de el.

- I-ai băgat idei proaste în cap unei tinere. Eu am grijă de familia mea, o avertiză Michael. A trecut doar o zi și deja ai făcut pagube. Nu știi de ce are nevoie sora mea. Nu știi de ce are lumea nevoie. Ce vorbesc, nici măcar nu știi de ce ai tu nevoie.

Regretă cuvintele din clipa în care le rostise. Maggie se încordă în brațele lui și o durere pură îi licări în ochi. O amintire din trecut îi veni în minte, iar Michael o privi cum se lupta cu monstrul și îl alungă înapoi în adâncul minții.

Simți nevoia să o strângă în brațe și să o facă să se simtă mai bine. Ce era combinația asta de dorință și tandrețe? Ce se întâmpla cu el?

Zâmbetul ei era distant și forțat.

– Ai dreptate, bineînțeles, spuse ea. Voi sta departe de acum înainte. Dar nu-i spun eu că nu poate veni cu mine mâine.

Maggie încercă să se retragă, dar el își strecură brațele pe spatele ei și o trase la pieptul lui.

– Îmi pare rău, *cara*, spuse blând. N-am vrut să spun lucrul acela răutăcios. Doar că uneori scoți bestia din mine.

Uimirea se citi pe chipul lui Maggie, dar ea rămase neînduplecată în brațele lui.

– Îți accept scuzele. Acum dă-mi drumul!

Instinctul îl făcu să o tragă mai aproape. Maggie își arcui spatele pentru a se elibera, dar apoi se lovi de erecția tare ca piatra. Icni și încremeni în loc.

– Se pare că bestia e destul de fericită că mă vede. Insultele mele te excită?

Michael râse. Inteligența ei nu îl plictisea niciodată, dar, în ultima vreme, el învățase să vadă dincolo de ea, găsind o vulnerabilitate ascunsă, care îl intriga. După tot acest timp, o descoperea, în sfârșit, pe adevărata Maggie. Își aminti faimoasa expresie americană, „latră, dar nu mușcă", și se întrebă dacă ar putea să își testeze noua teorie.

– Nu, *cara*, tu mă exciți. După cum ești perfect conștientă. Am nevoie doar să te țin în brațe.

Corpul ei încremeni, iar cuvintele îi ieșiră destul de dure:

– Crede-mă, Conte, am auzit lucruri mult mai rele și nu m-a deranjat. N-am nevoie să mă ții în brațe.

– Nu, am nevoie să mă ții tu pe mine, șopti el. Meritai mai mult decât lovitura aia josnică și vreau să mă simt mai bine.

Maggie se luptă să se elibereze, parcă fiind îngrozită de puțin confort.

– Șt, doar un moment, promit că nu va durea prea tare.

Michael o ridică în brațe și îi ținu capul la piept. Respirația ei deveni sacadată, de parcă ar fi fost pe punctul unui atac de panică, dar el rămase răbdător și, treptat, Maggie se relaxă. Corpul ei se mula perfect pe al lui. Sfârcurile tari îi trădară și ei excitarea, iar Michael fu convins că, dacă și-ar strecura degetele la baza gâtului ei pentru a-i lua pulsul, inima lui Maggie ar lua-o la goană. Totuși, nu făcu nici o mișcare pentru a intensifica îmbrățișarea. Inspiră mirosul exotic de cocos al părului ei și savură momentul. Pentru o clipă, vru doar să o țină în brațe și să alunge durerea pricinuită de comentariul lui nesăbuit.

Nu își dădu seama când căldura momentului se transformă în foc. Își jură în sinea lui să se rupă din îmbrățișare înainte să se întâmple ceva de natură sexuală. Instinctul îi spunea că Maggie rar experimentase tandrețea unei îmbrățișări care să nu culmineze cu sex. Gândul îl întristă și îi blestemă pe părinții ei pentru că o crescuseră fără afecțiune, cu scopul de a evita emoțiile. Michael voia să îi demonstreze că el era de încredere. Dar, din nou, ea îi distruse autocontrolul și, într-un val nebunesc de fierbințeală, ea strălucea efectiv de energie sexuală.

Michael își ținu răsuflarea. Încet, o lăsă jos. Din păcate, sfârcurile ei trecură peste pieptul lui, iar palma lui se potrivi perfect pe fundul ei bombat.

Ah, *merda*.

Penisul lui îi ignoră rugăciunile rostite în gând și se încordă până ajunse la dimensiuni dureroase. Michael scrâșni din dinți.

Apoi Maggie ridică privirea.

Ochii de smarald îi ardeau de pasiune și dorință. Maggie se înfioră în brațele lui, împotrivindu-se propriei reacții, dar Michael renunțase deja la politețe și se condamnă la o eternitate în iad. Măcar drumul până acolo era pavat cu aur.

Își plecă ușor capul și puse stăpânire pe gura ei.

Geamătul ei îl îndemnă să continue, astfel că limba lui se avântă prin buzele ei întredeschise. Maggie se supuse imediat, deschizând gura și agățându-se de umerii lui cu unghiile, efectiv. Un mic fior de durere îl făcu pe Michael să o muște ușor de buză, carnea voluptuoasă amintindu-i de o piersică dulce și suculentă, apoi își pierdu rațiunea.

Cumva, o lipi cu spatele de perete și o ridică în brațe, punându-i picioarele în jurul taliei lui. Își potrivi erecția pulsândă între coapsele ei și se împinse în ea. Își strecură o mână pe sub bluza de pijama. Degetele lui se închiseră pe sânul ei, pielea mătăsoasă oferindu-i un contrast delicios cu sfârcul tare. Maggie gemu din nou și își arcui pieptul, parcă cerând mai mult. Înnebunit de gustul ei, Michael îi descheie nasturii bluzei și își coborî capul.

Îi supse un sân și îl mușcă, până când sfârcul i se înroși ca rubinul și licărea umed. Ea gâfâi, dar reuși să își miște mâinile și să îl prindă de păr, ridicându-i capul. Michael o privi cu ochi pofticioși, așteptând ca ea să îi spună să se oprească.

– Mai mult, ceru poruncitoare Maggie. Dă-mi mai mult!

El își plecă din nou capul și oferi același tratament și celuilalt sân, tachinând-o pe o linie fină între plăcere și durere. Maggie se arcui și gemu în brațele lui, reacția ei fiind ca un drog injectat în venele lui Michael.

Mirosul ei de mosc îi învălui nările și îl tachina, iar cu o mișcare rapidă, Michael își duse mâna sub betelia elastică a pantalonilor ei. Părul umed îi gâdilă vârfurile degetelor. Maggie trase adânc aer în piept, iar el coborî mâna mai jos, pregătit să o pătrundă adânc și...

– Michael!

Bătaia care se auzi în ușă răsună în creierul lui. Mâna lui se opri din explorat, încercând să își alunge ceața din minte. Se auzi un chicot.

– Faceți ceva obrăznicii acolo? întrebă Venezia. Dacă da, lăsați-o pe mai târziu, am nevoie de tine jos pentru un minut. Michael, Maggie? spuse ea după o scurtă pauză. Sunteți acolo?

El se luptă să își recapete suflul, să revină la o stare de normalitate. Și se întrebă dacă avea să mai fie vreodată normal.

– Sunt aici. Cobor într-un minut.

– *Grazie.*

Pe hol se auziră pași. Fierbințeala dintre ei redeveni doar căldură și temperatura continua să scadă. Până își retrase mâna și Maggie își încheiase nasturii bluzei de pijama, Michael avea senzația că era în Antarctica, nu în Italia.

Își dădu seama că pierduse din încrederea fragilă dintre ei. Dacă s-ar fi retras fără să devină intim cu ea, poate că Maggie l-ar fi respectat.

– Data viitoare când vrei să mă pipăi, fii sincer. Nu sunt ca acele femei care au nevoie să transforme sexul într-un cocon de emoții.

– Maggie...

– Nu! Ea își plecă privirea, dar nu înainte ca el să observe vulnerabilitatea pură de pe chipul ei. Mâna îi tremura ușor când se acoperi cu pătura. Te rog. Nu în seara asta. Du-te să vorbești cu sora ta!

Michael stătea lângă pat, captiv între nevoia de a-i spune adevărul și cea de a-și salva familia. Dumnezeule,

ce se întâmplase? Trebuia să o convingă că nu era în... drăgostit de Alexa; treaba asta devenea mult prea deli... cată. Dar dacă era prea târziu și Maggie nu îl credea? Și dacă îl credea, oare avea să se îndepărteze, supărată că el o mințise?

Nu, era evident că tot sângele i se dusese în celălalt cap al lui. Trebuia să își păstreze cumpătul, să reziste încă șase zile și să se întoarcă la New York. Urma să își țină promisiunea, să stea departe de Alexa și să nu o mai vadă niciodată pe Maggie. Totul avea să revină la normal. Peste șase zile.

Rămase tăcut și porni spre ușă, lăsând-o singură în pat, în întuneric.

– Deci, mai spune-mi cu cine ne întâlnim acum.

Michael o conduse spre Piazza Vecchia în timp ce soarele apunea și scălda piața într-o lumină aurie. Maggie își prinse tocul pantofului în trotuarul pietruit, iar el o prinse de mijloc. Ignorând fiorul electric dintre ei, Michael zăbovi o clipă pe căldura pielii ei, radiind de sub bluza din mătase roz, apoi o eliberă. El se așteptase ca ea să protesteze în privința plimbării și a cinei de afaceri, dar entuziasmul ei de a-l însoți îl luase prin surprindere.

Desigur, Maggie tocmai se întorsese de la cumpărături cu surorile lui, așa că probabil era disperată.

– Cu Signore Ballini. Deține multe restaurante și e posibil să fie deschis la un parteneriat cu La Dolce Famiglia, răspunse el, apoi făcu o pauză și încercă să continue fără să se bâlbâie. A auzit despre căsătoria mea și insistă să-mi cunoască soția.

Maggie chicoti și se opri lângă un stand pentru a simți mirosul de *taleggio*, o brânză italienească semimoale, și al unei diversități de mezeluri reci sărate. O conversație rapidă într-o italiană fluentă cu vânzătorul îl surprinse pe Michael, dar se părea că Maggie Ryan era plină

de surprize în ultima vreme. De fiecare dată când avea impresia că o descifrase, ea îl surprindea cu altceva.

– Ai nevoie de mine ca să închei afacerea, Conte? spuse Maggie, fluturându-și genele ironic. Vrei să te laud și să joc rolul soției îndrăgostite?

Michael își păstră calmul. Fusese tentat să inventeze o scuză pentru bătrânul om de afaceri, dar oportunitatea era prea grozavă pentru a o refuza. Totuși, se ruga ca Maggie să își joace rolul.

– O să zic pas. Signore Ballini este puțin mai conservator, iar eu vreau să fac o impresie bună. Poate ai putea juca rolul soției îndrăgostite și tăcute?

– Îndrăznește să visezi.

Tivul rochiei flirta cu genunchii ei în timp ce Maggie se plimba alene prin piață, părând să se bucure de personalitatea străvechiului oraș pe care el îl numea acasă. Fântâna elaborată din centrul pieței avea coloane maiestuoase și spații deschise și răcoroase, accentuând arhitectura clasică.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Maggie spuse:

– Nick ar lua-o razna aici. Echilibrul dintre natură și obiectele făcute de om l-a atras dintotdeauna. Bergamo are o personalitate puternică. Îmi dau seama cât de fericit ai fost să crești aici.

Michael zâmbi.

– Și. Îmi place să trăiesc în America, dar trebuie să recunosc, nu mi-aș da copilăria pe nimic în lume. Și Alexei i-ar plăcea aici. Găzduim anual un festival de poezie, numit Bergamo Poesia. Poate am putea să le organizăm o călătorie aici într-o zi?

Maggie se încordă, iar el se mustră în sinea lui pentru că o menționase pe Alexa. Ea chiar credea că Michael tânjea după prietena lui căsătorită?

– Hm, convenabil. Să o atragi pe terenul tău cu poezie. Îți mai amintești înțelegerea noastră, Conte?

El nu avu timp să răspundă. Ajunseră la Taverna dei Colleoni & Dell'Angelo, iar după o scurtă conversație cu chelnerul, fură conduși înăuntru. Decorul medieval cu tavan boltit îi fură un murmur de apreciere lui Maggie, apoi se așezară într-un colț intim, iar Michael făcu prezentările.

Signore Bellini avea aerul de modă veche al unui gentleman, cunoscut pentru codul italian de conduită. Îi plăceau cultura, călătoriile, mâncarea bună, vinul și femeile frumoase. Îmbătrânise frumos, cu stil, și nu se putu abține să nu flirteze puțin cu Maggie, care părea nu doar să îi accepte complimentele, ci și să se bucure de ele cu sinceritate.

Michael se relaxă puțin în timp ce își îndreptă nodul cravatei de un albastru regal. Poate că seara avea să decurgă bine, la urma urmei. Vorbiră despre lucruri banale în timp ce chelnerul le servi discret platouri cu diverse mâncăruri, cu texturi și gusturi diferite. Cicoare roșie la grătar cu gorgonzola, tăiței aromatizați cu porcini și afine și creveți pe pat de polenta cu șofran. Valcalepio Rosso era un vin local bogat și înțepător pe limbă și fură consumate rapid două sticle.

– *Signora*, cum sunteți din America, sunt sigur că aveți o carieră. Spuneți-mi, cu ce vă ocupați, în afară de a-l face fericit pe Michael?

Corsajul rochiei ei alunecă un centimetru și dezvălui puțin din sânii ei fermi. Părul îi licărea roșiatic sub jocul de lumini.

– Sunt fotograf, răspunse ea. De mică mi-a plăcut să fiu în spatele aparatului de fotografiat.

Signore Bellini dădu aprobator din cap.

– Fotografiați peisaje? Copii? Nunți?

– Lenjerie intimă pentru Calvin Klein, Cavalli și mulți alți designeri renumiți. Zbor des la Milano în scop profesional, așa că a fost o oportunitate minunată să îmbin utilul cu plăcutul de data asta.

Michael își ținu răsuflarea, dar bărbatul mai în vârstă râse încântat.

– Foarte revigorant. E bine să îți faci soțul puțin gelos, nu-i așa?

Maggie râse cu el și redirecționă conversația spre afaceri pentru ca ea să se poată bucura de mâncare. Când primiră meniul pentru desert, menționă La Dolce Famiglia și succesul afacerii și, ca doi parteneri de afaceri versați, Michael fu capabil să aducă mingea în terenul lui.

Nu după mult timp, le fu servit un espresso aburind, cu o aromă puternică, în cești mici, iar Michael își asigură încă o întâlnire la Milano. Era pe punctul de a încheia seara în forță, când ceea ce construise cu grijă se zgudui din temelii.

– Încerc să organizez o călătorie la schi în Aspen și am probleme cu o cabană, comentă Signore Bellini. Acea actriță americană îngrozitoare care deține o casă acolo nu-mi răspunde la telefon. Am citit că o va închiria doar celor mai buni. Presupun că un italian nu este destul de bun pentru ea.

Maggie interveni în discuție:

– Vorbiți despre Shelly Rikers? întrebă ea.

Surprinderea se citi pe trăsăturile îmbătrânite ale bărbatului.

– Da. Refuz să mă mai uit la filmele ei. Este foarte nepoliticoasă.

– Eu o cunosc pe Shelly și este foarte prietenoasă.

Michael își încleștă degetele pe paharul cu vin și se lăsă o tăcere stânjenitoare. Signore Bellini se încordă și în glas i se simți o ușoară răceală.

– N-am de unde să știu acest lucru, *signora*, din moment ce este evident că nu catadicsește să discute decât cu americani.

Michael deschise gura pentru a pune capăt cinei, vrând să o scoată pe Maggie din restaurant și să se roage la Dumnezeu ca bărbatul să nu anuleze întâlnirea.

– Poate ar trebui să...

– Nu fiți absurd, *signore*. Permiteți-mi să rezolv eu. Maggie își scoase telefonul, formă un număr și vorbi scurt cu cineva. Apoi Michael o urmări vorbind cu alte trei persoane, dând ordine, fără să tacă vreo clipă. Maggie făcu o pauză și își luă telefonul de la ureche. *Signore*, este acceptabil în prima săptămână din septembrie?

Bărbatul radia de bucurie.

– *Perfecto!*

– Da, este în regulă. Transmite-i lui Shelly toată dragostea mea și spune-i că o voi suna când voi ajunge acasă. Mulțumesc.

Apoi Maggie băgă telefonul în poșetă și zâmbi.

– S-a rezolvat. Îi voi da toate informațiile lui Michael, ca să puteți stabili toate detaliile. Cred că a fost o neînțelegere, Shelly abia așteaptă să vă vadă.

– *Grazie*. Nu sunteți doar frumoasă, ci și eficientă.

Aproape șocat, Michael îi urmă afară din restaurant și își luară la revedere. Cu o eleganță naturală, soția lui de împrumut își puse brațul peste al lui în încercarea de a nu se împiedica pe pietre și trase adânc în piept aerul blând al serii. Merseră în tăcere pentru un moment, timp în care Michael încercă să proceseze realitatea situației.

– Am crezut că îmi vei distruge șansa cu Bellini, recunoscu el.

Râsetul ei melodios îi dezmierdă urechile și alte locuri. Locuri care se întăriră instantaneu și ardeau de disperarea de a pătrunde înăuntrul ei.

– Știu. M-am gândit să te fac să transpiri mai întâi. A fost amuzant să-ți văd fața în timp ce încercai să menții

conversația relaxată. Chiar credeai că nu mă pot descurca în situații profesionale, Conte?

Durul adevăr îl izbi în plin. Da. Pentru că realitatea alternativă îl speria de moarte. Dacă ea nu era ceea ce părea a fi, era mult mai mult. O femeie cu suflet, curaj și pasiune. O femeie cu asemenea șarm și inteligență, încât nu ar plictisi niciodată un bărbat. O femeie care merita mai mult decât o aventură de o noapte.

O femeie care merita totul.

Inima începu să îi bată cu putere, iar parfumul lui Maggie îl învălui. Ea îl conduse spre un stand cu înghețată și cumpără două cu ciocolată, plătind repede și întinzându-i paharul înainte ca Michael să poată protesta. Centrul pieței vuia de activitate și era plin de cupluri care se țineau de mână, iar el lăsă gândurile deoparte și decise să se bucure de moment.

- Vezi fântâna aceea de acolo? o întrebă.

- Da.

- Eu și Max am venit în piață într-o noapte și ne-am provocat unul pe altul să facem baie în ea dezbrăcați.

Maggie ridică din sprâncene.

- Nu cred. Și ai făcut-o?

- Max a făcut-o. L-am plătit dinainte. A intrat în fântână gol pușcă, iar unul dintre vecinii noștri își plimba câinele și ne-a prins. Ne-a fugărit prin piață și am plecat, dar Max a fost nevoit să își lase hainele în urmă.

- Dar care a fost ideea acelei escapade masculine?

- Să vedem cine are boașe mai mari, desigur.

Maggie râse în hohote, iar sunetul se revărsă în noapte, și Michael o privi. În colțul gurii avea puțină ciocolată. Chipul ei era deschis și blând, cum el nu o mai văzuse niciodată. Și fără să stea pe gânduri, se aplecă și o sărută. Dar fu un gest scurt, nu prelungi sărutul. Simți gustul ciocolatei, al vinului și al căldurii ei feminine. Ea îl sărută înapoi și se relaxă. Când se desprinseră din sărut, ceva se schimbase între ei, dar nici unul nu era pregătit

să exploreze. Maggie aruncă paharul cu înghețată și merseră în tăcere restul drumului spre casă.

Dar Michael se întrebă dacă nu era deja prea târziu.

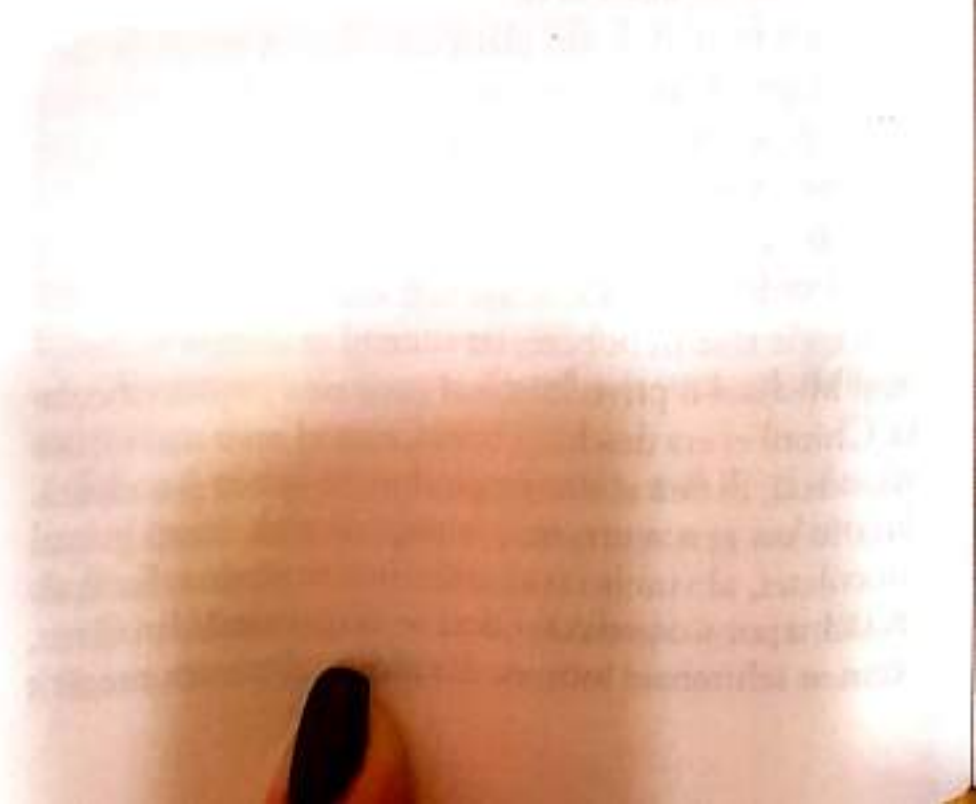

capitolul 7

– Bine, Decklen. Dă-i jos!

Pantalonii căzură pe podea. Lumina ar fi trebuit să fie aspră, dar nu reuși decât să pună în evidență mușchii sculptați și unși cu ulei. Boxerii acopereau părțile critice, lăsând restul corpului cu mândrie la vedere. Mintea lui Maggie deja căuta cele mai bune poziții pentru a obține fotografiile de care avea nevoie. Fotomodelele masculine cu care lucra acum, la invitația designerului italian, erau noi și nu aveau prea multă experiență.

Maggie se simțea confortabil în rolul ei, așa că lăsă aparatul de fotografiat să prea controlul, având încredere în propriile instincte. Pentru o vreme, toate gândurile dispărură, iar ea fu captivată de moment. Întotdeauna fusese mai fericită în spatele obiectivului foto decât în fața lui, de parcă voyeurul din ea se elibera și primea permisiunea de a invada intimitatea altei persoane, în timp ce ea rămânea la distanță sigură. Îi plăcea să împingă limitele și să forțeze zonele de confort pentru a obține cadrul perfect și nu renunța niciodată până nu reușea.

Începu să transpire sub luminile fierbinți, astfel că ceru o pauză și bău cu sete o sticlă cu apă. Stilistul ei o luase pe Carina deoparte pentru a o transforma. Lui Maggie încă îi venea să râdă când își amintea expresia de pe chipul Carinei când îi văzuse pe bărbații pe jumătate dezbrăcați de pe platou. Parcă ar fi fost o femeie lăsată liberă într-un magazin de designer cu reduceri. Maggie spera ca tânăra să capete puțină încredere în sine, să se distreze și să o ducă înapoi la Michael într-o stare de spirit mai optimistă.

Își aminti cum Michael o țintuise la perete, deschi-
indu-i nasturii bluzei și mângâindu-i sânii și se înfiora.
O senzație de căldură i se ghemui între coapse. Ce se
petrecea cu ea? Niciodată nu avusese o reacție atât de
puternică față de un bărbat. Atracție, da. Dorință pură
și pasiune? Nu.

Totuși, fusese o idioată. Nu se așteptase la ceea ce se
întâmplase. Michael o distrăsese cu îmbrățișarea lui re-
confortantă. Bărbații credeau că ea ura îmbrățișările, și
așa era, în mod normal, dar când încercase vreun bărbat
să o țină în brațe fără să apară sexul în peisaj?

Poate dacă s-ar culca cu el, această dorință mistuitoare
s-ar stinge. Mereu se întâmpla așa. Poate că o noapte
fierbinte cu Michael ar face-o să și-l scoată din cap și
să își poată continua săptămâna fără hormonii aceștia
de adolescentă.

Termină apa și îi studie pe cei trei bărbați aliniați.
Toți arătau perfect și erau pregătiți pentru ședința foto.

Lenjeria era provocatoare și striga „designer" de la
o poștă. Dar dacă ea nu își făcea treaba, toți boxerii și
chiloții ar arăta precum cei de la Calvin Klein sau orica-
re alt designer, fără să iasă în evidență. Sub nici o formă
nu avea de gând ca munca ei să fie catalogată ca fiind de
mântuială. Frustrată, își mușcă buza.

Expresiile celor trei bărbați se schimbară drastic.
Maggie se uită peste umăr.

Mamma mia!

În fața ei stătea Carina. Stilistul radia de mândrie lân-
gă ea, iar Maggie își bucură privirea cu imaginea unei
fete transformate într-o tânără femeie. Tenul îi strălucea
de parcă cineva ar fi aprins o lumină înăuntrul ei, iar
obrajii îi erau ușor fardați cu o nuanță de culoarea pier-
sicii. Machiajul smokey din jurul ochilor atrăgea atenția
privitorului și îl îndemna să descopere ce este dincolo de
ei. Pe buzele ei cărnoase licărea un strat de gloss ispititor.
Părul ei cândva zburlit îi încadra acum chipul cu bucle

bine definite, pline de strălucire, care te obliga, efectiv, să îi oferi atenție. Carina încă purta blugii cu care venise, dar își schimbase tricoul simplu cu un maiou roșu și o cămașă transparentă care îi puneau în evidență sânii voluptuoși, dar îi păstrau totuși decența.

Un val de plăcere pură o străbătu pe Maggie în timp ce Carina porni spre ea cu încredere. Și după reacția celor trei bărbați, își atinsese scopul.

- Arăți superb, spuse Maggie și atinse buclele ferme ale fetei. Îți place?

Carina încuviință agitată din cap.

- Nu-mi vine să cred că arăt așa.

Maggie zâmbi.

- Mie, da. Și cred că băieții mei sunt de acord.

Carina roși și se mută de pe un picior pe altul, apoi trase cu ochiul la fotomodele. Cei trei bărbați păreau brusc fermecați de fata pe care o ignoraseră înainte de marea transformare. Maggie bănuia că aspectul de inocență senzuală era o combinație rară, iar încrederea pe care o emana acum Carina era precum cântecul unei sirene pentru bărbați. Nimic nu era mai atrăgător decât o femeie care se simțea bine în pielea ei. Dar altceva din expresiile lor îi atrase atenția lui Maggie, o emoție pe care rar o surprindea pe chipul unui bărbat...

Îi veni o idee.

Maggie își ignoră inima galopantă în timp ce un val de adrenalină o invadă. Cadrul perfect. Chiar acolo, în fața ei.

- Vino cu mine! O luă pe Carina de mână și o trase spre platou. Cu mișcări rapide, rearanjă decorul, își mută aparatul de fotografiat și ajustă luminile. Decklan, Roberto, Paolo, ea este Carina. Va participa la ședință cu voi.

- Ce? chițăi Carina.

Maggie o poziționă la marginea platoului, în umbră.

– Încrucișează-ți brațele așa, îi spuse ea, apoi îi ajus-tă postura, făcând-o să stea sprijinită de perete, într-o poziție nonșalantă. Acum, privește pe fereastră de parcă ai visa la ceva. La ceva care te face fericită. Nu-ți face griji, trăsăturile îți vor fi blurate și silueta ta va fi în umbră. Bine?

– Dar nu pot...

– Te rog?

Carina se înfioră, apoi încuviință din cap fără prea multă tragere de inimă. Se încordă, dar încercă să îi ofere lui Maggie ce avea nevoie. Maggie se întoarse la fotomodele și le alinie în zigzag. Umflăturile ușoare din boxerii lor nu o făceau să se simtă stânjenită – de fapt, erau exact ceea ce lipsise din cadru.

– Ascultați-mă! Ținta voastră este ea, zise Maggie, arătând spre Carina, care părea încordată și jenată. Închipuiți-vă cum ar fi să o abordați, să îi oferiți primul sărut, să o faceți să se simtă femeie. Asta vreau de la voi. Acum.

Apoi Maggie își luă aparatul și apăsă obturatorul. Începu să dea instrucțiuni, se mișca într-un ritm nebunesc pentru a capta elementul inocenței... dorința... tentația. Era mai mult decât o ședință foto pentru lenjerie intimă frumoasă. Era vorba despre a vinde o emoție.

Pe măsură ce trecu timpul, fundalul se estompă. În cele din urmă, ceva licări pe chipul Carinei – un mic zâmbet. Bărbații își schimbară pozițiile, o studiară și atunci...

Clic.

Misiune îndeplinită.

Maggie simți satisfacția muncii bine făcute și corpul i se relaxă.

– Am terminat. Asta a fost tot.

Strigăte aprobatoare răsunară dinspre fotomodele și personal. Maggie rânji încântată, se întoarse pe călcâie și dădu nas în nas cu soțul ei.

Hopa!

Michael stătea în fața ei într-un costum Armani negru, o cămașă de un albastru regal și cravată de un roșu aprins. Postura lui perfect controlată îi contrazicea emoțiile clocotinde din ochii negri. Privirea lui o studie în mod deliberat, apoi se întoarse spre platou. Chicotul Carinei pluti în aer, iar Maggie nu avu nevoie să se întoarcă pentru a-și confirma că fata probabil flirta cu Decklan – un fotomodel în boxeri minusculi.

Maggie dăduse de bucluc.

Un val de teamă o străbătu și o făcu să își îndrepte spatele, parcă doar pentru a se răzvrăti împotriva sentimentului neplăcut.

– Pot să-ți explic.

Glasul lui fu mai degrabă o șoaptă și îi puse nervii pe jar.

– Sunt sigur că poți.

Deși era foarte elegant, părea necizelat. De parcă ar fi ispitit o femeie să se avânte dincolo de suprafața lustruită și să descopere toată acea masculinitate primitivă? Michael crescuse într-o familie bună, cu bani și probleme relativ puține. Maggie nu avea nimic împotriva acestui lucru, dar majoritatea bărbaților cu origini serioase pe care îi cunoscuse o lăsau rece. Nu și Michael. I-ar lua secole să îi descopere toate dedesubturile și putea să pună pariu că el tot ar continua să o surprindă. Din fericire, ea nu avea nici cea mai mică intenție să ajungă să îi cunoască temperamentul italian.

Maggie se luptă să îi explice.

– Păi, am decis să-i ofer Carinei o transformare în timp ce lucrez, ca să nu vadă fotomodelele în lenjerie, pentru că știam că tu nu ai fi prea încântat de acest lucru.

Michael ripostă cu asprime.

– Și de aceea am văzut-o pe platou cu aceleași fotomodele dezbrăcate. Datorită *protecției* tale.

Maggie tresări. Situația nu decurgea așa cum plă-
nuia ea.

– Nu m-ai lăsat să termin. Și nu sunt dezbrăcați. Deci,
nu reușeam deloc să găsesc un cadru perfect, apoi a ve-
nit Carina și era foarte încântată de noul ei look și mult
mai încrezătoare, bărbații au avut niște expresii de-a
dreptul incredibile – n-am văzut niciodată ceva atât de
pur în această industrie și am știut că trebuia să surprind
acele expresii pentru a obține ceva nou și proaspăt.

– Pur? zise Michael, ridicând din sprâncene și furia
arzându-i în ochi. Ai inclus-o pe sora mea cea mică în
ședința ta foto ca să se holbeze bărbați dezbrăcați la ea
și ca să surprinzi tu puritate? Asta e scuza ta, Maggie?
Ai sacrifica orice doar pentru a vinde câteva reclame?

Uau! Toată teama ei se evaporă. Cum îndrăznea?!
Maggie râse ironic și își dădu capul pe spate.

– Nu – sunt – dezbrăcați. Îmi răstălmăcești cuvintele,
Conte. Cât despre sacrificii, se pare că sunt dispusă să
fac multe în numele iubirii adevărate. Chiar și să am o
căsnicie falsă cu tine.

Michael își apropie fața de a ei și spuse printre dinții
încleștați:

– N-ai făcut-o pentru iubirea adevărată, *cara*. Nu uita
că ți-ai primit recompensa pentru această înțelegere.

– A, da, îmi pare tare rău că nu te voi mai lăsa să-i faci
ochi dulci cumnatei mele.

Michael rămase cu gura căscată.

– Ești nebună. Ți-am spus de nenumărate ori că nu
sunt îndrăgostit de Alexa. Astea sunt fabulațiile tale și
nevoia de a controla tot ce te înconjoară. Și ce legătură
are asta cu Carina și exhibiționismul tău?

– Am poziționat-o în umbră, nimeni nu-i va vedea
clar fața. N-aș expune-o niciodată la ceva neadecvat.

Michael tremura de furie și frustrare.

– Deja ai făcut-o!

– Michael? Carina interveni între ei și își îmbrățișă fratele. Afecțiunea și îngrijorarea din privirea lui îi arătară clar lui Maggie că el nu știa cum să gestioneze faptul că sora lui cea mică se maturiza. M-ai văzut acolo, Michael? chițăi ea încântată. Am fost un fotomodel adevărat.

– Ai fost minunată, *cara*, spuse el, atingându-i blând buclele. Cine a făcut asta?

– Am fost transformată. Ar fi trebuit să o vezi pe Maggie la muncă, n-am mai fost niciodată la o ședință foto și a fost ultracool. Acum pot să apar în reclamă și fotomodelele sunt superdrăguțe. Decklan m-a invitat la cină cu alte modele și...

– Sub nici o formă, o opri el și se încruntă. Mă bucur că te-ai distrat, dar ședința s-a terminat acum. Nu vei merge nicăieri cu niște bărbați pe care nu-i cunoști. În plus, în seara asta faci pe bona pentru unchiul Brian.

Maggie deschise gura pentru a spune ceva, dar o închise rapid. Nu avea de gând să se mai implice. Carina nu era cu adevărat cumnata ei. Ea nu făcea parte din familia lui Michael. Nu era soția lui.

Carina se încruntă.

– Îl dădăcesc pe unchiul Brian aproape în fiecare seară de sâmbătă, în timp ce alți oameni ies la întâlniri.

Michael își trecu mâna peste față.

– N-o să mă cert cu tine acum. Fii fată bună, mergi și spală-te pe față, revino la normal și să mergem! Avem o programare la consulat în curând.

Tăcere.

Maggie tresări. O, situația era gravă. Foarte gravă. Privi cum chipul Carinei se schimbă total la auzul comentariului lui. Își duse mâna tremurândă la gură pentru a-ți reprima lacrimile, dar glasul îi ieși spart și pițigăiat.

– De ce nu poți să vezi că nu sunt un copil și să mă respecți? Îmi doresc să nu te fi întors în Italia!

Apoi Carina ieși din studio și trânti ușa în urma ei.

Maggie închise ochii. Ah, la naiba!

Michael dădu din cap și scoase o înșiruire de înjurături colorate în italiană. Pășea agitat și bombănea în surdină, iar Maggie păstră distanța, întrucât nu știa, în acel moment, dacă să îl îmbrățișeze, pentru că părea pierdut, sau să îl pocnească, în speranța că avea să îi vină mintea la cap. Decise să facă un compromis. Sări în fața lui și aproape că se ciocniră unul de altul.

– Michael...

– Ce-am mai făcut acum? Ha? E atât de greșit să-i refuz ocazia de a ieși la o beție cu o adunătură de fotomodele dezbrăcate pentru a o proteja să nu o ia pe căi greșite? E prea mică! Și de ce arată atât de diferit? Mereu face pe bona pentru Brian și a spus că-i place. Acum, brusc, vrea să-și schimbe rutina și să cutreiere orașul, ca să o poată răpi cineva? Sub nici o formă.

Maggie țuguie buzele. Comentariile lui erau atât de absurde, încât se abținu cu greu să nu râdă. Contele ei puternic era de fapt un urs morocănos, care nu voia să înfrunte realitatea faptului că sora lui se pregătea să zboare din cuib. La 21 de ani, Maggie își conducea singură viața și nimănui nu îi păsa dacă se mai întorcea sau nu. Tuși în pumn și se concentră, încercând să pară serioasă.

– Păi, sunt de acord, nici eu nu aș lăsa-o să meargă la o beție.

Michael miji ochii, parcă provocând-o să îl ironizeze.

Maggie aruncă mâinile în aer.

– Hei, dădăcirea a patru nepoți gălăgioși pare distractivă, dar fata a fost invitată la cină de un bărbat drăguț și vrea să meargă. N-o poți învinui.

Michael aproape că rămase fără aer.

– Ai lăsa-o să meargă?

– Aș lăsa-o să meargă cu niște condiții, îl corectă ea. În primul rând, nu cunosc grupul destul de bine ca să o las să meargă singură. Dar am o bună prietenă care i-ar putea însoți. Are o fiică de vârsta Carinei și cred că s-ar

înțelege bine. O vizitez pe Sierra de obicei când sunt în Milano și este o persoană în care am încredere. Nu știu dacă este liberă astăzi, dar pot s-o sun și să verific. O poate te însoți și aduce acasă după cină. Dacă nu, sunt total de acord cu tine – nu ar trebui să meargă singură. Dar măcar îi dai impresia că ești dispus să faci compromisuri.

Michael gemu, efectiv.

– Cum se descurcă mama cu temperamentul ei? De obicei, Carina este foarte calmă și rezervată. Ce se întâmplă cu ea? De ce nu vrea să asculte?

– De ce încerci din răsputeri să o împiedici să crească? îl întrebă Maggie cu blândețe.

Michael ridică privirea. Pentru o clipă, ea zări durere și teamă în adâncul ochilor lui de un albastru-închis. Îi puse mâna pe obrazul încordat, având nevoie de contactul piele pe piele.

– Am promis că nu voi da greș.

Cuvintele lui ajunseră o șoaptă la urechile ei. Maggie simți cum i se strânge inima, dar insistă, vrând să sape mai adânc.

– Cui i-ai promis, Michael?

– Tatălui meu. Înainte să moară, răspunse el, iar încrederea pe care o emana de obicei șovăi. Eu sunt responsabil pentru familie.

Revelația greutății pe care el o purta pe umerii aceia lați o lovi în plin. Maggie nu își închipuise niciodată că cineva putea lua atât de ad litteram cuvintele, dar se părea că Michael credea că fiecare succes și eșec al familiei lui cădea pe umerii lui. Stresul și presiunea de a lua decizii pentru toți o lăsă fără cuvinte.

Dumnezeule, Maggie se bazase doar pe ea însăși de atâta vreme, așa că nu știa cum să ia decizii dificile pentru alții. Orice bărbat pe care îl cunoștea ar fi plecat, s-ar fi spălat pe mâini de responsabilitatea asta. Dar nu și el. Nu, odată ce o persoană aparținea lumii lui Michael, el avea grijă de ea pentru totdeauna.

Mintea, corpul și sufletul îi fură zguduite de o dorință arzătoare de a fi femeia pe care el să o iubească atât de pasional. Cum ar fi să fie revendicată total de el?

Maggie simți cum gâtul i se încordează de emoție. Parfumul lui delicios o învălui, iar căldura corpului lui răzbătu prin haine și o ademeni. Maggie tânjea să îi descheie nasturii cămășii și să își plimbe mâinile pe pielea lui, să își depărteze picioarele și să îi permită să pună capăt durerii nesfârșite dinăuntrul ei. În schimb, își retrase mâna dintr-a lui și făcu un pas în spate. Uneori obosea să tot fugă, dar se părea că era singurul lucru pe care știa să îl facă bine.

– Dacă nu-i lăsăm să facă greșeli, cum vor învăța? întrebă ea blând. Carina te venerează. Dar are nevoie de puțin spațiu să respire, spuse Maggie, apoi făcu o pauză. Familia ta este norocoasă că te are, că le porți de grijă. Acum, lasă-mă să dau un telefon, să vedem dacă putem repara situația asta.

Maggie își scoase telefonul și formă numărul.

Michael privi ușa închisă și așteptă ca sora lui să iasă. *Dios*, se simțea captiv în iadul femeilor și nu întrezărea nici o ieșire. Da, Venezia fusese dificilă, dar odată ce se îndrăgostise de Dominick, se calmase, iar el putuse să se relaxeze. Desigur, decizia ei de a urma o carieră în afara afacerii familiei provocase focuri de artificii și el încă era dezamăgit, dar era nimic în comparație cu inocența pe cale de degradare a Carinei.

Cu Julietta fusese ușor, nefiind interesată de băieți, doar motivată de dorința de a reuși în carieră și de a-și dovedi valoarea. Îi amintea de mama lor, cu capacitatea ei de concentrare și un simț pentru afaceri ascuțit, care o ajutaseră să clădească La Dolce Famiglia. Poate că tatăl lui transformase afacerea într-un lanț de brutării de succes, dar fără viziunea și ambiția mamei nu ar fi existat nimic.

Carina era diferită. Întotdeauna fusese fetița lui tata și avea o energie luminoasă, ca nimeni altcineva din familie. Trăia emoțiile mai intens, vedea lucruri pe care nu le mai vedea nimeni, iar abilitatea ei de a dărui fără limite și precauție îl îngrijorase pe *papa*.

Îi veni în minte scena de lângă patul de moarte al tatălui său – promisiunea de a-și proteja familia, de a avea mereu grijă de fete. Și de a continua succesul afacerii. Eșecul nu fusese niciodată o opțiune. Michael plecase un alt om de la spital, închisese ușa în fața trecutului și jurase să nu mai privească înapoi.

Broboane de sudoare i se prelingeau pe frunte în timp ce îi privea pe cei trei bărbați care o așteptau pe Carina. Erau mai în vârstă decât ea, fără îndoială. Era nebun pentru că luase în calcul ideea de a-i permite să iasă cu ei?

Merse la micul frigider și își luă o sticlă cu apă, desfăcând agitat capacul. Soția lui falsă o comisese din nou. Sora lui inocentă era acum într-o ședință foto pentru lenjerie intimă masculină, avusese parte de o transformare estetică și voia să umble cu fotomodele. De ce o adusese aici?

A, da. Pentru că era soția lui.

Medită asupra chestiunii în timp ce își bău apa și o privi. Maggie se întoarse spre el și îi întâlni privirea, iar Michael urî mica palpitație pe care o avu inima lui. Începuse să se obișnuiască cu acea conexiune care sfârâia între ei, cu conștientizarea care îi aprindea ochii verzi de felină și îl ispitea să împingă limitele. Dar cu tentația fizică se putea descurca.

Celelalte lucruri începeau să îl deranjeze.

Abilitatea ei de a-l surprinde era cel mai rău dintre ele. Michael se așteptase la o anumită intimitate pe platou cu Maggie și fotomodelele. El nu luase niciodată parte la o ședință foto live, iar ochiul ei ager și atitudinea relaxată îl fascinaseră. La început, Carina îi distrăsese

atenția, dar Maggie îi atrăsese rapid privirea și totul în jur se estompase. Femeia deținea controlul asupra plăcerului ei într-o manieră care nu amenința, ci dimpotrivă, încuraja munca în echipă.

O, și flirta! Acest lucru făcea parte din firea ei. Dar pe măsură ce el continua să o studieze, observă mult mai multe lucruri dincolo de acea aparență rece, de parcă ar fi descoperit un coral viu colorat ascuns sub algele banale din adâncul mării.

Maggie păstra întotdeauna distanța.

Nu în mod fizic. Îi plăcea să atingă oamenii, și des, până când și el se agită când ea fu nevoită să ajusteze lenjeria bărbaților. Râdea și îi tachina și le făcea cu ochiul. Dar avea totodată un aer detașat, înconjurând-o ca un gard din spini. „Privește, dar nu atinge. Atinge, dar nu simți." Emoțiile îi erau controlate la maximum. Totuși, când îl privea pe el, părea tentată să îi ofere mai mult. Iar Michael voia mai mult.

Dar oare ea ar spune nu? Orgoliul îi fusese șifonat de la prima lor întâlnire de falsa ei convingere că el era îndrăgostit de cea mai bună prietenă a ei.

Dar dacă Michael își lua ceea ce voia?

Maggie își îmbrăcase corpul suplu într-o pereche de pantaloni negri lucioși, o tunică neagră fără mâneci și sandale negre cu tocuri ridicol de înalte, care îi evidențiau formele grațioase și seducătoare. Părul ei superb de culoarea scorțișoarei se juca de-a v-ați ascunselea, subliniindu-i gâtul și obrajii delicați și nasul alungit și rafinat care îl privea mereu cu superioritate. Îl tenta să fie el prințul care îi dărâma toate barierele. Când vreodată îl mai provocase astfel o femeie? Maggie îi spunea în față ce avea de spus, îl ignora când era furios și ardea în brațele lui.

Michael o dorea.

Auzul numelui său îl smulse din gânduri. Maggie arătă spre telefonul ei, apoi îl chemă lângă ea.

– Bine, Sierra este liberă. O aduce pe fiica ei, așa că fetele vor fi în siguranță. Poate ajunge aici foarte repede și o poate aduce acasă diseară. Poți să ai încredere în ea. Dar las decizia la latitudinea ta.

Inima lui Michael o luă la goană la gândul de a o trimite pe sora lui în oraș cu niște bărbați și cu o femeie pe care nu o cunoștea. Dar parcă era ceva adevăr în vorbele lui Maggie. Dacă nu îi permitea să experimenteze puțin și apoi o scăpa de sub control? Nu putea să o dea în bară. Carina și promisiunea pe care el i-o făcuse lui *papa* erau prea importante.

– Maggie, pot să am încredere că femeia asta va avea grijă de sora mea?

Un licăr se trezi la viață în ochii falsei lui soții. O amintire dureroasă, apoi regret.

– Da. N-aș pune-o niciodată pe Carina într-o postură vulnerabilă, în care ar putea fi rănită. O cunosc bine pe Sierra și nu va permite să i se întâmple nimic surorii tale.

Michael încuviință din cap.

– Bine, aranjează întâlnirea. Voi vorbi eu cu Carina.

– Despre ce să vorbești cu mine?

El se întoarse, iar fata era în spatele lui, privindu-l cu fruntea sus, sfidătoare. Ochii îi sclipeau. Nu își șterse machiajul, dar până și Michael fu nevoit să admită că era mult mai bine decât mâzga aceea cu care se dăduse ea înainte. Acum avea un aer revigorant. Era ea însăși, dar parcă o variantă îmbunătățită.

– Maggie a aranjat cu prietena ei să te însoțească, îi spuse el.

Carina icni.

– *Dios!* Nu glumești? Pe bune, pot să merg?

Michael ridică mâna.

– Există câteva reguli. Îmi dai mesaj și-mi spui unde ești tot timpul. Sierra va fi responsabilă pentru tine și te va aduce acasă. Și înainte să pleci, voi avea o discuție

cu ei, zise el, apoi arătă cu degetul spre fotomodele, care acum purtau tricouri și blugi și își pieptănau frizurile de designer. *Capisce?*

– *Sì, grazie,* Michael, încuviință din cap Carina entuziasmată.

El simți cum îi crește inima la vederea expresiei luminoase de pe chipul ei.

– Fotografiile sunt gata, spuse Maggie.

Toți i se alăturară lângă micul computer, pe care se derulau în ritm rapid fotografiile. Michael ascultă în timp ce Maggie le parcurse pe toate, indicând problemele și deficiențele, ceea ce îi plăcea și ce nu. Părerile ei erau curajoase, autoritare și îl excitau foarte mult. Nimic nu se compara cu o femeie puternică în afaceri – el mereu își dorise asta de la o parteneră. Din păcate, multe dintre femeile cu care se întâlnise Michael iubeau ideea ca el să aibă grijă de ele și, deși provenea dintr-o familie tradițională, își dorea mai mult de la soția lui. Își dorea pe cineva cu puțin tupeu.

Pe ecran apăru o nouă imagine și toată lumea se opri. Lui Michael i se întretăie răsuflarea.

– Asta este, șopti Maggie. Am reușit.

Michael privi lung poza. Carina stătea sprijinită de un perete fals, privind în depărtare. Era pe jumătate în umbră, iar silueta îi era încețoșată și trăsăturile feței ascunse de valurile ondulate de păr.

Cei trei bărbați erau poziționați cu atenție în spatele ei, astfel încât să expună produsul, dar nu păreau posturi forțate. Parcă văzuseră un înger, păreau pironiți în podea, fermecați de ea, dorința citindu-se pe trăsăturile lor bine definite. Aspectul fizic al fotografiei pălea în relație cu emoțiile neexprimate din fiecare trup, îndemnându-l pe privitor să se oprească și să încerce să pătrundă dincolo de aparențe.

Tipul de la producție scoase un sunet aprobator și bătu palma cu Maggie. Ea întoarse capul și se uită la soțul ei.

– Pot să o folosesc, Michael?

Carina dădu uimită din cap, parcă fiind în transă.

– Cum ai făcut asta, Maggie? Este atât de frumoasă.

Maggie chicoti.

– E parte din slujba mea. Tu ești starul, totuși. Tu ești cea care e frumoasă.

Michael își privi sora roșind și foindu-se încântată. El tresări imperceptibil. Cum putea Maggie să vadă exact ce avea nevoie sora lui? Da, era femeie, dar mereu se lăudase că nu o pasionează lucrurile care le plac de obicei femeilor. Gătitul, bârfele, copiii, evenimentele domestice. Cu toate acestea, îi oferise surorii lui un compliment din suflet, fără intenția de a o lua cu zăhărelul sau de a fi falsă.

Michael se aplecă și o sărută pe Carina pe creștet, apoi privi în ochii unei fete care nu mai era o fată.

– Are dreptate, să știi. Ești frumoasă. Și da, Maggie, poți folosi fotografia.

Brusc, emoțiile îi încordară gâtul, iar Michael se întoarse și dispăru pe hol. Avea nevoie de un moment pentru a-și recăpăta cumpătul.

capitolul 8

Maggie primise chiar acum aprobarea pentru o ceremonie civilă. Astăzi. În acest moment.

Se scufundă în bulele din cadă și expiră adânc. Fâșii de spumă zburară în aer și captară ultimele raze de lumină, licărind în încăpere. Își legănă tălpile, își propti picioarele pe marginea căzii și încercă să se relaxeze.

Vizita lor la tribunalul din Milano o îngrozise. Să vorbească despre o căsătorie falsă era un lucru, dar să completeze actele era cu totul altul. După ce obținuseră *atto notorio* cu doi martori, obținuseră și *nulla osta* – declarația finală a intenției lor de a se căsători – după ce un teanc de documente fusese aprobat, legalizat și completat.

Maggie gemu. Datorită contactelor sus-puse ale lui Michael, mama lui grăbise procedura privind actele, astfel încât să se rezolve totul într-o singură după-amiază. Ridică mâna și se uită din nou la inelul cu diamant sclipitor de pe deget. Planul lui Michael păruse imbatabil. Trebuia să își ducă mama de nas pentru următoarele câteva luni, până când se căsătorea Venezia, apoi să le dea tuturor vestea că ei doi se despărțiseră. Neplăcut, dar necesar.

Maggie oftă adânc în timp ce mirosul delicios de lemn de santal îi calmă simțurile. Era uimitor cât de departe era Michael dispus să meargă doar pentru a-și ajuta sora, iar acțiunile lui arătau un respect pentru mama lui care o impresionă. În loc să îi ignore cererile nebunești de a se căsători și să nu îi pese de sora lui, el concepuse un plan pentru a mulțumi pe toată lumea.

Cu excepția lui însuși.

Maggie simți furnicături în corp și își puse mâna pe sân, mângâindu-l ușor. Ce fel de femeie l-ar face pe Michael fericit? Una dulce și nepretențioasă? Sau s-ar plictisi de ea într-o lună? Și de ce îi păsa ei atât de mult?

Pentru că îl dorea.

Adevărul o izbi în plin. Da, știuse dintotdeauna că între ei exista atracție sexuală. Dar să doarmă în același pat cu el, să îl vadă în elementul lui îi provoca lui Maggie lucruri teribile. Își dorea cu disperare să își satisfacă nevoia și să termine odată cu asta. La urma urmei, dacă antecedentele ei erau un indiciu, avea să fie satisfăcută până dimineață și să poată merge mai departe. Nimic nu era mai rău decât acea senzație de goliciune în stomac când se întorcea pe partea cealaltă în pat și își dădea seama că bărbatul de lângă ea nu era alesul. Nu avea să fie vreodată alesul. Cu siguranță, o partidă sănătoasă de sex avea să îi domolească hormonii, nu-i așa?

Dar cum rămânea cu Alexa?

Maggie își mușcă buza la acel gând. Michael putea să nege cât voia, dar o iubea pe cea mai bună prietenă a ei. Desigur, după această călătorie, urma să stea departe de Alexa și de familia ei, iar Maggie nu avea să mai fie nevoită să își facă griji că îi distruge căsnicia fratelui ei.

Era doar sex. Oricum se jucau de-a soțul și soția, așa că puteau la fel de bine să se prefacă până la capăt. Nimeni nu trebuia să afle vreodată. Erau adulți și puteau gestiona o relație strict fizică.

Voia să facă sex cu Michael Conte. Adrenalina se strecură pe spinarea ei. Sfârcurile i se întăriră sub apă. Și nici nu s-ar fi mulțumit cu locul doi, din moment ce relația avea să decurgă după regulile ei.

O, da.

Fantezia se stinse în fața ochilor ei când ușa se deschise.

Un țipăt ascuțit îi scăpă printre buze. Se cufundă mai adânc sub suprafața înspumată a apei și își trase rapid

picioarele de pe marginea căzii. Michael intră în încăpere cu un pahar de vin alb într-o mână, o farfurie cu *choux à la crème* în cealaltă și un rânjet larg, strengăresc pe față.

– *Buon giorno, cara.* Te bucuri de baia ta?

Maggie împroșcă apă și încercă din răsputeri să nu roșească asemenea unei școlărițe.

– Glumești? Ce cauți aici? După cum ar spune majoritatea femeilor căsătorite, am o durere de cap.

El avu tupeul să râdă.

– Ah, am mai auzit expresia asta înainte. Tocmai am desfăcut una dintre cele mai bune sticle ale noastre de Pinot Grigio și m-am gândit că ți-ar prinde bine un pahar în timpul băii.

Maggie se încruntă.

– Păi, bine. Mulțumesc, spuse ea, apoi luă paharul pe jumătate plin și mirosi aroma de citrice și lemn de stejar. Poți să lași farfuria acolo.

Michael o puse pe marginea de la capătul căzii și o privi pe Maggie. Refuzând să se jeneze sub privirea lui arzătoare, ea se uită încruntată la el, în același timp suflându-și o șuviță de păr ud de pe ochi.

– Poți pleca acum.

Michael se așeză și el pe mica margine. Se schimbase de costumul elegant și arăta proaspăt într-o pereche de blugi uzați și o cămașă albă, cu nasturi. Era desculț și părul i se revărsa liber pe umeri, lucru care îl făcea să pară și mai sexy. Prezența lui scoase tot aerul din încăpere, sau cel puțin așa simțea Maggie. Acel fior deja familiar încercă să o copleșească. Care era treaba cu el?

Maggie așteptă ca Michael să înceapă, dar din moment ce ea era cea dezbrăcată, el nu părea să simtă nevoia de a face conversație.

– Ce mai cauți încă aici?

– M-am gândit să vorbim.

– Bine. Dezbracă-te și hai să vorbim!

Michael nu se mișcă, dar expresia i se schimbă brusc, deveni masculul feroce și prădător.

– Ești sigură că asta vrei?

La naiba, comentariile ei de obicei sarcastice aveau efectul greșit. De ce nu pleca? Un licăr provocator îi sclipi în ochi, iar Maggie simți îngrozită cum corpul ei se trezește la viață. Apa clipocea între coapsele ei depărtate. Sfârcurile i se întăriră din nou sub spumă. I se tăie răsuflarea când privirea lui îi mângâie silueta dezgolită și ascunsă sub apă. Ce naiba se petrecea?

Maggie schimbă tactica.

– Despre ce vrei să vorbim?

– Despre înțelegerea noastră.

Maggie ridică din umeri.

– Credeam că suntem în grafic. Actele au fost completate, așa că mama ta știe că spunem adevărul. Ai văzut câte întrebări a pus pentru a se asigura că totul este în ordine? E destul de vicleană.

– Mereu a fost.

– Treaba mea la studio s-a terminat. Mai trebuie să merg cu surorile tale la cumpărături de rochii, dar ar trebuie să mă descurc cu asta.

– Bun.

– Mai avem o cină în familie vineri seară. A, și Julietta vrea să merg în vizită la brutărie cu tine mâine.

– Bine.

Maggie se încruntă.

– De ce mai ești încă aici?

– Pentru că vreau ceva.

– Ce anume?

– Pe tine, *cara*.

Maggie simți un gol în stomac. Deschise gura, dar nu ieși nici un cuvânt, doar chițăituri ciudate, pentru că plămânii ei rămăseseră fără aer. Michael nu se mișcă, rămase pe marginea căzii. Postura lui relaxată contrazicea fierbințeala și dorința din ochii lui în timp

ce o privea lung, asemenea unei feline înfometate, pregătită să își devoreze prada. A, și doar gândul că el ar putea să o muște de orice parte a corpului îi înmuie picioarele. Ce spusese?

- Ce ai spus?

- M-ai auzit. Poftim, ia o gură din asta!

- Nu vreau...

Michael întinse mâna și îi împinse ușor o prăjitură printre buze. Maggie deschise gura din reflex, apoi mușcă. Gustul untos îi explodă în gură. O cremă bogată îi învălui limba într-o senzație de plăcere pură. El o privi mestecând și își trecu degetul mare peste buza ei inferioară pentru a lua un strop de cremă. Cu mișcări deliberate, băgă degetul în gură și supse crema de pe el.

Coapsele lui Maggie se încordară. Umezeala începu să se prelingă între picioarele ei, iar ea știa că nu avea nici o legătură cu apa. Căscă ochii mari când el îi aduse paharul la buze. O picătură de vin îi căzu pe limbă, iar înțepătura rece a lichidului îi alunecă pe gât și îi smulse un geamăt. Michael puse paharul pe margine și se aplecă spre ea.

- E bun? șopti el.

Maggie clipi. Privirea lui o hipnotiza. Barba aspră îi acoperea maxilarul și îi conferea imaginea unui bărbat civilizat care o luase pe căi greșite. Mirosul amețitor de mosc și săpun îi umplu nările.

- A, da.

Mâinile lui îi mângâiară ușor umerii, tachinându-i prin spumă și lăsându-i pielea de găină.

- Ce parfum e ăsta?

- Ha? O, Doamne, devenise mută. Se luptă să iasă la suprafață din tortura fizică la care o supunea atingerea lui chiar deasupra sânilor. Lemn de santal.

- Mă înnebunește de ceva timp. Când te voi gusta, în sfârșit, voi simți aroma moscată și dulce pe limbă?

În acel moment, Maggie își dădu seama că el era stăpânul. Michael pretinsese că ea deținuse controlul în tot acel timp. Nu era de mirare că îl amuza! Mâinile și picioarele îi deveniră inerte, stomacul i se învolbură, iar pielea îi ardea chiar și sub apă. Bărbatul avusese răbdare și o prinsese când era cea mai vulnerabilă. De ce voia Michael brusc să schimbe regulile jocului? Maggie își forță creierul să iasă din ceața aceea senzuală în care o învăluise el.

– De ce faci asta acum? întrebă Maggie, agățându-se de acea fărâmă de iritare, știind că, dacă o pierdea, avea să se arunce în brațele lui și să îl implore să se culce cu ea. Joci vreun joc bolnav cu mine?

Chipul lui se încordă.

– Tu ești cea care se joacă, *la mia tigrotta*, gemu el. Te-am dorit din prima zi și nu am negat niciodată acest lucru. Mai avem de stat șase zile în casa asta, în patul meu. Am obosit să mă cert cu tine când putem face alte lucruri. Mult mai plăcute... pentru amândoi.

O enervă la culme că el ajunsese la aceeași concluzie ca ea. Se presupunea că *ea* trebuia să îi facă *lui* propunerea. Michael era nebun dacă avea impresia că ea avea să îl lase să o seducă și să dețină controlul. Era ideea ei să facă sex, în sfârșit, și să și-l scoată din cap. Nici blestemată nu avea de gând să îi permită să câștige această rundă.

– Am nevoie de timp de gândire.

El se ridică de pe marginea căzii și încuviință politicos.

– Te rog să-mi dai un prosop.

Michael aruncă din nou o privire spre ea. Lupta de pe chipul lui, dacă să împingă limitele sau nu, se domoli. Maggie își dădu seama că între ei începuse să se clădească un anumit nivel de încredere. Iar faptul că știa că, oricât de furios ar fi fost, avea să își păstreze mereu cumpătul îi domoli lui Maggie o teamă pe care o ținuse îngropată în adâncul ei de prea multă vreme.

El luă prosopul roz și pufos din cuier și i-l dădu, apoi se întoarse discret cu spatele.

Maggie rânji triumfătoare. Ușor, se ridică din cadă, ștergându-și vârfurile ude ale părului și clăbucul de pe corp. Apoi lăsă prosopul să cadă pe podea.

– Bine, sunt pregătită acum.

Michael se întoarse.

Maggie era goală în fața lui, în toată splendoarea ei. Își aminti vag prima dată când văzuse o pereche de sâni dezgoliți. Ca un tânăr care tocmai își descoperea sexualitatea, crezuse că nimic nu avea să bată acel moment.

Acesta o făcu.

Maggie stătea cu capul lăsat ușor pe spate, iar prosopul era căzut la picioarele ei. O întindere nesfârșită de piele fină, aurie, era etalată în fața lui umedă, licărind de la rămășițele de spumă. Sânii ei erau fermi și voluptuoși, încununați de sfârcuri roșii. Lui Michael îi lăsă gura apă după fructele acelea coapte. Picioarele ei lungi erau zvelte și musculoase într-un mod grațios. Și un triunghi perfect de păr pubian de culoarea scorțișoarei îi ascundea cele mai intime secrete. Michael simți în aer mirosul excitării ei, iar corpul lui Maggie îl chema.

Cu toate acestea, el stătea încremenit în mijlocul camerei de baie, incapabil să se miște.

Maggie îl torturase întreaga după-amiază cu sarcasmul ei, cu vitalitatea care radia din ea chiar și atunci când stătea pe loc. Michael își aminti de cei câțiva centimetri prețioși de noaptea trecută. Dacă mâna lui ar fi coborât doar puțin mai jos, ar fi putut să atingă focul lichid. Când se întorsese în cameră, ea dormea, sau cel puțin se prefăcea că doarme, iar el jurase să o lase baltă.

Femeia îi intrase pe sub piele și exista o singură cale de a scăpa de ea. Să se culce cu ea. Să și-o scoată din cap și poate că a doua zi dimineață aveau să fie amândoi

normali. Ce naiba, nu erau potriviți unul pentru celălalt. Voiau lucruri diferite – tânjeau după stiluri de viață diferite. El își dorea o familie mare, fără prea multă dramă. Voia o persoană dulce, relativ maleabilă, dar cu suficientă energie cât să nu îl lase să se plictisească.

Voia o persoană ca Alexa.

Dar nu pe Alexa.

Sexul putea rezolva orice problemă. Michael era convins de acest lucru.

Faptul că Maggie îl respinsese îl duruse, dar el refuza să o forțeze. Dezamăgirea profundă pricinuită de inabilitatea ei de a fi sinceră cu el îi dovedea că nu se potriveau deloc. Michael considera că sinceritatea era unul dintre cei mai importanți factori într-o relație și, orice secrete ascundea ea, el era convins că nu i le-ar fi dezvăluit niciodată. Nici lui, nici altcuiva.

Dar, din nou, îl surprinsese. În condițiile impuse de ea.

Maggie avu tupeul să ridice din umeri și să îl privească cu superioritate, de parcă ar fi purtat o rochie regală.

– Sunt de acord cu propunerea ta de a ne culca împreună. Dar din moment ce nu poți nici măcar să vorbești, merg să mă îmbrac și vom reveni asupra subiectului mai târziu. Când vei fi mai – privirea ei coborî pe erecția lui crescândă și zâmbi – funcțional.

Apoi porni spre ușă.

Michael făcu doi pași și străbătu distanța dintre ei. Încuie ușa și o întoarse pe Maggie ușor spre el.

Ea făcu ochii mari. Cu mișcări deliberate, el o împinse cu spatele la ușă și îi ridică ușor bărbia. Își strecură genunchiul între coapsele ei și le depărtă. Lui Maggie i se tăie răsuflarea când el își coborî gura lângă a ei.

– Eu sunt pregătit, *cara*, șopti el. Tu ești?

Gura lui puse stăpânire pe a ei.

Michael adora să seducă femeile. Se considera un maestru în arta seducției, dar când buzele lor se atinseră, orice fărâmă de control se evaporă.

Trupul ei se lipi de al lui, umed precum căldura dintre coapsele ei și arzător precum o flacără. Acesta nu era un sărut blând, ca un preludiu. Era un război fără menajamente și fără supraviețuitori. Și Michael se bucura de fiecare clipă a predării lui totale.

Se lăsă învăluit de savoarea ei îmbietoare și se avântă fără precauții. Maggie gemu și își împinse șoldurile în el, apoi își strecură degetele în părul lui, parcă poruncindu-i să îi ofere mai mult. Palmele lui alunecară pe corpul ei, savurând fiecare centimetru, apoi îi mângâie sânii și îi strânse sfârcurile și îi absorbi gemetele. Îi depărtă și mai mult picioarele, în timp ce Maggie gâfâia, și îi puse una din coapse în jurul mijlocului lui. Michael se desprinse din sărut și se uită cu o dorință arzătoare în ochii ei verzi.

Îi eliberă sânii, iar mâna lui începu să coboare, oprindu-se pe abdomenul ei.

– Muream de nerăbdare să-mi cufund degetele în tine, șopti el. Ești pregătită pentru mine?

– Vorbești prea mult, Conte, șopti și ea, într-un mod seducător.

El zâmbi și își împinse degetele între labiile umflate.

Maggie țipă și își dădu capul pe spate, sprijinindu-se de ușă. Interiorul ei mătăsos și pulsând se închise în jurul degetelor lui și se strânse. Michael bâigui o înjurătură, provocată de reacția ei, dorința lui Maggie fiind evidentă în valul de lichid care îi inundă degetele. *Dios*, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată și deschisă la orice senzație. O mângâie mai adânc și atingând punctul magic, în timp ce Maggie își mișca șoldurile în ritmul lui.

Erecția lui deveni dureroasă, dar chipul ei era de o frumusețe erotică pe care el nu voia să o rateze. Maggie

își mușcă buza inferioară și închise pe jumătate ochii în timp ce încercă să se împotrivească nevoii crescânde de a elibera tensiunea. Corpul ei parcă înflorea sub atingerea lui, dar apoi Maggie își încleștă pumnii și se împinse în pieptul lui. Nevoia ei permanentă de a controla totul îl tachină pe Michael, provocându-l să o facă să i se predea complet. O mai mângâie o dată. De două ori. Apoi se aplecă și îi dezmierdă sfârcul cu gura.

– Michael...

– Și tu vorbești prea mult, *cara*.

Îi tachină sânul cu dinții în timp ce degetele lui făceau același lucru, fără milă. Mușchii coapselor ei tremurară, iar bătăile inimii ei îi răsunară în urechi. Delicioasa ei aromă moscată îi învălui nările, iar el știu că Maggie era pe punctul de a exploda. Pentru prima oară, ea aparținea prezentului și era deschisă la tot ce îi oferea el. Erecția lui zvâcni, iar sângele îi goni în vene.

– Michael! Nu, o să...

– Vreau să-ți dai drumul, Maggie. Acum. Hai, Maggie! O mușcă de sfârc în timp ce degetele lui se împinseră în ea pentru ultima oară.

Ea țipă și îi strânse degetele fără milă. Țipătul ei străpunse aerul, iar Maggie se cutremură și se arcui spre el, iar el o ținu în brațe în timp ce îi prelungi orgasmul.

Apoi Maggie deveni inertă. El îi șopti câteva cuvinte liniștitoare și o sărută blând pe frunte, retrăgându-și ușor degetele. Avusese dreptate în privința atracției dintre ei, dar nimic nu îl pregătise pentru avalanșa de emoții și conexiunea care îl izbiseră din senin. Voia să o întindă pe pat și să o posede total. Să petreacă ore întregi între așternuturi, până când ea nu ar mai putea să se gândească la altceva decât la numele lui. De unde venea o asemenea tandrețe?

Maggie stătea nemișcată în brațele lui, respirația revenindu-i treptat la normal. El îi atinse obrazul cu nasul

și decise să o ducă în dormitor, ca să poată vorbi și să facă dragoste și...

– Slavă Domnului, aveam nevoie de asta, spuse ea pe un ton rece, indiferent, care îi contrazicea tremurul ușor. Dar înainte ca el să o poată alina, Maggie îl împinse de lângă el și ridică prosopul de pe podea, înfășurându-se în el. Își dădu capul pe spate și oftă adânc, ușurată. Mulțumesc. Vrei să am și eu grijă de tine?

Frivolitatea ei îl răni. Michael făcu un pas în spate, întrebându-se dacă nu cumva fusese un idiot. De ce era Maggie atât de hotărâtă să se comporte de parcă nu ar avea nici o grijă, când în urmă cu un minut îi striga numele și se agăța de el cu o înverșunare pe care nu o mai văzuse la nici o altă femeie? Privirea lui era tulbure, dar ea rămase perfect relaxată. Și distantă.

– Vrei să ai grijă de mine? întrebă el cu răceală.

Ea ridică din umeri.

– Dacă vrei. Dinte pentru dinte. Nu avem timp pentru un maraton, i-am promis mamei tale că o voi ajuta cu cina, așa că trebuie să mă îmbrac. Deci?

Maggie ridică dintr-o sprânceană și așteptă. Un gol în stomac îi spuse lui Michael că avea probleme. Pentru câteva clipe, ea îi aparținuse pe deplin. Cu toate astea, era incapabilă să mențină orice nivel de apropiere. De ce era atât de deranjat de inabilitatea ei de a se conecta cu cineva? De ce îi păsa?

– De ce faci asta, *cara*? întrebă el blând.

Maggie tresări de parcă ar fi fost lovită și efectiv mârâi:

– Scuze dacă nu vreau să vorbesc despre lucruri siropoase după un orgasm, Conte. Credeam că am trecut de asta.

Între ei se așternu o tăcere grea, plină de emoții și cuvinte nerostite. În cele din urmă, Michael încuviință din cap, apoi alungă acea senzație de tandrețe pe care o simțea, de parcă ar fi rupt cu violență o floare.

– Ai dreptate, Maggie. Și eu credeam că am trecut de asta, spuse el, apoi înșfăcă clanța și deschise ușa. După cină vom fi bone. Din moment ce tu ai fost cea care a convins-o pe Carina să nu-și respecte promisiunea făcută lui Brian, vom prelua noi responsabilitatea ei.

Maggie rămase cu gura căscată.

– Dar Brian are patru băieți! Sunt epuizată, sub nici o formă nu fac pe dădaca în seara asta.

El se aplecă spre ea cu un aer amenințător și glasul îi fu poruncitor:

– Vei fi dădacă în seara asta. Plecăm după cină. Îmbracă-te și coboară la parter.

Maggie începu să protesteze, dar el închise ușa în urma lui și plecă furios – și cu o erecție, pe deasupra.

O dăduse în bară.

Maggie se uită pe sub gene la presupusul ei soț, care încerca să își convingă nepotul care plângea să se urce în pătuț. Michael își suflecase mânecile cămășii albe, apretate, iar brațele lui puternice, acoperite de păr negru, încercau să îl stăpânească pe copilașul care dădea din mâini și din picioare din ce în ce mai furios. Dacă ea nu s-ar fi simțit atât de rău, poate că ar fi râs de situație. Aerul lui de obicei calm era acum înlocuit de cel al unui bărbat obosit și răvășit, care arăta de parcă tot ce și-ar fi dorit era o canapea și o telecomandă.

Și era doar 20.30.

Camera arăta de parcă fusese vomitată. Pereții galbeni și albaștri, cu animale marine pictate pe ei, arătau acum ca o sesiune de scufundări care decursese foarte prost. Pereții erau mâzgăliți cu creioane colorate, erau cărți împrăștiate peste tot, iar dintr-un ursuleț de pluș albastru ieșea umplutura, deoarece fusese rupt într-un experiment ciudat.

– Încă îi este foame? întrebă Maggie, făcând un pas în față și strivind niște cereale căzute pe jos.

– Nu. Lizzie a spus că are nevoie doar de un biberon și apoi adoarme, răspunse el. Bebelușul se foi în pătuț, din gură curgându-i firicele de scuipat și distrugând deja a treia bavețică. Rățuștele jucăușe de pe pijamaua copilului care plângea din toți rărunchii parcă luau peste picior neputința lor de a-l face să râdă. Crezi că ar trebui să îl mai facem să râgâie? întrebă el încruntat.

– Nu știu. Când plânge Lily prea mult, doar i-o pasez Alexei.

Michael oftă.

– Unde sunt Luke și Robert?

Maggie se mută de pe un picior pe altul. Cumva, avea senzația că reacția lui nu avea să îi placă.

– Se joacă.

– Credeam că i-ai pus în pat.

– I-am pus. Dar ei nu voiau să doarmă, așa că le-am spus că se pot juca.

El mormăi ceva în barbă și șterse saliva micuțului Thomas.

– Normal că nu vor să meargă la culcare, Maggie. Dar noi suntem adulți. Doar spune-le „nu".

– Le-am spus. De trei ori. Dar Robert a început să plângă pentru că voia la mami, apoi i s-a alăturat și Luke, așa că i-am lăsat să se mai joace cinci minute.

Sub nici o formă nu voia să recunoască faptul că lacrimile de crocodil ale copiilor îi rupeau inima și că le-ar fi dat orice i-ar fi cerut.

Michael oftă.

– Te-au jucat pe degete într-un mare stil. Bine, dar doar cu cărțile. Fără dezordine.

Maggie se întrebă de ce îi era brusc teamă să îi spună că cei doi frați se jucau cu plastilină. Nu era potrivită pentru copii? În reclame așa spuneau. Robert îi spusese că mama lor îi lăsa mereu să se joace cu plastilina când nu puteau să doarmă.

Brusc, își dădu și ea seama că fusese păcălită. Nu era de mirare că amândoi copiii fuseseră atât de entuziasmați când ea luase plastilina de pe raftul de sus al dulapului. Își mușcă buza și decise să se strecoare în camera băieților și să le-o ia înainte ca Michael să afle. Ordinele lui o speriau mai tare decât un roi de albine agitate.

– Ryan ce face? A adormit?

Maggie clipi.

– Tot venea la mine să-mi spună că îi e sete. I-am pus niște apă în cănuța aceea a lui cu toarte.

Michael îi băgă bebelușului o suzetă în gură și ridică ochii spre tavan.

– Nu-mi spune asta, Maggie. Face pipi în pat și nu are voie să bea lichide după ora 19.00.

Maggie îi aruncă o privire încruntată.

– Nu mi-ai spus asta. Puștiul se ținea de stomac și mi-a zis că îl doare pentru că îi este sete. Tu ai stat mai bine de o oră aici și m-ai lăsat cu copiii Satanei. Hai să facem schimb! Culc eu bebelușul, iar tu te ocupi de gașca din *Outsiders*.

– Din ce?

– Of, nu contează. Dă-l la mine, spuse Maggie și îl luă pe micul Thomas din pătuț, ținându-l cu o mână și băgându-i degetul în gură. Plânsetele încetară în timp ce copilul îi sugea degetul de parcă ar fi fost o delicatesă și închise ochii pe jumătate, încântat. Vezi, îi dau dinții?

Michael privi bebelușul fericit și nu îi venea să creadă. Se lăsă liniștea, alinându-le urechile – până când de pe hol se auzi un țipăt ușor.

– Stai aici! Trebuie să îl duc iar pe Ryan la oliță.

Maggie îl privi pe micul Thomas sugând cu disperare degetul. Știuse dintotdeauna că avea să fie o mamă groaznică, iar acum i se dovedise acest lucru. Cum se descurca Lizzie să gestioneze atâtea cerințe deodată?

Seara asta se transforma într-un dezastru și mai mare decât cel de după orgasm.

Începu să se plimbe agitată și să mediteze la ceea ce se întâmplase. Ce era în neregulă cu ea? Poate avea nevoie de terapie. Un bărbat îi oferise o plăcere intensă, tandrețe și căldură emoțională. Și ea ce făcuse? Îl îndepărtase rapid și pretinsese că nu îi păsa?

Pentru că nu era vorba doar de orgasm, ci și de cum se simțea ea în brațele lui.

Pentru prima dată în viața ei, simțea că nu deținea controlul și acest lucru îi crea o senzație acută de disconfort. Și chiar nu știa cum să o gestioneze. Viața ei gravita în jurul controlului pe care îl avea asupra relațiilor ei în timp ce spera să îl găsească pe bărbatul care să îi satisfacă și sufletul. Se gândise că avea să poată dărâma zidurile odată ce avea să își găsească partenerul potrivit. Dar, în schimb, începu să își dea seama că nu mai era cale de întoarcere.

Nu știa cum era să ai o relație normală, reală. Să renunți la o parte din tine și să o oferi altcuiva. Poate era prea târziu pentru ea. Pentru că gustase doar o mostră din ceea ce îi putea oferi Michael Conte, iar asta îi zguduise lumea din temelii. Așa că, în schimb, se comportase ca o nemernică și îl rănise în mod intenționat. Simți un gol în stomac când își aminti expresia de pe chipul lui – dezamăgirea deplină care zdruncinase ceea ce era ea.

Trebuia să scape de aici. Să scurteze călătoria. Să facă tot posibilul să împiedice sosirea trenului scăpat de sub control pe care îl vedea venind cu viteză spre ea. Dar dacă se trezea și descoperea că el e alesul? Singurul bărbat pe care îl putea iubi. Singurul bărbat care o iubea pe cea mai bună prietenă a ei și care îi putea oferi doar locul al doilea.

– Maggie!

Numele ei străfulgeră camera și tresări. Plastilina? Sau ceva și mai rău? O durea capul de la toate acele indicații și a fricii că ar face ceva greșit.

– Ce e?

– I-ai dat lui Luke una dintre cutiile de suc?

Fir-ar să fie, oare care dintre ei era Luke? Toți aveau păr șaten ondulat, splendid, ochi negri și zâmbete răutăcioase. Ca în filmul *Cei trei nătărăi* care s-a terminat prost.

– Da! țipă ea. L-a văzut pe Ryan luându-și ceva de băut și a început să plângă, așa că i-am dat și lui o cutie de suc.

– Poți să vii aici?

Toate acele țipete deveneau ridicole. Îl ridică pe Thomas mai sus pe șold, în timp ce el sugea cu poftă, și își făcu loc printre jucăriile de pe hol.

– Vorbește-mi ca un om, te rog, zise ea, întrebându-se de ce brusc vocea îi suna ca a unui părinte.

Ea veni repede și se opri brusc, privind la bucătăria cândva curată. Cinci cutii de suc zăceau împrăștiate pe podea. Dulapul, frigiderul și pereții erau împroșcate cu suc, ca într-un tablou nebunesc al unei crime. Luke își schimbă poziția picioarelor și arăta vinovat.

– O, Doamne, ce s-a întâmplat?

Michael își încrucișă brațele și privi aspru la nepotul lui.

– Luke, de ce nu-i spui mătușii Maggie ce s-a întâmplat aici?

Luke își înclină capul într-un fel care i se păru drăguț. Maggie refuză să recunoască faptul că el avea dreptate.

– M-am jucat de-a lansatorul de rachete, declară Luke. Vrei să vezi?

– Nu! țipară amândoi la unison.

Prea târziu. Luke călcă pe ultima cutie de suc. Lichidul explodă împrăștiindu-se și îmbibă tot ce se putea vedea. Inclusiv pe ei.

Michael îl apucă pe Luke și îl trase în brațele lui.
- Ai dat de belea, îl preveni Michael. Stai să vezi când o să ajungă mama ta acasă și o să-i spun ce-ai făcut.
Maggie își înăbuși un chicotit nebunesc, văzând cât de ridicolă era situația. Falsul ei soț o privi uimit.
- Ți se pare amuzant?
Maggie își mușcă buza.
- Ei, bine, cam așa ceva. Adică, situația e atât de rea, încât mă simt de parcă aș fi la emisiunea Punk'd.
- Poți să faci curățenie aici în timp ce eu îi fac baie lui Luke?
Maggie privi la mizeria din jur.
- Dar am copilul în brațe. E liniștit și nu vreau să-l deranjez.
Michael păru prins la mijloc între cele două scenarii, gândindu-se care dintre ele era mai rău.
- Doamne, bine. Atunci, vino și ajută-mă cu baia!
Maggie se duse după Michael, iar el aruncă o privire celorlalți doi.
- Voi rămâneți aici și vă jucați până când iese Luke din baie. Apoi este ora de culcare pentru toată lumea. *Capisce?*
- Da, unchiule Michael, afirmă Robert solemn.
Maggie îl privi cu suspiciune. Într-un fel, ochii lui de culoarea ciocolatei păreau amuzați, ca și cum avea un alt plan în minte. Ea își ignoră instinctul și se așeză pe vasul de la toaletă, în timp ce Michael îl lăsă pe Luke să se bălăcească în apă.
- Deci, vrei să-mi spui că verii tăi fac asta în fiecare seară ca să se distreze?
El turnă niște spumă de baie și clătină din cap.
- Ceva îmi spune că ei sunt mai organizați decât noi. Dar, da, sunt sigur ca așa arată majoritatea serilor lor.
Ea îl legănă pe Thomas și încercă să nu pară curioasă.
- Dar tu? Asta vrei și tu?

Michael păru că se gândește puțin la întrebare, apoi încuviință.

– Si.

– Chiar așa? Toată splendoarea asta? Ea ridică din sprânceană. Îți dai seama că nu vor fi cine sofisticate, nu vei lucra până târziu ca să închei un contract, și nu îți vei lua zborul sub impulsul momentului spre o insulă tropicală? Ai fi dispus să renunți la libertatea ta?

Pentru o clipă, o tandrețe care parcă te topea străbătu trăsăturile feței lui Michael, în timp ce se uita la băiețelul gol din cadă. Îi ciufuli părul nepotului său și o privi drept în ochi pe Maggie.

– Da.

Răspunsul lui o făcu să vibreze și să-și dorească. Un bărbat care voia să se întoarcă acasă într-un astfel de haos? Care alegea de bunăvoie să facă parte din dezordine și să se bucure de toată nebunia asta?

– Salut, unchiule Michael!

Amândoi se întoarseră în direcția de unde venea sunetul. Fantoma unui băiețel de patru ani stătea în pragul ușii zâmbind. Maggie clipi și îl privi mai insistent. Singurele trăsături încă vizibile erau ochii lui, puțin din părul șaten-auriu și strălucirea buzelor roșii. Copilul arăta ca un Joker nebun. Și de ce era gol?

Maggie se pregăti pentru explozia lui Michael, dar acesta rămase calm.

– Ce ai făcut, Robert?

– Am găsit sticla asta în poșeta mătușii Maggie, declară el cu mândrie. Loțiune!

Maggie închise ochii. Michael o fixă cu privirea.

– Hmm. Am crezut că ți-am spus să-ți pui poșeta pe frigider, ca să nu-i tenteze.

Ea pufni.

– Am ascuns-o în spatele canapelei pentru că nu am avut timp. Imediat ce-am intrat pe ușă, Lizzy și Brian

au țipat de parcă le luase fundul foc. Acum, știu de ce. De ce și-ar mai dori cineva încă unul după Robert?

Jokerul nebun chicoti.

– Cur! Mătușa Maggie a zis „cur"! Cur înseamnă „fund". Cur, fund, cur, fund.

Cântecul continuă și Maggie se cutremură.

– Mai spune o dată cuvântul ăla, și-ți spăl gura cu săpun, zise Michael. Acum intră în baie.

– Ăăă, Michael?

– Ce e?

– O să ai probleme. Loțiunea e rezistentă la apă. N-o să se mai ia câteva ore.

Michael își luă al doilea nepot în brațe și îl așeză în cadă. Își puse mâinile în șold, ca și cum anticipa o afacere foarte importantă. Fir-ar să fie, de ce arăta atât de adorabil, ciufulit, ud și mirosind a suc de mere?

– Putem să o facem! Își frecă mâinile, îngenunche lângă cadă și luă prosopul. Poți să mergi să vezi ce face Ryan?

Maggie mută copilul pe celălalt șold, scuturându-și degetul ud. Thomas o privi cu ochi mari și cu un zâmbet bălos, și inima începu să îi bată cu putere. Inocența plină de încredere din privirea lui o făcea să vrea să fie demnă de el. Ce se întâmpla cu ea?

Intră în dormitorul băiatului.

– Ryan, unde ești?

– Aici! Ieși târâș din dulap cu tricoul cu Trenulețul Thomas pe el ridicat deasupra burții, fluturându-și mândru mâinile în aer. Fac cocă!

Da. Chiar făcea cocă. Maggie se uită la plastilina roșie și verde lipită pe corpul și pe fața lui. Thomas țipă de plăcere și își băgă ambele mâini în părul ei. Râsetul cu sughițuri se ridică amenințând să iasă, dar Maggie nu era sigură dacă era vorba de chicotelile unei persoane care înnebunea ca Joker sau de un mod de a face față nebuniei.

– Te-ai descurcat grozav, amice. Urmează-mă, e ora pentru baie.

– Baie!

El fugi prin cameră și ea, după el. Cu hotărâre, închise ușa și îi prinse pe toți în baia mică. Aburul care se ridica încețoșa oglinzile.

– Le-ai dat plastilină, nu-i așa?

Maggie încuviință.

– Da. În apărarea mea, pot să spun că m-am gândit că o să le placă copiilor. Omul cât trăiește învață. Mi-am imaginat că, dacă suntem toți aici împreună, nu se mai poate întâmpla nimic altceva. Îi aruncă o privire îngrijorată. Nu-i așa?

– Să sperăm. Cu mișcări dibace, Michael îl dezbrăcă pe Ryan și îl așează în cadă, cu frații lui. Cred că am nevoie de ajutor. Sunt la al doilea burete și loțiunea s-a luat doar pe jumătate. Poți să-l freci tu pe Ryan?

– Și cu bebelușul cum rămâne?

Thomas chicoti, ridică mâna, și își bagă o parte din părul ei în gură, sugând și scoțând sunete de bucurie.

– Ah, scârbos, gemu ea, încercând să își scoată părul din gura lui. Pot să-l pun pe podea?

– Da, dar mai întâi asigură-te că nu e nimic la care să poată ajunge.

Maggie se uită cu atenție pentru a se asigura că nu era nimic altceva, decât o podea plină de spumă de baie, de la stropit. Smulse două prosoape din cuier și le întinse pe jos, apoi îl așeză pe Thomas în mijloc. Pumnii lui se strânseră în părul ei și copilul începu să urle, refuzând să îi dea drumul.

– Au, au, Michael, ajută-mă!

Două mâini ferme descleștară cu grijă pumnii bebelușului de pe scalpul care o durea. Buza de jos îi tremura. Un urlet răsună cu ecou prin spațiul mic și nervii ei se întinseră agonizant. Nu este de mirare

că se spune că plânsetul unui copil poate înnebuni un om. Ar fi făcut orice să îl oprească.

– O, Doamne, iar plânge. Dă-mi rățușca aia de cauciuc!

Michael îi dădu repede jucăria moale și ea i-o puse bebelușului în mână. El o bagă în gură și o mestecă cu poftă.

– Deșteaptă mișcare, comentă Michael.

Maggie zâmbi cu mândrie, se târî până la cadă și luă un burete. Îl spălară în liniște, cu pricepere, până când Maggie observă pielea măslinie adorabilă de sub plasa tilină, și apa căpătă o nuanță de alb. Băieții vorbeau încontinuu, când în italiană, când în engleză, cu o muzicalitate liniștitoare și plăcută urechilor.

– Unchiule Michael, cine e cel mai tare supererou? Eu cred că Superman.

Michael își încreți fruntea, prefăcându-se că se gândește profund.

– Superman e destul de tare pentru că poate zbura și îndoi oțelul. Dar mie îmi place Batman.

Luke icni.

– Și mie! Batman îi bate pe tipii răi.

– Dar nu poate zbura, sublinie Robert.

– Ba poate, zise Michael. Își folosește echipamentul ca să zboare ca un liliac. Și are niște dispozitive grozave și cea mai tare mașină din lume.

Robert se gândi la vorbele lui Michael, în timp ce fratele lui se vedea că îl adora.

– Cred că ai dreptate. Mătușă Maggie, pentru tine cine e cel mai tare supererou?

Maggie îi aruncă lui Michael o privire năzdrăvană.

– Thor.

– De ce?

– Îmi place părul lui lung blond și ciocanul lui.

Michael râse și clătină din cap.

– Ești irecuperabilă! Ești așa o fetiță!

– Da, așa o fetiță, îl imită Robert.

– Acum, nu mă simt ca o fetiță.

Bluza ei drăguță și albă de țărăncuță i se lipea de pielea plină de transpirație și abur. Cu cotul dădu la o parte șuvițele lipicioase de păr, și știa deja că machiajul i se întinsese de multă vreme pe față. Nu-i de mirare că mamele nu voiau niciodată sex. Cine ar tânji după un orgasm când un somn bun de noapte era la fel de bun?

– Arăt ca naiba.

Maggie era pe punctul de a râde de propriul comentariu feminin, când privirea lui se întâlni cu a ei.

Ochii lui negri precum cărbunele se cufundară în ai ei și trecură de toate barierele. Energia zumzăia între ei, ridicolă în acel cadru domestic, dar arzător de reală și strălucitoare. Ea conștientiză asta, în timp ce îl privea, incapabilă să rupă conexiunea dintre ei.

– Cred că ești foarte frumoasă, zise el încet.

Totul înăuntrul ei se zgudui și explodă.

Maggie se predă. Întinse mâna spre Michael, să îl implore să o ierte pentru comportamentul ei mizerabil, să îi povestească despre toate secretele și emoțiile închise înăuntrul ei.

Apoi se întâmplă.

Dintr-odată, Robert își băgă mâna între picioare și își apucă penisul. Luke îl observă și chicoti, arătând spre al lui, în timp ce fratele său începu să lovească cu el de colo-colo, de parcă juca ping-pong.

– Puță! Băieții au puță și fetele au vaselină.

Robert se opri și oftă, plin de suferință.

– Vagin, Luke. Vagin.

Magia momentului se estompă și dispăru. Amândoi se uitară la cei doi băieți, și Maggie se strădui să nu se înroșească. Poate că era soarta cea care intervenea. Sau Mama Natură. Orice era, Maggie profită de diversiune.

– Da, bine, hai să nu ne atingem părțile intime! Poftim prosoapele să vă ștergeți.

Maggie refuză să se simtă jenată din pricina a doi copilași. Pentru Dumnezeu, ea manevra echipamentul bărbaților adulți pe platou tot timpul fără probleme.

Copiii o ignorară.

– Fetele de ce nu au puță, mătușă Maggie? întrebă Luke.

Ea se uită la Michael pentru ajutor, dar el zâmbi șmecherește, arcuindu-și buzele. Maggie refuză să se dea înapoi din fața unei provocări evidente. Putea vorbi sincer cu copiii. Nici o problemă.

– Dumnezeu le-a făcut diferite. Și ai dreptate, Robert, fetele au vagin.

Maggie îi aruncă lui Michael un zâmbet superior, plin de satisfacție.

– Ce zici de asta?

– Dar fără puță, fetele nu au ce să-și atingă! Tu ce faci?

Se așternu liniștea. Michael își duse pumnul la gură, străduindu-se să-și potolească veselia.

La naiba! Maggie renunță și flutură afurisitul de steag alb.

– Întreabă-l pe unchiul tău.

Cu ultimul strop de demnitate, Maggie luă bebelușul și ieși din baie.

„Nesimțitul!"

Câteva ore mai târziu, Maggie se lăsă pe podea, lângă patul suprapus al băieților, și își sprijini capul pe marginea lui. Sunetele ușoare ale băieților care sforăiau pluteau în aerul liniștit. Copiii refuzaseră să adoarmă dacă nu stătea cineva lângă ei, așa că Michael ieșise repede, și Maggie fu mai mult decât încântată să întârzie orice moment de intimitate dintre ei doi. Ea încă ținea mâna micuță, relaxată și caldă a lui Robert. Se așeză pe covor și privi lung în depărtare, amintindu-și.

Când era mică, avusese coșmaruri. Monstrul cu sânge pe dinți și ochi sălbatici care țâșnea din dulapul ei și voia

să o mănânce. Odată, fugise din cameră să-și găsească părinții, dar ei nu erau în pat. Nick nu era suficient de mare ca să o protejeze și să îl omoare, așa că se dusese repede la parter și se oprise la mijlocul scării.

Tatăl ei era pe canapea, cu o altă femeie. Nu era mama ei. Femeia chicotea și gemea ușor, și Maggie văzuse haine pe podea. Încercase să păstreze liniștea, dar era atât de speriată, încât îl strigase pe tatăl ei.

Își aminti cum se uitase la ea. Distant. Enervat. Complet nepăsător.

– Înapoi în pat, Maggie.

Ea înghițise în sec, îngrozită.

– Dar, tati, e un monstru în dulapul meu și o să mă prindă.

Femeia necunoscută râsese, iar tatăl ei păruse și mai dezgustat.

– Sunt ocupat, și te porți ca un copil. Du-te sus sau te plesnesc!

– Dar...

– Acum!

Maggie fugise înapoi, sus, în camera ei uriașă plină de jucării, animale de pluș și goliciune. Se târâse sub pat cu cățelușul ei de pluș și așteptase ca monstrul să o prindă. Toată noaptea, cu hohotele de plâns înăbușite în covorul plușat, se întrebase de ce nimeni nu o iubea. Se întrebase dacă cineva ar putea-o iubi vreodată.

Maggie îi strânse mânuța. Oboseala profundă și durerea o copleșiră. Își sprijini capul de saltea și inspiră mirosul dulce al lui Robert, închizând ochii pentru o clipă. O singură clipă.

Unde era?

Michael așteptă, dar liniștea cuprinsese toată casa. Se gândise că ea se va întoarce în câteva minute, dar trecuse mult mai mult. Și nu auzea nici o voce. Scoase un geamăt înăbușit și se ridică de pe canapea. La naiba! Dacă

băieții făcuseră ceva îngrozitor, cum ar fi să întindă o capcană și Maggie se prinsese în ea, incapabilă să strige? Situația asta îi aminti de povestea lui Peter Pan cu Băieții Pierduți și se abținu să nu chicotească, dându-și seama cât de ridicolă fusese seara aceea.

Maggie îi confirmase credința că nu va fi o mamă tipică. El se gândi că va fi ușurat. Până la urmă, ea făcuse față majorității scenelor cu stânjeneală și ușor îngrozită, deși nepoții lui erau renumiți pentru faptul că după o oră le alungau pe cele mai multe bone din oraș.

Temperamentul lui izbucnea la remarcile ei usturătoare, constante, și totuși, ea reușise să fascineze patru băieți care, de obicei, preferau ca străinii să rămână în afara cercului lor. În mod ciudat, ei se agățaseră de ea, ca și cum recunoșteau o anume blândețe în sufletul ei, complet camuflată de comportamentul ei. Chiar și bebelușul sugea cu poftă degetul ei și plângea când Michael încerca să îl îndepărteze de acolo.

Dar Maggie Ryan nu se potrivea deloc cu stilul lui de viață și cu sufletul lui. Ea refuzase orice tip de intimitate între ei. El trebuia să depășească acest talmeș-balmeș de emoții și să o lase să plece.

Se opri în pragul ușii și privi lung.

Maggie dormea. Capul ei se odihnea lângă cel al lui Robert, amândoi respirau profund și egal, cu mâinile împreunate deasupra păturii. O liniște plăcută se așternuse peste cameră și pentru prima dată Michael devoră cu lăcomie trăsăturile falsei lui soții, vulnerabilă, în lumina de veghe slabă care o învăluia.

Ce îi făcea ea familiei lui?

Ce îi făcea lui?

Emoții ciudate se adunară înăuntrul lui și îl prinseră fără milă în strânsoare. Nu avea nevoie de asta. Doar 48 de ore în compania ei, și totul părea diferit. Niciodată nu tânjise să sape adânc pentru a afla lucruri despre o femeie până acum. De obicei, femeile erau destul

de fericite ca să îi cadă la picioare, încântate de banii lui, de fizicul lui și de firea lui plăcută. Nu era arogant, dar știa că mereu obținea ce voia destul de ușor. Mai ales în ceea ce privește femeile.

Până la Maggie.

Michael zâmbi, când Maggie sforăi ușor. Biata femeie era epuizată. Dormise puțin și alergase prea mult. Se uită la ceas și se gândi că verii lui urmau să sosească acasă într-o oră. Nu mai era mult timp, dar nu vru să o lase acolo, pe podea, cu picioarele ghemuite ca un covrig.

Îi eliberă mâna de cea a nepotului lui și o ridică ușor. Ea murmură protestând, apoi se cuibări în brațele lui. Michael scoase o înjurătură înăbușită, apoi jură că avea să își țină mâinile acasă. Se așeză din nou pe canapea și își întinse picioarele pe măsuța de cafea, sprijinindu-se de o pernă decorativă.

Maggie protestă, apoi își cuibări fața lângă gâtul lui.

El înțepeni.

Ea inspiră adânc și relaxat, ca și cum îi plăcea mirosul lui, apoi deschise gura și își trecu limba pe marginea maxilarului lui, ca și cum murea de nerăbdare să îl guste repede.

Michael înjură și încercă să își potolească nevoia de a o săruta adânc. Mâinile ei trecură repede peste umerii lui, i se cufundară în păr și îl îndemnară să vină mai aproape de buzele ei.

La naiba, nu!

– Maggie!

Visătoare, Maggie deschise ochii. Privirea ei îi amintea lui Michael de cea a unei pisici. Penetrantă. Misterioasă. Și plină de atitudine.

– Trezește-te, *cara!* Ai adormit.

– Sunt atât de obosită.

– Știu, iubito. De ce nu închizi ochii să dormi puțin până ajung verii mei acasă?

Michael aşteptă ca Maggie să adoarmă din nou, dar ea nu clipi deloc, doar se uită lung la el cu o tristeţe sfâşietoare care îl străpunse până în suflet. Din nefericire, o altă revelaţie îl lovi pe Michael cu greutatea ciocanului lui Thor.

Maggie avea atât de multe de oferit, dar pe nimeni căruia să îi ofere acele lucruri. Îngropa adânc într-un loc secret ascuns toate acele emoţii care o răvăşeau şi îi provocau atât de multă durere, prefăcându-se că totul era în regulă.

Maggie ezită să rostească cuvintele, de parcă simţea dorinţa lui de mai mult.

– M-am săturat să fiu singură. M-am săturat să nu fiu dorită de nimeni.

Cuvintele ei trecură prin Michael ca o explozie. Oare era pe jumătate trează şi nu-şi dădea seama ce spune? Şi dacă era aşa, oare în lumina rece a zilei se va dispreţui pentru că îşi dezvăluise secretele?

La naiba! Lui Michael nu-i mai păsa. Avea nevoie de mai mult – şi avea puţine oportunităţi. O mângâie uşor pe păr, şi ea se înmuie sub mângâierea lui.

– De ce spui asta, *cara*?

Liniştea se aşternu. Expresia lui Maggie se schimbă, şi Michael ştiu că era complet trează. Se pregăti pentru retragerea ei rece şi pentru scuzele ei.

– Pentru că e adevărat. Părinţii mei nu m-au dorit. M-am străduit din greu, dar nu m-au iubit. Apoi, într-o zi, am crezut că m-am îndrăgostit. Mi-a spus că sunt specială. O durere puternică îi răvăşi faţa, apoi se calmă. Dar m-a minţit. Aşa că mi-am promis că nu aveam să mă mai las niciodată rănită. Mi-am promis că nu aveam să mai fiu niciodată respinsă. Maggie se opri în liniştea cutremurătoare şi apoi şopti: Şi nimeni n-a mai făcut asta vreodată. Sunt singură.

Michael o strânse mai tare în braţe. Corpul ei se întinse peste pieptul lui. Buza de jos îi tremură şi apoi

se potoli după ce spuse adevărul. Și în clipa aceea, un zid se sfărâmă între ei – o licărire interioară a ceea ce anume o determinase pe Maggie să aleagă o asemenea cale se cristaliză brusc în mintea lui.

Nevoia lui de a-i alunga durerea deveni vitală pentru el, în timp ce îi cuprinse fața între mâini și își coborî gura pe gura ei.

– Acum nu ești singură, murmură el. Ești cu mine.

O sărută. Atât de diferit de pasiunea primară, carnală, cu care o făcuse la ultima lor întâlnire, acest sărut îi spulberă sufletul până în esența lui. Buzele ei erau dulceață pură, în timp ce se deschideau sub ale lui și limba ei se întâlni cu a lui cu o modestie care îi zgudui corpul ca o furtună. El gemu și o sărută mai adânc, înecându-se în mătasea petalelor de trandafiri ascunse sub țepi. Ea se arcui în sus și îl lăsă să o devoreze. Michael își revendică fiecare bucățică fină și ascunsă a gurii ei, apoi coborî pe gâtul ei ca să o muște ușor, smulgându-i câte un fior, în timp ce ea se agăța de el.

Michael își schimbă poziția, și o împinse sub el adânc, în perne. Șold lângă șold, picior lângă picior, erecția lui apăsa între coapsele ei, în timp ce ea îi scoase cu repeziciune tricoul din pantaloni, băgându-și mâinile pe sub material. El rosti ceva care suna pe jumătate a rugăciune, pe jumătate a blestem, simțindu-i palmele calde cum îi mângâiau mușchii pieptului. Simți urmele micuțe ale unghiilor ei pe spate, felul în care își ridica picioarele ca să îl prindă cu și mai multă intimitate. Înnebunit de dorința de a o dezbrăca și de a o face a lui pe canapeaua vărului său, Michael inspiră adânc, străduindu-se să se calmeze.

– Trebuie să o luăm mai încet, *cara*, sau te fac a mea aici.

Se pregăti pentru atitudinea ei rece, în momentul în care își revenea, dar tot ce făcu fu să îl apuce de ceafă

și să îl forțeze să o sărute din nou. Printre sărutări fierbinți și pasionale, șoapta ei îi răsună în urechi:

– *Te vreau, Michael.*

Sunetul numelui său îl strânse ca o menghină fierbinte și deveni și mai tare. Își strecură mâinile sub curba pliană a fundului ei și o ridică. Ei i se tăie respirația în timp ce el o mișcă pe trupul lui cu gesturi incitante. Dar, în timp ce era ocupat cu ea, capsa pantalonilor sări sonor.

– *Iubito, cred că trebuie să... Dios!*

Niște degete calde îi intrară pe sub betelia pantalonilor și îi prinseră penisul erect. Vedea numai focuri de artificii explodând și niciodată în viața lui nu fusese atât de fericit că nu îi plăcea să poarte boxeri. Ea îl strânse încet, apoi începu să îi tragă pantalonii în jos ca să i-l expună mai mult și...

Ușa se deschise.

Râsetele întrerupseră scena ca într-un serial de proastă calitate. Amândoi tresăriră ca niște adolescenți neastâmpărați, luându-și mâinile unul de pe altul și aranjându-și hainele, în timp ce verii lui Michael intrară veseli pe ușă. O singură privire la obrajii rozalii ai lui Lizzie îi spuse lui Michael că cei doi petrecuseră foarte plăcut timpul în mașină. Până la urmă, dacă cei patru băieți indicau ceva despre stilul lor de viață, Michael își dădu seama că săriseră peste film și trecuseră direct la prostii.

Se ridică și o trase și pe Maggie după el.

Brian rânji.

– Ia uite, ce avem noi aici? El își încrucișă brațele și plescăi dezaprobator. Cei patru fii nevinovați ai mei dorm alături, și voi vă comportați ca într-un film pentru adulți.

Michael îi aruncă o înjurătură, ceea ce îl făcu pe Brian să râdă și mai tare. Uitându-se la fața lui Maggie, vărul lui Michael se încruntă.

– Glumesc, Maggie.

Cu buza între dinți, tigroaica lui nu era deloc curajoasă. Se muta de pe un picior pe altul, părând jenată, agitată și vulnerabilă.

Michael o apucă de mână și o trase înspre el, punându-și brațul pe după umerii ei.

– Scuze, Bri, amândoi suntem epuizați. Băieții sunt bine. Au făcut mizerie prin casă și nu am făcut curat.

– Tâmpitule!

– I-ai zis-o!

Liz și Brian își luară la revedere, îmbrățișând-o și sărutând-o pe Maggie, și Michael o conduse la mașină. Ea își rezemă capul de tetieră și privi lung în noapte, fără să vorbească. Pentru prima oară în viață, Michael se simți complet neliniștit în preajma unei femei, nesigur de ceea ce gândea ea și dorind doar să o liniștească. Nu, era un mincinos. Voia să facă dragoste cu ea, *apoi* să o liniștească.

– Îmi pare rău.

Michael clătină din cap și se întrebă dacă auzise cumva greșit cuvintele spuse de ea încet.

– Pentru ce?

Ea oftă.

– Pentru ce s-a întâmplat mai devreme. În baie. Am fost o nesimțită.

Grozav. O femeie care recunoștea că a greșit. Ce avea să facă cu ea? De ce nu putea să își mențină o atitudine și să înceteze să îl mai surprindă?

– Îți accept scuzele. Făcu o pauză. Vrei să-mi spui de ce ai zis asta?

Maggie înțepeni, dar nu evită întrebarea.

– Sunt distrusă.

Michael râse.

– Cine nu e? M-am mișcat prea repede. Ultimele două zile au fost copleșitoare și te-am luat prin surprindere.

Maggie pufni.

– Oh, te rog! Plănuisem să te seduc, așa că nu m-ai copleșit. Să nu crezi că sunt vreo prostuță ametită pe care o poți manipula cu farmecul tău.

Michael râse. Aceasta era Maggie cu care era el obișnuit și cu care îi plăcea să se lupte.

– Dacă așa stau lucrurile, sper să te hotărăști repede. Nu cred că mai pot suporta să fiu excitat încă o noapte.

Remarca asta îi aduse un surâs disprețuitor din partea ei.

– Poate dacă nu ai mai conduce ca un moș, am ajunge acasă înainte să-ți pierzi erecția.

Michael nu răspunse. Doar acceleră.

Se furișară în casă și încuiară ușa. Maggie își scoase pantofii și făcu semn spre baie.

– Du-te tu primul! Trebuie să-mi iau ceva din valiză.

Michael se spălă rapid, hotărând apoi să își scoată cămașa, dar să își lase blugii pe el. Desculț, ieși cu inima bătându-i cu putere, ca și cum era prima femeie care îl aștepta, și nu știa dacă va putea rezista mult.

Când, în sfârșit, o zări, își dădu seama că era terminat. Ea arăta ca raiul și iadul la un loc și el avea să îl salute pe diavol cu zâmbetul pe față.

Ea stătea sub una dintre lămpile vechi, aflându-se pe jumătate în umbră. Lumina slabă îi scotea în evidență sânii ridicați, înveliți în dantelă fină, părul mătăsos care i se revărsa ușor pe umeri, curbura șoldului și piciorul lung și gol, pe care furoul se oprea deasupra genunchiului.

Înaintând, Michael își dădu seama că nu doar corpul ei îl fermeca. Pentru a doua oară în seara aceea, o scânteie de vulnerabilitate sclipi în ochii ei verzi de pisică. Ea își mută piciorul un centimetru, de parcă era nesigură, dar el hotărî deja că așteptase prea mult ca să o aibă.

O prinse de umeri și o apropie de trupul lui. Sfârcurile ei îi tachinau pieptul lui gol, și ea scoase un mic icnet.

Satisfăcut, el o privi în tăcere, studiind fiecare centimetru al corpului ei care urma să îi aparțină. Tigroaica lui se strădui să se țină pe picioare.

– Ăăă. Michael, poate că ar trebui să...

– Nu, *cara*. El zâmbi și îi ridică bărbia. E timpul.

Maggie se întrebă dacă toate acele romane de dragoste cu BDSM îi slăbiseră mintea. În loc să preia controlul, folosindu-și capacitatea sexuală normală, Maggie privea cu genunchii tremurânzi la bărbatul din fața ei care îi spunea exact ce urma să se întâmple.

Doamne, trăia cu plăcere fiecare moment.

Căldura corpului lui o trăgea și o tachina, în timp ce el își coborî capul. Un mic oftat veni din gâtul ei, dar nu îi mai păsa. Avea nevoie de gura, de mâinile și de corpul lui, pentru a-și alunga demonii îndoielii și vulnerabilității care o sfâșiau. Aceleași fantome care așteptau în dulapul ei noaptea târziu să îi reproșeze batjocoritor că nu aparținea nimănui se risipeau ca un fum, în timp ce Michael Conte, în sfârșit, o săruta.

Fără rețineri.

Vremea seducției și a săruturilor ușoare trecuse de mult. Maggie fu complet luată prin surprindere de asaltul care îi cerceta fiecare colțișor al gurii, până când ea se deschise complet și se cufundă în sărutările lui. Gustul de cafea și mentă și senzația de foame pură îi inundară simțurile, și Maggie își puse brațele pe după umerii lui, ținându-l strâns. Michael o aplecă pe spate și o devoră, promițându-i raiul și iadul, în timp ce dorința îi izbea corpul în valuri. Pierduseră de mult controlul. Sărutul însemna pură supraviețuire, și ea se bucura de fiecare mângâiere a limbii lui și de fiecare mușcătură până când sărutul lui îi făcu erecția să devină și mai tare, în timp ce se freca între coapsele ei.

Michael își desprinse buzele de pe ale ei, gâfâind. O dorință sălbatică sclipea în ochii lui negri ca tăciunele,

în timp ce privirea lui se plimba peste corpul ei pe jumătate gol. Un fior o străbătu, când simți mâinile lui Michael tremurând ușor în timp ce trasa o linie prin valea dintre sânii ei și în jurul lor. Sfârcurile i se întăriră, cerând mai mult. Degetul lui mare tachină unul dintre ei, apoi pe celălalt, și genunchii lui Maggie se înmuiară, în timp ce o nevoie fierbinte o săgetă până în miezul ei.

Michael se dădu înapoi o jumătate de pas și o studie cu atenție. Apoi, cu un rânjet de lup, o împinse pe pat.

Maggie nu avu timp să își adune gândurile, că el își și scosese pantalonii într-un timp-record. Forța și lungimea erecției lui îi tăiară respirația. Se întinse să îl atingă, dar el se mișcă prea repede. Degetele lui îi prinseră bretelele subțiri ale furoului și i-l traseră în jos peste sâni, peste coapse, peste gambe, peste tălpi. Apoi îl aruncă și îi desfăcu ușor coapsele.

Ea gemu, în timp ce stătea cu picioarele desfăcute, așa cum îi ceruse el. Neputința lui Maggie sub privirea lui înfometată făcu ca un val de panică să îi vibreze în abdomen. Ridică mâinile să îl împingă, dar, ca și cum i-ar fi simțit disconfortul, Michael își înălță capul să o privească.

- Ești al naibii de frumoasă, murmură el. *Dios*, dacă nu te gust, o să mor!

- Michael!...

- Da, Maggie, arată-mi că-ți place. Spune-mi cât de mult te satisfac.

Gura lui se cufundă. Limba lui sexy se mișca in jurul clitorisului ei umflat, în timp ce el o penetră adânc cu două degete. Ea se arcui în sus și țipă. Senzația copleșitoare a mișcărilor lui, combinată cu limba, o împinseră ușor spre orgasm. Maggie apucă pătura cu degetele, străduindu-se să se stăpânească, dar el nu înceta, continuând cu o presiune ușoară, constantă, care

îi înfierbânta sângele și o ducea din ce în ce mai repede spre orgasm.

– O să... o, Doamne, nu pot...

– Dă-ți drumul, Maggie!

Cu o ultimă mișcare a degetelor, el o și mușcă ușor, și ea fu aruncată în neant. Maggie țipă și se zgudui, iar șoldurile i se arcuiră în sus, tânjind după mai mult. Continuându-și mișcările, el o penetră mai mult, prelungindu-i orgasmul, până când fiecare mușchi îi tremură în agonie și extaz.

Michael o sărută pe interiorul coapselor, apoi alunecă în jos, și se întoarse cu un prezervativ. Îl aruncă deoparte și îi acoperi corpul cu al lui. Maggie gemu, simțindu-i pielea fierbinte peste a ei, fiecare mușchi apăsându-i curbele trupului; penisul lui tare și lung pulsa.

Gustă esența de mosc a propriei plăceri când el o sărută lung și adânc. Epuizată de intensitatea orgasmului, Maggie îl lăsă să ia ce își dorea și o aduse încet pe muchia dorinței. El se juca cu sfârcurile ei și i le strângea cu degetele, iar plăcerea ei ajunse aproape de apogeu. Maggie se predă complet și îi oferi ce își dorea.

– Ia-mă, Michael, îl imploră ea, ridicându-și șoldurile și prinzându-i piciorul cu o gleznă, încercând să-l grăbească. Te rog!

Michael râse încet și răutăcios, dinții lui chinuindu-i sfârcul, și făcând ca fiorii să îi zguduie corpul.

– Ceri atât de frumos, *cara*. Abia aștept să intru adânc în tine.

Michael își puse prezervativul, apoi se opri. Umezeala curgea pe coapsele ei și îl îndemna să continue. El o tachină puțin, împingând centimetru cu centimetru, până când ea îi înfipse unghiile în spate, dureros.

– Mai mult, ceru ea. Fir-ai să fii, dă-mi totul!

El îi ținu capul nemișcat, ochii lui sfredelindu-i pe ai ei, cu promisiunea de a lua tot ce avea ea. Apoi o penetră adânc.

Maggie gemu, în timp ce el o umplu până la refuz, mărimea lui dominându-i nu doar corpul, ci și mintea, și sufletul. Panica o lovi în plin, simțind invazia unui bărbat care ar fi capabil să dea la o parte fiecare barieră și să dezgroape adevărul.

– Nu! gâfâi ea, bătăile rapide ale inimii înăbușindu-i fiecare respirație. Nu pot, nu pot!

– Ștt, *mia amore!* Relaxează-te! Lasă-mă să intru!

Corpul ei se relaxă și senzația de plinătate generă un val brusc de căldură. El gemu, evident luptându-se să-și mențină controlul. Maggie gâfâi, corpul lui împingând-o în saltea, fără scăpare. Sentimentul de neputință o inundă.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu pot.

El o sărută pe frunte, cu toți mușchii încordați.

– Uite, iubito, știu de ce ai nevoie.

Cu o mișcare rapidă, el se răsuci până când ea îl încălecă.

Libertatea și senzația bruscă de control o străbătură ca un val. Maggie se relaxă și se arcui, smulgându-i un geamăt de pe buze.

– Acum e mai bine?

Un zâmbet vesel îi arcui buzele și îi umplu toată fața.

– Da.

Michael blestemă și îi cuprinse sânul în mână.

– N-o să rezist. Mișcă-te, *cara*, mișcă-te repede!

Ea își dădu capul pe spate și se mișcă în sus și în jos pe penisul lui, bucurându-se de reacția lui nestăpânită și de abilitatea ei de a-l face pe acest bărbat să o dorească. Îi cuprinse adânc și ritmul agresiv o aduse din nou la limită. Părul îi căzu pe spate și degetele lui se jucau cu sfârcurile ei, în timp ce ea ajunse la orgasm, simțindu-se liberă și frumoasă deasupra lui.

– Acum, *mia amore!* Acum!

După o ultimă mișcare, Maggie se avântă în neant. Ea îi strigă numele și îi auzi țipătul răgușit aproape imediat. În jurul ei, lumea se sfărâmă în bucăți, în timp ce se mișcă deasupra lui din plăcere, până la sfârșit. Când se prăbuși peste el și brațele lui o înconjurară, un singur cuvânt răsună cu ecou, iar și iar, în mintea, inima și sufletul ei.

Acasă.

Apoi închise ochii și adormi.

capitolul 9

Maggie luă o înghițitură din cafeaua fierbinte cu aromă puternică și privi peisajul magnific din fața ei. Lumina soarelui scălda dealurile înverzite, scoțând în evidență vasta întindere a munților maiestuoși, cu vârfurile acoperite de zăpadă. Acoperișurile în pantă din terracotă împestrițau orizontul. Aroma de măsline și lămâi era purtat de briza caldă, și ea inspiră adânc, încercând cu disperare să își calmeze bătăile rapide ale inimii.

Noaptea trecută Michael făcuse dragoste cu ea.

Fragmente de amintiri îi trecură repede prin fața ochilor. Căldura delicioasă și explozia orgasmului ei. Buzele lui ușor arcuite în timp ce zâmbea. Mângâierile mâinilor lui pe carnea ei, ca și cum ar fi fost din sticlă și prețioasă, nu doar o aventură de o noapte.

Dar asta era. Sau, cel puțin, poate de două nopți. Pentru că la sfârșitul săptămânii, toată această șaradă urma să se sfârșească și el avea să plece. Așa cum făcuseră toți.

Cum de se întâmplase? Ea își mărturisise liber secretele acasă la unchiul lui, și nu putea da vina pe nimeni decât pe ea însăși. Blândețea lui o încurajase să se deschidă, mai ușor decât o făcuseră orice cereri fierbinți vreodată. Într-o clipă jura că avea să plece cu primul avion. În cealaltă îl provocase pe Michael la o partidă de amor cu ideea stupidă că astfel va putea să și-l scoată din minte.

Își mușcă buza și mai luă o înghițitură fierbinte. Când se trezise, văzuse că el îi lăsase un bilet în care îi spunea că urma să dea o fugă pentru câteva ore în oraș și să se întoarcă în timp util ca să o ducă la sediul La Dolce Famiglia. Dezamăgirea unui pat gol o făcuse

să se zdruncine din temelii. Întotdeauna se luptase cu nevoia de a evada cât de repede putea, odată cu ivirea zorilor. Pentru prima dată tânjea după o dimineață în care să se cuibărească în brațele bărbatului cu care a făcut dragoste. El nu înceta să o surprindă, să o provoace și o făcea să tânjească după mai mult. Michael era periculos. Nu doar pentru corpul ei, ci și pentru inima ei.

Trebuia să scape de aici.

Inima ei bătea cu putere și sângele îi urla în vene. Atacul de panică ce urma să survină se intensifică, și Maggie își luă aparatul foto, în disperarea de a-și stăpâni impulsul ridicol. Respiră adânc și își limpezi mintea. Începu să facă poze peisajului, concentrându-se din ce în ce mai tare pe cadrul din fața ei, încercând să găsească ceva unic și incredibil. Mintea îi rămase concentrată la zgomotul obturatorului și la lumina din lentile în timp ce se plimba pe terasa din spate. Orice, numai să nu-și piardă controlul.

– Miau!

Mieunatul ascuțit al pisicii o făcu să se împiedice, cât pe ce să cadă în fund. Prinse un vârtej de blană neagră în timp ce animalul se lansă în aer, și Maggie fugi, disperată să-i evite ghearele ascuțite.

– La dracu'! țipă ea, ducându-se spre ciment unde se afla în siguranță, departe de tufișuri. Pleacă de lângă mine!

Pisica, sau orice era, o urmări. Ochii de un verde intens dominau fața neagră, în timp ce labele mari micșorau distanța dintre ei. Maggie sări în spatele unui scaun de fier forjat și se uită furioasă la ea. Nu îi plăceau pisicile. Niciodată nu îi plăcuseră. Pe câini îi tolera, pentru că în general erau afectuoși și trăiau doar ca să fie mângâiați. Pisicile erau diferite – erau ca niște dive superpretențioase care presupuneau că omul nu avea altă treabă decât să le servească pe ele. O speriau foarte tare, chiar mai tare decât copiii, și nu avea de gând

să mai stea nici o clipă pe acolo. Dar creatura asta era de trei ori mai mare decât o pisică obișnuită, era aproape cât un câine mic. Ar fi făcut-o mândră și pe vrăjitoarea cea rea pentru că se uita la ea de parcă avea de gând să arunce o vrajă și o speria de moarte.

- A, văd că l-ai cunoscut pe Dante.

Maggie se întoarse. Michael îi zâmbea proaspăt bărbierit, cu părul lung și negru, legat îngrijit la spate. Arăta odihnit și proaspăt, în timp ce ea tot nu se simțea în apele ei și încerca din răsputeri să se calmeze.

- Ce-i dai să mănânce? Copilași?

Michael chicoti și îngenunche, încercând să cheme motanul. Dante dădu din coadă și sâsâi. Maggie sări un pas înapoi.

- Nu ți-e frică de pisici, nu-i așa, *cara*?

Ea se cutremură.

- Pur și simplu, nu-mi plac. Sunt pretențioase și răzbunătoare.

Buza lui Michael zvâcni.

- Se pare că v-ați înțelege perfect.

- Amuzant. E al tău?

Michael clătină din cap.

- Nu, e vagabond. Vine în mod regulat să mănânce, dar nu lasă pe nimeni să se apropie de el. Nici măcar Carina, căreia îi spunem îmblânzitoarea de animale, nu s-a apropiat de el. Dante are probleme.

Maggie se uită lung la motan. Era destul de curat, nu era flămând, dar părea că nu îi plac oamenii. Comicul situației o amuză.

- Deci Dante e hrănit și îngrijit de aceiași oameni pe care îi urăște în mod evident. Interesant.

- Da, cred că așa e, murmură Michael.

Brusc, ea era în brațele lui. Respirația lui mentolată trecu peste buzele ei și îi strânse stomacul.

- Ai dormit bine noaptea trecută?

- Da.

– Mincinoaso!

În ochii lui negri sclipea promisiunea și o urmă de pericol.

O trecură fiori pe șira spinării.

– Dar, dacă după trei reprize ai dormit bine azi-noapte, în seara asta va trebui s-o fac mai bine.

O, Doamne!

Maggie își drese glasul și își spuse că încă o noapte cu el ar putea fi periculoasă. Clipi repede și se retrase, simțind nevoia de distanță. Brațele lui o cuprinseră.

– Michael...

– Ador să-mi aud numele de pe buzele tale.

Își coborî gura, cuprinzând-o pe a ei, sărutând-o adânc, lung și încet. Ea se deschise, răspunzând la fiecare mișcare mătăsoasă a limbii lui. El îi simți geamătul ușor, și apoi alunecă peste buza ei de jos să i-o muște ușor. Durerea plăcerii ascuțite trimise un val de căldură între coapsele care o dureau. El avea un gust atât de bun, încât voia să îi devoreze fiecare centimetru, și să descopere toți acei mușchi tari care i se întindeau sub haine. Se lăsă în voia simțurilor, învăluită de căldură, de pasiune și de...

– Auu!

El o împinse și sări într-un picior.

Maggie se uită în jos îngrozită și văzu dinții lui Dante înfipți în pantalonii lui Michael. Găurelele, ca niște înțepături prin materialul subțire, o făcură să încremenească, temându-se că ea va fi următoarea lui masă. Motanul își ridică privirea, rânjind, și îl lăsă în pace pe Michael. Sâsâi încet, apoi înaintă hotărât spre ea.

– Dante!

Michael zise ceva în italiană și îl îndepărtă cu un gest amenințător. Motanul îl ignoră și ajunse la Maggie. Ea închise ochii, nemaiputând să se miște și...

Dante își frecă corpul de gamba ei. Un zumzet ușor ca de motor îi ajunse la urechi. Deschise ochii și își dădu

seama că motanul, de fapt, torcea. Își împinse capul în piciorul ei, cu mustățile lungi tresărind de plăcere, în timp ce o înconjură o dată, de două ori și se așeză lângă ea.

Michael se uita când la motan, când la Maggie.

- Nu-mi vine să cred. N-a mai făcut asta niciodată, murmură el. Și n-a mai mușcat niciodată.

- Ce? Nu e vina mea... Ți-am spus că nu-mi plac pisicile. Nu i-am spus eu să te muște!

- Nu. E mai mult de atât. Probabil vede ceva ce nouă, tuturor, ne scapă.

Maggie îl privi cu ochi mari.

- Și îl hrănești ca să se întoarcă? întrebă ea uimită. Ce e în capul tău? A venit spre tine de parcă ai fi fost o cină cu ton.

Atracția dintre ei scânteia și ardea ca o siguranță care luase foc. Pulsul ei crescu nebunește. Ochii lui se întunecară de dorință și se întinse după ea.

- Margherita? Michael?

Amândoi săriră înapoi. Mama lui stătea în pragul ușii cu un șorț peste rochie și cu părul strâns cu grijă într-un coc. Trăsăturile aristocratice ale feței ei sclipeau, transmițând forța clasică cu care reușise să lanseze o afacere de succes și să crească patru copii.

- Ce se întâmplă aici?

- Tocmai i-o prezentam pe Maggie lui Dante.

Mama Conte icni.

- De ce este Dante lângă Margherita?

- Da, asta pare să fie întrebarea zilei.

Maggie își schimbă stânjenită poziția și făcu un pas înapoi, de lângă pisica mâncătoare de oameni. Dante privi dezgustat cum Maggie se retrage cu lașitate.

- Mama, în câteva minute o să plecăm cu Julietta la birou. Ai nevoie de ceva?

– O să-ți dau o listă cu ingredientele care mi se termină. Margherita, am nevoie de ajutor în bucătărie. Vrei să vii cu mine?

Maggie ezită. Oricât de mult îi plăcea mama lui Michael, o teamă adâncă își făcu loc în stomacul ei. Femeia era prea isteață și punea prea multe întrebări. Dacă îi scăpa ceva și se dădea de gol? Michael îi făcu un semn să se ducă, dar ea clătină din cap.

– Hm, chiar nu-mi place să gătesc. Poate te ajută Michael.

Mama lui flutură din deget.

– Michael știe deja să gătească, tu, nu. Vino cu mine.

Și dispăru în casă.

Maggie înjură printre dinți, indignată că umerii lui Michael se scuturau în timp ce râdea înăbușit.

– Urăsc să gătesc, șuieră Maggie. Mama ta mă sperie. Dacă bănuiește ceva?

– Nu va bănui nimic. Doar fii drăguță, *cara*! Și nu arunca bucătăria în aer.

Maggie își luă aparatul de fotografiat, se uită urât la el și plecă. Un mieunat ușor se auzi în spatele ei, dar refuză să îl bage în seamă. Ironia situației actuale o dădea peste cap. Părea să se confrunte la fiecare pas cu toate problemele de care refuzase să se ocupe acasă. Deja se simțea responsabilă pentru Carina și activitățile ei curente, trebuise să se asigure că nu omoară patru copilași, trebuia să facă față unei pisici nebune și acum trebuia să o mulțumească pe mama lui Michael, neotrăvindu-i mâncarea. Mormăind printre dinți, Maggie puse aparatul de fotografiat pe masă.

Mama lui Michael avea deja o mulțime de castroane și de căni gradate, așezate pe blatul lung și lat. Mere roșii și strălucitoare care ar face-o mândră chiar și pe Albă-ca-Zăpada sclipeau înșiruite. Un blender scump, cu rotile trona în centru. Cutii cu diferite prafuri, despre care

Maggie credea că sunt zahăr, făină și praf de copt, erau aliniate cu grijă.

Maggie se încruntă și încercă să simuleze entuziasmul privind sarcina pe care urma să o îndeplinească. Doamne, cât își dorea niște vin! Dar era abia 9.00 dimineața. Poate că își va îmbunătăți cafeaua cu puțin alcool. Italienilor le place lichiorul.

Zâmbi cu o bucurie falsă.

- Deci ce pregătim astăzi?

Mama Conte îi împinse o foaie de hârtie uzată și îi arătă.

- Asta e rețeta noastră.

- O, credeam că știi destule, cât să nu ai nevoie de rețetă.

Mama lui Michael pufni.

- Știu, Margherita. Dar tu trebuie să înveți cum să urmezi instrucțiunile. Acesta este unul din deserturile specialitatea casei de la brutăria noastră. Vom începe cu ceva simplu. Se numește *torta di mele*, o prăjitură cu mere, servită la micul dejun. Se va potrivi de minune cu cafeaua noastră în după-amiaza asta.

Maggie își aruncă privirea pe lista lungă și se pierdu la pasul trei. Odată, făcuse prăjitură cu ciocolată dintr-un mix cumpărat, pentru că dorise să încerce. Nu îi ieșise, pentru că nu își dăduse seama că trebuie să amesteci aluatul până când cocoloașele se omogenizează. Iubitul ei de atunci râsese până nu mai putuse, și ea se despărțise de el chiar în seara aceea.

- Te voi supraveghea. Uite cănile gradate. Dă-i drumul!

Când îi dăduse ultima dată ordine o femeie mai în vârstă? Niciodată. Dacă nu o lua în considerare pe mama Alexei, și asta se întâmplase doar pentru că petrecuse ceva timp la ea acasă, când era mică. Încet, Maggie măsură fiecare ingredient uscat și îl turnă într-un vas

uriaș. Ei, bine, dacă urma să fie torturată, ar putea să și spioneze.

– Michael zice că l-ai învățat să gătească de când era mic. Mereu și-a dorit să conducă La Dolce Famiglia?

– Mult timp Michael n-a vrut să se implice în afacere, răspunse femeia mai în vârstă. Se dedica trup și suflet visului său de a fi pilot de curse.

Maggie rămase cu gura căscată.

– Ce?

– Si. Era foarte bun, cu toate că inima mi se oprea de fiecare dată când ieșea pe pistă. Indiferent de câte ori încercam eu și tatăl lui să-l descurajăm, găsea mereu o cale să se întoarcă pe pistă. Pe vremea aceea, brutăria noastră luase avânt, și deschiseserăm încă una în Milano. Tatăl lui s-a certat de multe ori cu Michael în legătură cu responsabilitatea față de familie și de afacere.

– Michael nu mi-a spus niciodată că a participat la curse de mașini, murmură Maggie. Cuvintele îi ieșiseră din gură înainte să-și dea seama. Sfinte Sisoe! De ce nu ar ști despre trecutul soțului ei? Ăăă, adică nu prea spune multe despre cursele lui de mașini din trecut.

– Nu mă surprinde. Michael nu prea mai vorbește despre acea parte a vieții lui decât foarte rar. Nu, Margherita, așa se sparge un ou.

Mama lui Michael sparse oul cu o precizie de expert cu o singură mână și îl lăsă să cadă în vas.

Maggie încercă să o copieze și coaja de ou se împrăștie. Ea se crispă, însă mama lui luă câteva ouă și îi indică să înceapă să le spargă. Maggie încercă să se concentreze asupra ouălor, dar imaginea tânărului Michael Conte sfidându-și părinții și participând la curse de mașini îi rămase în minte.

– Ce s-a întâmplat?

Mama lui oftă.

– Situația a fost complicată. Un prieten de-al lui s-a accidentat, ceea ce ne-a supărat și mai tare. În acel

moment, știam că Venezia nu voia să se implice în afacerea cu brutăria, și visul nostru de a avea o afacere de familie începuse să moară. Bineînțeles că mai aveam și alte opțiuni. Soțul meu voia să se extindă; mie îmi plăcea să gătesc și voiam să rămân cu cele două brutării. Cine știe ce am fi făcut? Dumnezeu și-a făcut simțită prezența, și Michael a ales.

Maggie lovi un ou de marginea vasului. Oul alunecă frumos înăuntru, fără coajă, și o străbătu o senzație de satisfacție ciudată. Șapte trebuie să fie numărul ei norocos.

- Michael a hotărât să renunțe la curse?

Mama Conte clătină din cap, și pe fața ei trecu o expresie de regret.

- Nu. Michael a plecat și a decis să-și câștige existența din curse de mașini.

Maggie își ținu respirația.

- Nu înțeleg.

- A plecat și a participat la curse pe circuit timp de un an. Era tânăr, dar talentat, și visul lui era să concureze la Grand Prix. Apoi soțul meu a făcut infarct.

Imaginea o lovi în plin. Maggie se uită la mama lui, ca și cum era pe punctul de a auzi un adevăr îngrozitor. Fiecare mușchi i se încordă, și avu dorința de a fugi și de a-și acoperi urechile. De pe buze îi scăpară două cuvinte:

- Povestește-mi!

Mama Conte încuviință, apoi își șterse mâinile pe șorț.

- Și, ar trebui să știi. Când tatăl lui a făcut infarct, Michael a venit imediat acasă. A stat la spital zi și noapte și a refuzat să plece de lângă el. Cred că cu toții ne-am gândit că își va reveni, dar a mai făcut un al doilea infarct și l-am pierdut. Când a ieșit din salon, Michael m-a informat că renunțase la curse și că avea să preia afacerea.

Maggie tăcu, în timp ce femeia mai în vârstă cugeta la acel eveniment cu o licărire de tristețe în ochi.

– Am pierdut ceva din fiul meu în acea zi, în aceeași zi în care mi-am pierdut și soțul. Rebeliunea din el, libertatea de a nu respecta restricții care mereu ardea intens în interiorul lui. A devenit fiul perfect, fratele perfect, omul de afaceri perfect. Era tot ceea ce aveam nevoie de la el. Dar a renunțat la o parte din el.

Gâtul i se încordă de emoție. Maggie strânse lingura atât de tare, încât se miră că nu se rupsese. Nu-i de mirare că părea atât de perfect. Renunțase la visurile lui și devenise tot ceea ce familia lui avea nevoie ca el să fie. Fără să se gândească la el și fără să se plângă. Nu lăsase nici măcar o dată de înțeles că nu aici ar fi vrut să ajungă.

Mama lui clătină din cap și se concentră din nou.

– Deci asta e povestea. Poți face ce vrei cu ea, dar în calitate de soție, am vrut să știi toate astea.

Maggie încercă să vorbească, dar nu reuși decât să încuviințeze. În timp ce curățau mere, imaginea bărbatului pe care și-l imaginase explodă și se sparse in bucăți mici. Viața lui ușoară, lipsită de griji ascundea un bărbat suficient de puternic ca să ia decizii pentru alții. Pentru oamenii pe care îi iubea.

– Povestește-mi despre părinții tăi, Margherita! Ordinul brusc îi întrerupse lui Maggie momentul de revelație. De ce nu te-a învățat mama ta să gătești?

Maggie se concentră să descojească merele.

– Mama nu e genul de femeie casnică. A jucat în filme și a crezut mereu că noi, copiii ei, am fi crescuți mai bine de bone și de bucătari. Acestea fiind zise, niciodată nu mi-a lipsit nimic și m-am bucurat de multe feluri de mâncare.

Mulțumită de reacția ei liniștită și calmă, Maggie ridică privirea.

Mama lui Michael puse mărul jos cu grijă și o privi cu atenție, ca și cum studia fiecare nuanță ascunsă a expresiei feței ei.

– Acum ești apropiată de părinții tăi?

Maggie ridică bărbia și o lăsă să o cerceteze.

- Nu, tata s-a recăsătorit, iar mama preferă să luăm prânzul doar ocazional.

- Dar bunici? Mătuși sau unchi? Veri?

- Nimeni. Sunt doar eu cu fratele meu. N-a fost așa de greu. Ni s-au satisfăcut toate nevoile, și viața a fost destul de ușoară pentru noi.

- Prostii!

Maggie rămase cu gura căscată.

- Ce?

- Ce-ai auzit, *Margherita*. Nu ți-a fost ușor. N-ai avut pe nimeni care să te îndrume, să te învețe, să aibă grijă de tine. Un cămin nu înseamnă să satisfaci nevoi. Dar nu e vina ta. Părinții tăi sunt niște proști că nu se bucură de o femeie atât de frumoasă și specială. Pufni dezgustată. Nu mai contează. Ai învățat să fii puternică și ești pe picioarele tale. De asta ești potrivită pentru fiul meu.

Maggie râse.

- Nu chiar. Suntem complet diferiți. Se blocă după ce recunoscu sincer asta. La naiba, iar spusese ce nu trebuia. Ăăă, adică am crezut că relația noastră nu avea să meargă, dar apoi ne-am îndrăgostit.

- Hmm, înțeleg.

Maggie bâjbâi, iar aluatul zbură spre tavan.

- Când v-ați căsătorit, Margherita?

Maggie se gândi profund și își aminti de toate ocaziile când trebuise să mintă și să o facă bine. Să nu o dea tocmai acum în bară.

- Acum două săptămâni.

- Data?

Se împotmoli, dar continuă:

- Hmm, marți. 20 mai.

Femeia în vârstă rămase tăcută și nemișcată.

- O zi bună pentru căsătorie, nu-i așa?

- Da.

– Îl iubești pe fiul meu?

Maggie scăpă lingura și se uită lung la mama lui Michael.

– Ce?

– Îl iubești pe fiul meu?

– Ei bine, sigur, sigur că îl iubesc. Nu m-aș căsători cu cineva pe care nu l-aș iubi.

Se forță să râdă, rugându-se ca râsul ei să nu sune fals. La naiba cu Michael Conte! La naiba cu el! La naiba! La naiba!...

Brusc, niște mâini puternice le cuprinseră pe ale ei și le strânseră. Maggie se cutremură în timp ce privirea mamei lui o sfredelea, căutând adevărul. Își ținu respirația. Chiar nu dorea să strice înțelegerea lor acum, când mai rămăseseră doar câteva zile. O mulțime de răspunsuri îi trecură prin minte, încercând să o convingă pe mama lui Michael că erau căsătoriți. Dar, ca și cum ar fi trecut o furtună puternică, fața mamei lui se lumină și se îmblânzi, exprimând o înțelepciune pe care Maggie nu o înțelegea.

– Și, sunteți perfecți împreună. Îi redai libertatea. Înainte să se termine vizita asta, și tu o să crezi lucrul acesta.

Înainte ca Maggie să poată răspunde, i se dădu marele mixer. Mama Conte i-l arătă.

– Acum o să-ți arăt cum să-l folosești. Fii atentă sau îți poți pierde un deget.

Lui Maggie i se puse un nod în gât. Demonul insistent care trăia în interiorul ei și care mereu îi șoptea că niciodată nu avea să fie suficient de bună preluă controlul.

– De ce faci asta? Tot nu-mi place să gătesc. N-o să-i fac lui Michael deserturi delicioase și mâncare după capriciile lui când o să ne întoarcem în State. Aproape că își dorea ca mama lui să spună ceva tăios și rece. Lucrez până târziu și comand mâncare la pachet, și îi spun să-și ia singur bere. Niciodată nu voi fi soția perfectă.

Un zâmbet fantomatic se așternu pe buzele mamei lui Michael.

– De multe ori a încercat să iubească o femeie care ar fi fost soția perfectă. Sau cel puțin ceea ce crede el că înseamnă o soție perfectă.

O dorință adâncă prinse contur și deveni tot mai puternică. Maggie înghiți în sec și încercă cu disperare să ignore emoția. La urma urmei, o făcuse de mai multe ori. Precum Rocky, continua să lupte, rundă după rundă, știind că, dacă va cădea, se va răni foarte rău.

Ca și cum îi citi gândurile, mama lui o atinse pe obraz cu o mângâiere blândă care îi aminti de Michael.

– Cât privește gătitul, o fac dintr-un singur motiv. Orice femeie ar trebui să știe cum să pregătească un desert specialitatea casei. Nu pentru altcineva, ci pentru ea însăși. Acum amestecă.

După ce o mulțime de mere fuseseră descojite, iar prăjitura era în cuptor, Maggie își luă aparatul de fotografiat, ușurată că încă mai avea toate cele zece degete, și se întoarse să îi mulțumească mamei Conte pentru lecția de gătit. Prinse strâns aparatul de fotografiat, și imaginea din fața ei o înghiți cu totul. Tremurând, Maggie ridică obiectivul și apăsă declanșatorul de câteva ori la rând.

Mama Conte privea pe fereastra de la bucătărie, văzând ceva ce nu era acolo. Ținea în mâini, la piept, vasul cu amestecul, aproape ca într-o îmbrățișare. Cu capul ușor înclinat, cu un zâmbet mic pe buze, privirea ei avea expresia visătoare a cuiva captiv în trecut. Avea câteva șuvițe răzlețe pe obrazul alb ca laptele, ridurile scoțându-i în evidență forța și frumusețea, în timp ce lumina soarelui se strecura prin fereastră și o încălzea. Era o imagine de o profunzime emoțională extraordinară. Lui Maggie i se umplu inima de bucurie. Era un moment imortalizat în timp, care sfida trecutul, prezentul și viitor. Era pur și simplu uman.

Și, pentru scurt timp, în bucătăria mamei Conte, Maggie simți în sfârșit că aparține acelui loc. O bănuia-lă despre cum s-ar putea simți într-un cămin adevărat îi dădea târcoale, dar ea o împinse ferm înapoi în cutie și închise capacul.

Maggie rămase tăcută și plecă din bucătărie. O lăsă pe femeie cu amintirile ei, și se întrebă de ce, dintr-odată, voia să plângă.

– Categoric, nu o va face!

Michael scoase un geamăt înăbușit și se întoarse spre cele două surori ale lui furioase, din cealaltă parte a sălii de conferințe. Iritarea amenința să iasă la suprafață, dar căută să-și păstreze controlul pe care îl folosea, de obicei, când se confrunta cu drame de familie. Cei doi directori de publicitate se uitau unul la celălalt, de parcă încercau să decidă de partea cui să fie.

Cu un zâmbet amabil, Michael își concentră atenția asupra echipei de publicitate.

– Cât de repede ne puteți prezenta o nouă campanie?

Bărbații schimbară o privire. În ochi li se citea dorința de bani.

– Dați-ne o săptămână. O să vă lase cu gura căscată și o să facă valuri.

– Foarte bine. O să discut cu surorile mele și vă sun.

– *Si, grazie, Signore* Conte.

Ușa se închise, și Michael se întoarse spre plutonul de execuție.

– Amintește-ți mereu să păstrezi conflictul în familie, Julietta.

Amărăciunea se simți în vocea Juliettei.

– Nici măcar nu m-ai ascultat până la capăt. Din nou. Michael, am petrecut luni întregi ajutând la campania asta și cred că te îndrepți în direcția greșită.

El arătă spre pozele de pe masa de conferințe din lemn de cireș.

– Am văzut rapoartele și clienții vor ceva revoluționar. O reclamă casnică și simplă pentru o brutărie nu va avea succes în New York, și trebuie să împrospătăm lucrurile acasă. Vreau să lansez o imagine complet nouă. Să angajez un model sexy, poate unul mâncând un produs de patiserie și să inventez un slogan captivant care să scoată în evidență comparația dintre sex și mâncare.

Julietta icni.

– Poftim? Ai înnebunit? E afacerea mamei și nu vreau să te văd exploatând-o pentru bani! Julietta aruncă portofoliul gros pe masă, trântindu-l. Categoric, nu! Eu sunt șefa aici și îmi plac noile noastre reclame. Profitul e constant și nu are rost să renunțăm la ceva ce funcționează.

– Nu sunt de acord, zise Michael pe un ton rece, uitându-se la sora lui. Oi fi tu director executiv, Julietta, dar încă dețin majoritatea acțiunilor acestei companii. Cred că trebuie să ne asumăm un risc privind deschiderea noii brutării în New York. Voi avea nevoie de noi reclame tipărite, un spot publicitar pentru televiziune și panouri publicitare și *vom merge* în această nouă direcție.

Greutatea responsabilității îi amorțea umerii, dar stătea drept și înfrunta situația ca întotdeauna. *Dios*, și-ar fi dorit să nu fie mereu el cel care trebuia să ia deciziile dificile.

– Știu că ești furioasă din cauza alegerii mele, dar consider că așa e cel mai bine pentru familie. Pentru La Dolce Famiglia.

În total erau 20 de brutării răspândite în zona orașelor Milano și Bergamo, toate parte a unei operațiuni bine conduse, asigurând produse proaspete de patiserie, atât pentru oamenii de rând, cât și pentru serviciile de catering de la petrecerile de patru stele. Sediul trona mândru în mijlocul orașului Milano și ocupa un întreg etaj și, în sfârșit, își construiseră și propria fabrică pentru a putea livra ingrediente proaspete și pentru a avea control total asupra calității. Pentru a putea

conduce un imperiu masiv, Michael trebuia să ia decizii dificile, chiar dacă asta însemna să încalce limitele Juliettei. Deși sora lui îl impresiona cu deciziile pe care le lua privind afacerea, dacă noua campanie ar eșua, ar fi vina lui. Michael deschise gura să-i explice, dar sora lui îl întrerupse:

– Nu pot să cred că ai fi în stare să mă tratezi cu o asemenea lipsă de respect.

Julietta își strânse pumnii și expresia ei, în mod normal rezervată, era plină de furie. Vocea îi tremura. Îmbrăcată într-un costum impecabil, albastru-închis, cu pantofi asortați, cu părul prins în coc, părea femeia de afaceri perfectă. Din nefericire, lacrimile îi licăreau în ochi.

– Nu mă mai ocup de asta. Angajează pe cineva în care ai încredere, pentru că e evident că în mine nu ai.

Michael se dădu înapoi, surprins de emotivitatea ei bruscă. Își înmuie vocea și făcu un pas spre ea.

– A, *cara*, n-am vrut să...

– Nu! Ea se ridică brusc de la masă. M-am săturat de felul în care mă tratezi. Sunt suficient de bună să conduc La Dolce Famiglia când nu ești tu aici, dar de îndată ce pășești din nou pe teritoriul meu, tratezi cu lipsă de respect tot ceea ce eu m-am străduit atât de mult ca să construiesc: respect, admirație reciprocă, etică de muncă.

– Ești ridicolă. Am făcut doar ceea ce e cel mai bine pentru companie.

Julietta încuviință.

– Înțeleg. Ei bine, atunci, cred că nu mai ai nevoie de mine. Îmi dau chiar acum demisia din funcția de director executiv. Du-te și găsește pe altcineva căruia să-i dai ordine!

Ah, merda!

Venezia sări în fața lui Michael și își flutură furioasă degetul prin aer.

– De ce trebuie să dai mereu ordine tuturor? întrebă ea. Ești fratele nostru, nu *papa*.

Maxilarul lui Michael se încleștă.

– Nu, probabil că, dacă aș fi fost *papa*, nu te-aș fi lăsat să o ștergi ca să îmbraci niște păpuși Barbie și să numești asta o carieră. Dacă aș fi fost *papa*, poate că te-aș fi obligat să-ți ocupi locul cuvenit în companie și să nu lași toată greutatea pe umerii Juliettei.

Venezia practic mârâi ca Dante și se legănă pe tocurile ei roșii de peste șapte centimetri.

– Știam eu! Întotdeauna am știut că nu mi-ai respectat cariera. Moda e o industrie uriașă, Michael, și mi-am făcut un renume într-o afacere competitivă. Dar nu, doar pentru că am ales să fac ceea ce-mi place, nu e o alegere suficient de bună pentru tine. Nu ne respecți pe nici una dintre noi.

– *Zitto!* Gata cu crizele voastre copilărești, amândouă! Fac ceea ce e cel mai bine pentru familia asta, mereu.

Venezia râse disprețuitor și o apucă de mână pe sora ei.

– Cine te crezi? Ne dai ordine tot timpul ca unor copii, refuzi să respecți deciziile noastre și alegerile pe care le facem și te prefaci că îți pasă. Ne facem viața aici singure și ne descurcăm foarte bine fără tine.

Durerea îi străpunse pieptul, și Michael respiră cu greu.

– Cum ați putut să-mi spuneți așa ceva? După tot ce-am făcut?

Venezia își dădu părul pe spate și o conduse pe Julietta spre ușă.

– Nu mai avem nevoie de tine, Michael. Poate că e timpul să te întorci în America, unde ți-e locul acum.

Închiseră ușa după ele.

Michael rămase în liniștea apăsătoare, în timp ce fragmente din viață îi explodau în jur.

Capul îi bubuia în timp ce măsura cu pași mari prin sala de conferințe căutând răspunsuri. Controlul pe care îl construise cu grijă pentru a-și proteja familia dispărea sub greutatea emoțiilor pure. Julietta fusese întotdeauna cea rațională, și cu toate astea durerea din ochii ei atunci când el trecuse peste autoritatea ei îl străpunsese până la os. Oare greșise? Oare ar fi trebuit să se dea la o parte, chiar dacă știa că acea campanie nu era cea mai bună, și să o lase să dea greș?

Ușa se deschise.

Maggie își băgă capul.

– Ei bine, m-am plictisit și vreau să merg acasă. Am fost la cafenea de două ori, am stat cu secretara Juliettei și am fost destul de impresionată de compania ta. Mi-am făcut datoria de soție, așa că plec.

Michael se forță să încuviințeze, dar Maggie clipi și deschise ușa mai mult.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Îi făcu semn să plece. Ne întâlnim acasă.

Afurisita femeie îl ignoră și intră în încăpere.

– Te-ai certat cu sora ta?

Ar trebui să o dea afară și să își spele rufele în familie. Cu toate astea, cuvintele îi ieșiră grăbite de pe buze:

– Cu surorile mele. N-am fost de acord cu campania de publicitate a Juliettei, și ele – cum spuneți voi, americanii? – au explodat.

– A, înțeleg.

Maggie părea stânjenită și aruncă o privire spre ieșire. Michael aștepta ca ea să plece, dar Maggie se mută de pe un picior pe altul, ținând în mâini aparatul de fotografiat, care părea un fel de prelungire a ei.

– Asta e campania de publicitate? întrebă ea.

Se duse la masă, și picioarele ei străluceau în fusta scurtă și pe tocuri. Amintiri cu picioarele ei înconjurându-i șoldurile și deschizându-se la fiecare împingere a lui îl făcură să se cutremure.

- Da. E învechită. Le-am spus că avem nevoie de o reclamă sexy care să compare sexul cu mâncarea. Americanilor le plac lucrurile șocante. Se vând.

- Hm. Ea răsfoi pozele pentru reclamă, apoi închise dosarul. Bine, ne vedem acasă.

Naiba s-o ia! Aproape că se sufocă rostind aceste cuvinte, când își dădu seama cât de mult îi respecta părerea.

- Tu ce părere ai?

- Despre campanie?

- Da. Am dreptate?

Ea se răsuci pe tocuri și se uită lung la el. Bretonul îi alunecă pe un ochi. Privirea sexy îl făcu să se concentreze mai greu asupra afacerii și nu a gemetelor pe care le scosese ea noaptea trecută.

- Da.

Michael răsuflă ușurat. Își îndreptă poziția, bucuros că luase decizia corectă.

- Mă gândeam eu.

- Dar nici mie nu-mi place ideea ta.

El se încruntă.

- *Scusi?*

Maggie ridică o mână în aer, ca și cum l-ar fi ignorat, și strâmbă din nas.

- Anumite lucruri șocante se vând, dar nu în cazul unei brutării de familie. Mamei tale nu i-ar plăcea deloc ideea asta.

Un fior rece îl străbătu.

- Înțeleg. Ei, bine, îți mulțumesc pentru părere, dar tu chiar n-ai nici o legătură cu asta. Ne vedem acasă.

Enervarea i se citi pe față lui Maggie. Își aruncă poșeta pe masă și își luă aparatul de fotografiat. În stilul ei tipic, *tigrotta* lui se duse până la el, se ridică pe vârful picioarelor și i se puse în față.

- Așa le faci și surorilor tale când nu ești de acord cu părerea lor? Nu-i de mirare că au plecat. O, crede-mă,

n-o să-mi uit *locul*. Nu vreau să fiu implicată în porcăria asta, dar continui să o dai în bară. Pentru Dumnezeu, Count, trezește-te! Îți tratezi surorile cu aroganță, și ele nu suportă asta. Julietta e perfect capabilă să conducă afacerea fără tine. Cu toate astea, în loc să-i respecți locul, tu îi pui la îndoială toate deciziile.

– Ajunge! Michael coborî sprâncenele, încruntându-se. Habar n-ai cum se simt surorile mele.

Maggie râse sec.

– Glumești? E clar ca bună ziua. Ele te adoră și cred că poți merge și pe apă. Vor doar să fie apreciate de fratele lor mai mare. Vor puțin respect pentru ceea ce au realizat. Știi că Venezia crede că tu consideri că nu are valoare? Poate că îmbracă celebrități și își câștigă respectul în domeniul ei, dar asta nu înseamnă nimic pentru ea pentru că tu nu-i recunoști succesul. Și Carina? Adoră să picteze, dar tu numești asta un hobby drăguț, o mângâi pe cap și o forțezi să se ducă la școala de afaceri. Are talent cu carul și arde de nerăbdare să și-l pună în valoare, dar își dorește acordul tău. Tu nu o vezi ca pe femeia în care se transformă. Și Julietta se tot luptă cu ideea că este o intrusă și că afacerea nu îi va aparține niciodată. Ai făcut-o să se îndoiască de instinctele ei.

Un mușchi tresări pe fața lui Michael.

– Le respect și le iubesc mai mult decât știi tu. *Dios*, sunt viața mea! Am sacrificat totul ca ele să fie fericite.

Brusc, chipul lui Maggie se îmblânzi.

– Știu, șopti ea. Ai făcut tot ceea ce ar fi făcut un tată pentru ele. Le-ai susținut cu bani, le-ai oferit disciplină și sfaturi bune. Le-ai protejat. Te-ai asigurat că fac ceea ce trebuie și că nu le lipsește nimic. Dar ai uitat cel mai important aspect. Ele nu vor înlocuitor pentru tatăl lor. Vor un frate mai mare care să glumească cu ele, să le susțină și să le dea voie să strălucească. Singure. Nu mai au nevoie ca tu să ai grijă de ele, Michael. Maggie

îl atinse pe obraz și tandrețea ei îi pătrunse în suflet. Vor doar să le spui că le iubești. Exact așa cum sunt.

Cuvintele ei îl săgetară și îi dădură la o parte ochelarii de cal cu care era obișnuit.

Maggie ridică aparatul de fotografiat.

– Așa văd eu imaginea La Dolce Famiglia, zise ea. Aparatul arătă poza mamei lui, cu vasul strâns în brațe și cu o expresie visătoare pe față stând în bucătăria ei primitoare. Nu despre sex si mâncare e vorba, ci despre asta. Despre visurile ei legate de familie, despre ambiția ei de a fi cea mai bună și despre calitatea pentru care se luptă în fiecare zi. Despre asta ar trebui să fie mottoul tău și campania ta de publicitate.

El se uită lung și tăcut la poză. Când își ridică privirea, o mulțime de emoții se vedeau pe fața lui Maggie.

– Ești așa de norocos că le ai. Dacă tu faci o greșeală, ele te iartă. Asta înseamnă familia. Maggie se opri, lăsând impresia că se gândește la altceva. Locul meu nu e aici, Michael. Cu tine. Cu ele. Nu mai pot face asta.

Maggie se întoarse și fugi, lăsându-l singur cu gândurile lui. Toate lucrurile în care credea și pe care se străduia să le păstreze se ridicaseră împotriva lui și râdeau de el. Trecutul îi plutea prin fața ochilor, și încercă să estompeze durerea îngrozitoare a eșecului. Chipul mamei lui îl privea din poză. Ea merita mai mult de atât. Merita mai mult din partea lui.

Trase scaunul din piele și se așeză. Se uită încet la toate pozele pe care le făcuse Maggie de când venise. Erau mult mai mult decât niște peisaje drăguțe. În fiecare poză ea reușise să surprindă ceva greu de imortalizat, ceva care îl atrăgea pe privitor, fie că era vorba de o culoare, fie de o formă. Se uită la cei patru nepoți ai lui care apărură în imagine, zâmbitori, dezordonați și năstrușnici, în timp ce frământau plastilina între degete. Încet, Michael puse jos aparatul de fotografiat și înfruntă adevărul.

Se îndrăgostea de ea.

În același timp, îl speria de moarte. Nu era femeia cu care își imaginase că avea să își petreacă viața. Răsucea totul înăuntrul lui până când vibra profund și făcea lungul șir al celorlalte femei pe care le adusese în pat să își piardă însemnătatea. Era irascibilă, încăpățânată, dezarmant de sinceră și avea o esență blândă care îi topea inima.

Cel mai rău lucru din toată întâlnirea cu ea era faptul că își dăduse seama că ea avea dreptate.

Nu făcuse ceea ce ar fi trebuit. Imaginile cu tatăl lui murindu-i în fața ochilor îl torturau. Vina de a-l fi părăsit pentru a-și urma visurile egoiste, în timp ce tatăl lui muncea ore în șir încercând să construiască o companie în care copiii lui nu crezuseră niciodată.

Senzația de gol îi strânse stomacul. Dar Maggie spunea adevărul. În dorința lui de a împinge compania spre vârf, refuzase să își vadă surorile ca pe egalul său. În mintea lui, ele reprezentau imaginea unor tinere îndurerate care aveau nevoie disperată de protecție și de stabilitate. În ciuda forței mamei lui, el știuse că era datoria lui să le întrețină și să preia un rol de conducere. Și asta făcuse. Le disciplinase, le sfătuise și le condusese.

Dar niciodată nu le lăudase. Niciodată nu le spusese că le iubea. Niciodată nu le ascultase.

Le tratase pe fiecare cu multă nedreptate. Refuzase să o recompenseze pe Julietta pentru că preluase funcția de director executiv. Ea își îndeplinise toate sarcinile zi de zi și cu toate astea nu fusese apreciată. Michael păstrase toate lucrurile bune pentru el, ca un copil egoist și niciodată nu își oferise întregul sprijin.

Cât despre Carina, fusese atât de obișnuit ca ea să fie copilul familiei, încât nu se gândise niciodată să o întrebe ce vrea. Îi dădea ordine, îi cerea și avea așteptări. Sigur că știa că îi plăcea arta, dar până când Maggie nu îi scosese în evidență talentul, nu își dăduse

seama că poate avea și ea un vis al ei sau poate avea nevoie de încurajare să urmeze ceva care nu avea legătură cu afacerile.

Dar cel mai rău dintre toate fusese cu Venezia. Se simți rușinat recunoscând asta și simți că nu mai avea aer. Venezia își urmase visul de a deveni stilist. Cu toate astea, el o certase mereu că nu își asuma responsabilitatea privind afacerea de familie și îi desconsiderase alegerea. Acum își dădea seama de ce. Era gelos – gelos că ea fusese capabilă să își urmeze visul, în timp ce el îl pierduse pe al lui. Cumva avea nevoie să se descarce de furie. Întotdeauna se mândrise că lua singur deciziile, și renunțarea la curse fusese alegerea lui. Venezia nu ar trebui să plătească prețul pentru că își urmase visul sau pentru că el și-l pierduse pe al lui.

Iar Maggie? Era pe punctul de a pleca. Nu știa cum avea să o convingă sau să o facă să renunțe la atitudinea ei controlată și atentă, suficient cât să îi intre pe sub piele. Dar al naibii să fie, dacă nu avea să facă tot posibilul! Nu voia să o lase să se urce în avion până nu o convingea să își predea sufletul. Atunci, și numai atunci, putea să știe dacă relația lor avea să meargă.

Fragmentele sfărâmate ale vieții lui îl înconjurau. Era timpul să ia o decizie. Mai întâi, să se împace cu surorile lui. Apoi, să se lase în voia destinului. Maggie avea inima și sufletul unei războinice rănite, și era timpul să lupte pentru ea.

Trebuia să își găsească falsa soție și să o convingă, cumva, să rămână.

capitolul 10

Maggie era întinsă pe pat și privea în tavan. Decizia ei era finală.

Lăsa naibii situația asta complicată.

Încă de când călcase în casa familiei Conte, își pierduse echilibrul. Se lăsase absorbită de drame de familie și, într-un fel straniu, începuse să îi pese. Asta era categoric ceva ce nu avea de gând să facă. Trebuia să reușească să se distanțeze de Michael și să se obișnuiască cu gândul că el nu avea să mai fie prin preajmă. Că nu va avea să mai stea în preajma Alexei. Nu-i păsa cum încerca el să scape din înțelegerea lor, voia să se asigure că el își respecta cuvântul. Oricum, ultimul lucru de care avea nevoie era să viseze la un tip care voia cu totul altceva decât ea.

Nu-i așa?

Gândurile i se învârteau în cap și se întoarse pe o parte, gemând. De ce începea să se îndoiască de ea însăși? Decizia ei inițială de a se culca cu el și apoi de a-l scoate din viața ei părea să fie o încercare eșuată? Fusese de ajuns o singură noapte și deja îi păsa prea mult. Dacă se atașa? Dacă îi veneau niște idei ridicole despre dragoste și permanență? Sigur, el i-ar oferi multe orgasme și din punct de vedere fizic ar fi satisfăcută. Dar cum rămâne cu inima ei? Ar putea să suporte o asemenea lovitură?

Nu. Putea fi considerată lașă, dar când Michael avea să se întoarcă, ea se va urca în următorul avion, înapoi spre casă. Va spune că mama ei s-a îmbolnăvit. Sau va inventa un deces în familie – al unui unchi pe care

nu îl mai văzuse de mult. Orice care să o ducă departe de aici.

Se auzi o bătaie în ușă. Se ridică în șezut îngrozită.

– Cine e?

– Carina. Pot să intru?

– Sigur.

Fata mai tânără intră veselă și se așeză lângă ea, pe pat. Maggie zâmbi văzându-i fericirea de pe față. De un timp, își stăpânise toanele și părea lipsită de griji. Era machiată mai îngrijit și hainele îi scoteau în evidență puțin din siluetă, înlocuind blugii largi și tricourile pe care fata le purta de obicei. Cel puțin, Maggie o ajutase pe Carina într-o oarecare măsură. Era un capitol la care reușise să nu o dea în bară.

– Cum a fost seara ta în oraș? întrebă Maggie. Și, înainte să-mi răspunzi, ar fi bine să fi fost frumoasă. M-am ocupat de verii tăi aseară și încă mă resimt.

Carina râse și își încrucișă picioarele. Ochii îi licăreau de bucurie.

– Maggie, a fost o seară grozavă! Mi-a plăcut foarte mult Sierra. A fost minunată. Și arăta splendid, iar băieții au fost foarte drăguți și politicoși. A fost un grup mare, așa că nu m-am simțit deloc stânjenită, și ghici ce? Mi-au spus că aș fi un model grozav.

Maggie zâmbi.

– Ai fi, dar nu știu dacă ai vrea să urmezi o astfel de carieră, Carina. Personal, cred că ți-ar fi mult mai bine în viață dacă ai face o facultate și te-ai ocupa de artă. Ești talentată.

Carina se înroși.

– Mersi. Da, probabil Michael și mama ar înnebuni dacă ar auzi asta. Dar a fost grozav că au considerat că aș fi suficient de bună să devin model. M-au invitat la următoarea lor ședință foto, și acum am numerele lor de telefon și ne trimitem mesaje.

– Mă bucur că ți-ai făcut prieteni noi.

– Și eu mă bucur. Pot să-ți cer o favoare?

– Doar dacă asta nu implică statul cu copiii.

– Pot să împrumut una dintre eșarfele tale? Ai vreuna de culoare albastru glaciar? Vreau să încerc o ținută nouă și am nevoie de un accesoriu drăguț. Venezia face crize când împrumut ceva de la ea, iar Julietta are doar haine de afaceri, zise Carina strâmbând din nas.

– Sigur. Mi-am adus câteva în plus în geanta de voiaj. E în dulap, servește-te!

Carina pălăvrăgi în continuare despre detaliile serii ei în oraș, și Maggie se întinse pe spate cu capul pe tăblia patului, relaxându-se în atmosfera ritualului împrumutatului hainelor și al discuțiilor ca între fete. Carina exclamă văzând câteva din eșarfele lui Maggie, luă două dintre ele, apoi se opri.

– Ce e asta?

Maggie își ridică privirea. Inima i se opri.

Carina ținea în mână o carte mică îmbrăcată în coperte de pânză mov aprins. Fata se uită curioasă la ea, apoi o deschise.

– Nu!

Maggie se târî până la marginea patului, încercând să ia cartea.

– Ce s-a întâmplat? E o vrajă de dragoste? O, Doamne, chiar e. Ce grozav!

O, Doamne!

Amintirea serii în care se îmbătase o izbi pe Maggie și îi provocă pe loc o durere de cap. Da, ea o susținuse pe Alexa când prietena ei făcuse o vrajă pentru găsirea unui bărbat. Da, în final Alexa se căsătorise cu fratele lui Maggie și erau fericiți. Dar fericirea lor nu avusese nimic de-a face cu vraja. De fapt, Nick era total opus față de tot ceea ce ceruse Alexa inițial, dar când spusese asta, ea doar râsese, zicând că Mama Natură avusese dreptate.

Alexa o forțase să ia cartea cu vrăji și să o folosească. Maggie refuzase la început, dar în cele din urmă, o aruncase în geantă și uitase de ea.

Până în seara aceea. Când își dădu seama că s-ar putea să nu găsească niciodată bărbatul potrivit cu care să se căsătorească, să nu aibă niciodată copii și să rămână singură pentru tot restul vieții. Când băuse prea multe pahare de margarita, se uitase la un film stupid și scosese cartea aia cu copertă mov. Apoi se apucase să facă focul în living și să conceapă lista îngrozitoare.

Calitățile pe care ea le ceruse o făcură să închidă strâns ochii, ca să își alunge acea amintire prosteasă și juvenilă. Bineînțeles că vrăjile de dragoste nu funcționau, dar aruncarea hârtiei sub pat fusese tot ce putea să facă, după ce făcuse focul și arsese lista. Nu-i spusese niciodată Alexei despre asta, una din primele lucruri pe care le ascunsese vreodată de cea mai bună prietenă a ei. Era mai bine să păstreze secretul, în caz că vestea s-ar fi răspândit.

Oricum, nu se născuse încă un bărbat cu calitățile pe care le căuta ea. Putea la fel de bine să se uite în dicționar la definiția cuvântului erou și să își dorească să apară Superman la fereastra apartamentului ei.

Uitase cu desăvârșire că aruncase cartea în geanta ei de voiaj, încercând să uite ceea ce făcuse. Acum adevărul nebuniei ei își bătea joc de ea în nuanțe de violet neon.

– Carina, nu-i nimic, serios, am uitat că e acolo, râse Maggie, dar chiar și pentru ea cuvintele sunau fals. Prietena mea mi-a dat-o în glumă.

Carina răsfoi paginile.

– Ai făcut-o? Vraja de dragoste? Așa v-ați întâlnit tu și Michael?

Umilința o trânti la pământ ca un curent submarin.

– Nu, bineînțeles că nu. E doar o glumă, și am uitat să scap de ea.

Carina făcu ochii mari.

– Mi-o dai mie?

Maggie strânse pumnii și privi la carte îngrozită.

– Ce? Nu, nu, e o prostie. Chestia aia nu funcționează și fratele tău o să mă omoare dacă te vede cu o carte de vrăji.

– Nu sunt vrăji. Aici spune că trebuie să faci o listă cu toate calitățile pe care ți le dorești și de care ai nevoie la un partener. Fă ce spune vraja și el va veni la tine. Carina răsfoi paginile, în timp ce Maggie se străduia să nu facă un atac de panică. Uau, zice că trebuie să faci un foc în cinstea Mamei Natură. O, Maggie, te rog! Jur că nu spun nimic, e pur și simplu grozav.

Maggie rămase cu gura căscată ca un pește. De ce oare nu o aruncase când avusese ocazia? Era ca un bănuț ghinionist care îi tot apărea în cale. Avea de gând să o omoare pe Alexa pentru că o forțase să o ia. Categoric că îi venea să o omoare.

– Maggie? Te rog?

Cu o nerăbdare din ce în ce mai mare, Maggie se uită la carte ca și cum aștepta să vadă dacă avea să dispară într-un nor de fum. Nu avea ea norocul ăsta. Ce zi tâmpită avusese, începând cu o pisică nebună. Închise ochii, sperând că asta nu avea să fie cea mai mare greșeală a vieții ei.

– Bine. Dar nu spune nimănui. Știi că e doar o glumă, nu-i așa? Spune-mi că nu te gândești să iei asta în serios, Carina, sau o arunc chiar acum.

Carina clătină din cap și ridică mâna.

– Promit! Doar cred că e amuzant. Când o s-o termin de citit, o să scap de ea. Mersi, Maggie!

O zbughi din cameră și închise ușa după ea.

Maggie se lăsă pe spate și își îngropă fața în pernă.

Îi era de ajuns. Detesta să își plângă de milă. Avea de gând să își facă bagajele, să ia un bilet de avion și să plece de aici.

Se auzi cineva bătând la ușă. Maggie gemu în pernă.

– Pleacă!

– Maggie, intru.

Michael!

Ea tăcu. Poate că așa era cel mai bine. Să îl înfrunte odată și să termine. El avea să țipe la ea că se băgase în viața lui de familie, ea urma să îi spună că pleca și aveau să ajungă, într-un fel, la o înțelegere, ca să obțină amândoi ceea ce voiau. Maggie își netezi părul și respiră adânc.

– Intră!

El intră și închise ușa după el. Gura ei se uscă și simți fluturi în stomac. Prezența lui umplea camera și fiecare centimetru liber cu o masculinitate care făcea parte din natura lui. Maggie avu o viziune nebunească, cum îl dezbrăca și i se dăruia chiar aici. Chiar acum.

Înainte să plece.

Se împotrivi impulsului și rămase calmă. Ochii lui negri o pătrundeau arzător, ca și cum aștepta ca ea să vorbească.

– Presupun că ai venit aici să țipi.

Michael făcu o grimasă.

– Nu și de data asta.

Liniștea pulsa prevestind un pericol. Tensiunea sexuală, mistuitoare, se aprinse între ei, făcând-o să se îndepărteze puțin de el. Doar puțin.

– Oh. Foarte bine, pentru că nu am chef de țipete. Am avut o zi proastă.

– Și eu. Voi schimba asta.

Maggie auzi un zgomot surd și își dădu seama că se descălțase. Materialul elegant al cămășii abia îi cuprindea pieptul lat și brațele musculoase. Maggie își strânse degetele, stăpânindu-și tendința de a explora fiecare unghi dur al corpului lui și îi zise repede:

– Michael, trebuie să vorbim. Vreau să plec acasă.

Michael ridică din sprânceană, dar rămase tăcut. Își desfăcu ușor nodul de la cravata de un albastru marin, o scoase din jurul gâtului și o lăsă să cadă.

– De ce?

Maggie rămase cu gura căscată.

– Hmm, stai să mă gândesc. Pentru că toată excursia asta a fost un dezastru. Pentru că eu sunt nefericită, tu ești nefericit și îți distrugem familia. Pentru că urăsc să mint și nu mai pot petrece nici măcar o zi prefăcându-mă că sunt soția ta iubitoare și ascultătoare. O să inventez o scuză. O să spun că mi-a murit cineva. Un văr sau un unchi pe care nu l-am mai văzut de mult, așa că n-o să mă simt vinovată. Cred că ne-am făcut cunoscute intențiile de a fi căsătoriți de către un preot și sunt sigură că putem să o ținem așa cu trucul până la nunta Veneziei.

Michael își înclină capul, ca și cum asculta, apoi își desfăcu ușor părul prins la spate. Șuvițele îi luceau în jurul feței și îi cădeau pe umeri. Gestul lui făcu coapsele lui Maggie să se încordeze agonizant, în timp ce o fierbințeală umedă o invadă. Avea o dorință grozavă să îl fotografieze – un bărbat puternic, periculos, îmbrăcat într-un costum elegant. Doamne, ce frumos era!

Ea pălăvrăgea în continuare, într-un efort nebunesc de a-și stăpâni dorința fierbinte care o cuprindea.

– De fapt, dacă chiar vrei asta, voi veni la nunta Veneziei. Ți-am dat cuvântul și intenționez să-mi onorez partea mea de înțelegere.

Maggie se uită la el neputincioasă, sigură că juca un fel de joc, dar nu ea făcuse regulile.

Un zâmbet ușor apăru pe buzele lui Michael.

– Fugi speriată, *la mia tigrotta?* întrebă el tărăgănat. Sunt dezamăgit. O singură noapte împreună și deja nu mai poți face față?

Maggie icni.

– Tu ești cel care nu poate face față adevărului, conte. M-am săturat să mă tot gudur pe lângă tine ca restul familiei tale. E timpul să te trezești, să înfrunți felul în care îți privești surorile și să recunoști că îți place controlul atât de mult, încât ai face orice să-l păstrezi.

– Ai dreptate.

Degetele lui desfăcură primii câțiva nasturi de la cămașă.

Ea clipi. Un smoc de păr negru. Piele măslinie. Sfârcuri plate pe o întindere de mușchi.

– Cum? Ce-ai spus?

– Am spus că ai dreptate. Am vorbit cu surorile mele și le-am implorat să mă ierte. Sunt de acord cu tot ce-ai spus azi în sala de conferințe.

Uimită, Maggie privea cum nasturii se tot desfăceau. Un abdomen plat. O linie incitantă de păr negru care dispărea sub catarama de la pantaloni. Gura ei se umezi și creierul i se încețoșă. Michael își scoase cămașa din pantaloni, lăsând-o complet desfăcută.

– Ce... naiba faci? exclamă ea.

– Te duc în pat.

Cămașa îi căzu pe podea. Desfăcu și catarama și o scoase din găici. Apoi își desfăcu fermoarul.

Maggie privi cu lăcomie întruchiparea perfecțiunii masculine din fața ei. Michael își puse mâinile în șolduri.

– Vino aici, Maggie!

Inima ei bătea atât de tare, încât sângele i se bloca în vene, și apoi pompă nebunește, încercând să țină pasul cu hormonii ei.

– Cum?

– Hm, ar fi trebuit să fac asta mai demult. Cine ar fi crezut că vei rămâne vreodată fără glas?

Michael o prinse de mână și o trase de pe pat.

Uluită de atracția sexuală pe care o simți când el o atinse, Maggie se lăsă condusă și rămase în fața lui.

– Ca să fie clar, *la mia tigrotta*. O să te duc în pat. O să te dezbrac. O să mă îngrop adânc în tine și o să te aduc la orgasm de atât de multe ori, încât singurul cuvânt de pe buzele tale va fi numele meu, implorându-mă să o mai fac încă o dată. Michael își băgă degetele adânc în părul ei și trase, dominând-o, ochii lui promițându-i fiecare plăcere decadentă și senzuală pe care o putea suporta. *Capisce?*

– Eu, eu nu cred că...

Gura lui o acoperi pe a ei.

Poate că mintea ei ar fi avut nevoie de o clipă să își revină, dar corpul îi înflori și se deschise sub comanda lui. Se bucură de fiecare mângâiere mătăsoasă a limbii lui și ceru mai mult, în timp ce își înfigea unghiile în umerii lui, ținându-se de el. În câteva minute fu dezbrăcată.

Gustul și mirosul lui senzual îi invadară nările. Corpul deja i se umezi și i se încinse, tânjind ca el să o umple. Michael mârâi ușor și își puse repede un prezervativ. De data asta o puse să stea pe mâini și pe genunchi, îi desfăcu coapsele și o penetră.

Maggie țipă simțind o senzație delicioasă de încordare și se arcui în sus cerând mai mult. Penetrarea adâncă nu-i mai lăsă nici un loc unde să se ascundă. Maggie gâfâi, încercând să păstreze ceva pentru ea, dar ca și cum i-ar fi simțit retragerea, Michael întinse mâinile sub ea și îi tachină sfârcurile între degete, încetinind ritmul. Fiecare mișcare ușoară și deliberată o împingea mai aproape de punctul culminant, dar nu o excita suficient ca să ajungă la orgasm. Maggie gemu încercând să-l facă să se miște mai repede.

Respirația lui caldă îi trecu repede peste ureche.

– Vrei ceva?

Ea tremură.

– Te urăsc!

El râse încet.

– Te iubesc în poziția asta. Ai cel mai frumos fund.

El își roti șoldurile și făcu ceva ce ar trebui să fie ilegal.

– Michael, te rog.

– Rămâi.

Maggie încercă să-i înțeleagă cuvintele, dar corpul o durea și fiecare centimetru îi pulsa.

El o mușcă de ureche și îi mângâie sânii.

– Rămâi cu mine până la sfârșitul săptămânii, *mia amore*. Promite-mi!

Era din ce în ce mai aproape. Mai avea puțin până la orgasm și tânjea după el ca înainte. Voia ca el să o penetreze și să fie a lui.

– Da, rămân.

Michael murmură satisfăcut, o apucă de șolduri și îi dădu totul. Orgasmul veni puternic și repede, și ea se cutremură de plăcere. El îi strigă numele și o urmă, și amândoi se prăbușiră în pernă, în timp ce el o ținea strâns în brațe, ca și cum nu mai voia să îi dea drumul.

Michael îi mângâie spatele gol, în timp ce ea se întinse sub mângâierea lui. O satisfacție profundă curgea prin fiecare celulă din corpul lui și îi amintea, încă o dată, că Maggie Ryan, în sfârșit, îi aparținea.

Reacția ei deschisă și carnală depășise orice altă aventură pe care o avusese el vreodată. Ceva profund din interiorul lui îl avertiză, dar Michael refuză să strice momentul, îngrijorându-se. Cumva, vor rezolva lucrurile. După ce ispita de a vâna o femeie frumoasă se termina în pat, era mereu satisfăcut. Ceea ce îl uimea acum era sentimentul puternic de împlinire care îi curgea prin vene. Era ca și cum și-ar fi găsit jumătatea.

Dios, trebuie să fie *loco*!

Avea un talent să-și aleagă o femeie care să-i dea viața peste cap. Vocea interioară îi șopti adevărul, râzând de el. Ea avea să îi aducă și bucurie, și însuflețire,

și provocarea după care tânjea, indiferent cât de mult se străduia să aleagă o femeie mai docilă. Era ca și cum pasiunea lui de pe circuitul de curse se transferase la femeile după care tânjea. Sălbatice, neîmblânzite, contradictorii și încăpățânate. Își aminti de adrenalina pe care i-o dădea faptul că putea controla o asemenea putere, conducând mașina în curbe și abia ținând vehiculul sub control. Maggie îi amintea de acea senzație. Îi stimula o întreagă gamă de emoții care în mod normal erau închise în interiorul lui, sub maniere civilizate. Trecutul îl prinsese, în sfârșit, din urmă.

Și era fericit.

Deodată, Maggie o zbughi din pat. Cu părul ciufulit căzându-i pe un ochi, cu sânii goi, se uită îngrozită la ușa închisă.

- O, Doamne, mama ta! Carina! Am făcut zgomot. Am uitat că sunt în casă.

Michael chicoti și o trase înapoi în brațele lui.

- Înainte să vin la tine în cameră, mama a zis că trebuie să se ducă în oraș pentru o surpriză. A luat-o pe Carina cu ea, așa că am știut că vom avea câteva ore singuri.

Maggie răsuflă ușurată.

- Deci plănuiseși asta. Se uită la el prefăcut furioasă. Am crezut că vii să țipi la mine că m-am amestecat în afacerea ta.

- Plănuiam să țip după aceea.

Maggie întinse mâna și îl strânse ușor de penis. El râse și o țintui pe saltea cu coapsa. Ca la comandă, penisul i se întări și se împinse insistent spre interiorul ei umed. Cu o licărire răutăcioasă în ochi, mâna lui Maggie exploră, mângâindu-i vârful și alunecând în jos și în sus. Femeia avea mâini periculoase și s-ar putea, în cele din urmă, să îl omoare. Chiar și așa, ar muri fericit.

- Ce spuneai? toarse ea, tachinându-l și strângându-l.

Michael scrâșni din dinți.

– Nu juca jocuri pe care nu le poți câștiga, *la mia tigrotta*, mârâi el.

Apoi o sărută tare și adânc. Esența ei de mosc i se ridică până la nări, în timp ce gustul ei dulce îi inundă simțurile.

– O să câștig runda asta, Count, îi șopti ea.

Îi linse buza de jos și îl mușcă ascuțit. Valul scurt de durere îi ajunse drept la penis.

– Ți-aș arăta eu cine e șeful, chiar acum, dar nu mai am un prezervativ la îndemână.

Ea îl ghidă, ispitindu-l.

El se opri înainte să o penetreze. Capul i se învârti ca unui bărbat care era la prima femeie.

– Iau anticoncepționale și sunt în siguranță.

Ochii ei luciră exprimând o nevoie nebună care îl chema. El împinse o dată și se scufundă în interiorul ei.

Stăteau unul lângă altul, cu fețele apropiate, și el se bucură de intimidate, studiindu-i fiecare expresie a feței, în timp ce se mișca în interiorul ei. Sânii ei îi umpleau mâna și sfârcurile roșii ca zmeura îl ispiteau să le ia în gură și să le sugă cu putere. Mirosul de santal îl copleșea și ea îi întâmpina fiecare împingere cu un abandon deschis care îi făcea sângele să îi ia foc. El păstră ritmul încet și ușor, nedorind să grăbească momentul plăcerii extreme de a avea corpul ei înflorind și deschizându-se lângă el. Interiorul ei fierbinte îl strânse și ea gemu în timp ce se apropia de punctul culminant. El încercă să mențină controlul și își împinse șoldurile pentru a-i atinge punctul plăcerii, apoi o privi cum se prăbușește.

Își înghiți numele de pe buzele ei și își dădu voie să o urmeze. Apoi își dădu seama că i se adresase cu o expresie de afecțiune pe care nu o mai rostise înainte. Cu niște cuvinte pe care le păstra pentru femeia care avea

să îi devină soție. Unele pe care nu le mai folosise înainte, nici măcar când ajunsese la orgasm.

Mia amore.

Dragostea mea.

Michael înghiți în sec, deși gâtul i se încordase brusc, și o ținu strâns în brațe.

– Trebuie să ne îmbrăcăm.

– Hmm. Michael își trecu mâna peste curbele ei splendide, bucurându-se de senzația pe care i-o dădeau mușchii zvelți și pielea mătăsoasă. Imediat.

– Mama ta ar trebui să ajungă acasă cu Carina. Venezia vrea să se uite la accesoriile pentru domnișoarele de onoare în seara asta. Și eu trebuie să o ajut din nou la pregătirea cinei, fir-ar să fie.

Michael râse reținut, și ea îi dădu un pumn ușor.

– Scuze, *cara*, săptămâna asta n-a fost așa cum ne așteptam.

Ea îi vorbi în șoaptă.

– Nu. N-a fost. Apoi se opri. Michael, ce s-a întâmplat cu surorile tale?

Se întoarse cu fața la ea, apoi îi înlătură de pe față șuvițele de păr ca scorțișoara.

– Ai avut dreptate. În legătură cu tot. Regretul îl cuprinse, dar trecu mai departe, știind că putea să îndrepte lucrurile doar pentru viitor. M-am pierdut în rolul meu și am făcut multe greșeli. După ce ai plecat, am vorbit cu surorile mele și mi-am cerut scuze. Le-am arătat și fotografia pe care ai făcut-o cu mama, și le-a plăcut foarte mult. Lansăm o nouă campanie bazată pe fotografia ta.

Maggie ridică brusc din sprânceană.

– Serios? Asta e minunat!

Michael zâmbi, atingându-i conturul buzelor pline. Îi blestemă pe părinții ei care nu văzuseră comoara din ea și o făcuseră să se îndoiască de capacitatea ei de a iubi.

Își dădea seama că ajunsese la un punct de cotitură în viața lui și simțea nevoia ca amândoi să înfrunte adevărul. Trucul lor în legătură cu căsătoria se transformase în ceva mai mult, și credea că era ceva mult prea prețios ca să renunțe la asta.

O apucă ușor de bărbie și o forță să se uite la el.

– Ascultă-mă, Maggie! E important. În câteva zile ai văzut lucruri de care eu nu mi-am dat niciodată seama. Cum îmi tratam surorile și de ce aveau ele nevoie cu adevărat de la mine. Ai făcut patru băieței să se simtă iubiți și îngrijiți, cu toate că era prima dată când te cunoșteau. Ai respectat-o pe mama și ai pregătit mâncare în bucătăria ei, și ăsta e cel mai important lucru pe care i-l poți oferi. I-ai dat surorii mele mai mici un motiv să creadă din nou în ea și să se considere frumoasă. Ești o femeie uimitoare, Maggie Ryan. Michael privi adânc în ochii ei și îi spuse adevărul: Rămâi cu mine!

Inima lui bătu cu putere și așteptă. Maggie închise ochii, ca și cum își căuta propriile răspunsuri, apoi deschise gura să răspundă.

– Michael! Ești acolo? Vino repede, mamei îi e rău!

Cuvintele pe care avea de gând să le rostească muriră pe loc, și Michael se întrebă dacă avea să regrete mereu acel moment de întrerupere. Săriră din pat, își traseră niște haine pe ei și se duseră jos. Carina stătea în fața ușii mamei lui.

– Unde e? întrebă el calm, încercând să își mascheze îngrijorarea.

Carina apăsă cu mâna pe buze și rosti cu greu:

– Doctorul Restevo e cu ea. Am mers în oraș și totul a fost bine. Apoi a zis că se simte slăbită și amețită. I-am spus să se odihnească pentru că soarele a ars cu putere astăzi, dar ea a insistat să aduc doctorul. Carinei îi dădură lacrimile. Poate ar fi trebuit să o duc la spital? N-am știut ce să fac, Michael.

– Șșt, ai făcut ceea ce trebuia. Michael o îmbrățișă repede. Să așteptăm câteva minute să vedem ce zice doctorul. Probabil nu e nimic grav. *Va bene?*

Carina încuviință. Când îi dădu drumul din îmbrățișare, Michael observă cum Maggie o luă de mână pe Carina, ca și cum ar fi făcut cel mai natural gest din lume. Murmure ușoare se auziră prin ușa închisă, și el își stăpâni dorința de a intra. Doctorul Restevo ieși în sfârșit.

– *Buon giorno*, doctore. Ce face mama? întrebă Michael.

Bărbatul mai în vârstă avea o expresie ciudată. Era îmbrăcat în pantaloni lejeri, cu un tricou alb și adidași, și Michael se gândi că fusese luat prin surprindere de telefonul Carinei. Geanta lui neagră se potrivea cu clișeul standard, căci familia lui încă credea în îngrijirea acasă și în vizitele la domiciliu. Doctorul se uită peste ochelari cu niște ochi căprui, îngrijorați.

– Hm, momentan nu e necesar să o ducem la spital.

Michael așteptă să îi spună mai multe, dar doctorul rămase tăcut, mutându-se de pe un picior pe altul. Îi evită privirea. Michael își struni nerăbdarea, dar Carina interveni în discuție:

– Ce-a pățit? A făcut un infarct? De ce nu ne spui nimic? E foarte grav?

Doctorul își trecu mâna prin păr și tuși.

– N-a făcut infarct. Are nevoie de odihnă, asta e tot.

– A fost din cauza căldurii? Sau a medicamentelor? Trebuie să îi facem ceva? întrebă Michael.

Din nou, doctorul Restevo clătină din cap și privi dincolo de Michael.

– Țineți-o în pat astăzi, dați-i multe lichide! Se mai întâmplă uneori. Nu e cazul să vă îngrijorați. Bărbatul în vârstă se opri și îl apucă brusc pe Michael de umăr, strângându-l tare. Ține minte un lucru, Michael! Fără stres. Orice îți cere mama ta, dă-i! *Capisce?*

– Dar...

Doctorul lăsă mâna în jos, o sărută repede pe Carina și o studie pe Maggie. Cu ochii mici îi cercetă silueta, ca și cum studia pentru un concurs de cultură generală, apoi o bătu ușor pe obraz.

– Felicitări pentru căsătorie, *signora bella*. Bine ai venit în familie!

Apoi, zâmbind ușor, doctorul plecă grăbit.

– O, slavă Domnului! Probabil a fost doar din cauza drumului lung și a căldurii, zise Carina. Mă duc să-i aduc niște apă și suc.

Sora lui plecă, iar genunchii lui Michael se înmuiară de ușurare. Fără nici un cuvânt, Maggie se aruncă în brațele lui și îl ținu strâns.

Un sentiment profund de liniște i se așternu în suflet. Inspiră mirosul dulce al șamponului ei cu aromă de căpșune și își permise luxul de a se putea sprijini de o altă persoană. Era atât de obișnuit să poarte singur povara pe umeri, încât plăcerea pură de a avea pe cineva care să-l consoleze îl cutremură până în adâncul sufletului. Oare așa ar fi mereu dacă Maggie ar fi permanent în viața lui? Era suficient de puternică să ducă greul, și el nu și-ar face niciodată griji că trebuie să ascundă anumite lucruri de ea. Ar fi o parteneră adevărată din toate punctele de vedere. Michael o ținu în brațe până când respirația îi reveni la normal, apoi îi dădu drumul ușor.

– Mulțumesc, zise el cu o voce răgușită.

Maggie ridică o sprânceană.

– Pentru ce, Count? Pentru că o clipă sau două nu am fost o pacoste?

Obrăznicia ei îl făcu pe Michael să râdă. Își trecu degetul mare peste buza ei de jos plină.

– Pentru că ai fost aici. Maggie se retrase în spatele zidului ei de apărare, dar acum el îi cunoștea bine această mișcare. De data asta, hotărî să-i acorde spațiu. Mă duc să văd ce face. Mă întorc imediat.

Michael intră în dormitor și se așeză lângă pat. Mirosul familiar și priveliștea cunoscută a camerei mamei lui îl înconjurară, amintindu-i de tinerețe. Văzu același pat mare cu tăblia sculptată din lemn de cireș. Galbenul vesel de pe pereți, verdele vibrant al plantelor și roșul aprins al mușcatelor puse în jardiniera de la fereastră. Camera dădea spre un balcon privat și Michael își aminti de multele seri în care se ghemuia în poala mamei lui, în timp ce ea se legăna în balansoar și număra stelele. Acum, femeia puternică stătea pe pernele umflate, cu ochii pe jumătate închiși.

Îi luă mâna și i-o aduse în dreptul buzelor.

- Mama. Cum te simți?

Mama lui zâmbi ușor.

- Prostuța asta de inimă a mea e slăbită. Asta mă cam enervează. Eu și tatăl tău obișnuiam să mergem în drumeții în timpul liber și să ne cățărăm pe munți. Să nu îmbătrânești!

Michael îi zâmbi, auzind expresia ei obișnuită.

- Carina îți aduce lichide și vreau să stai în pat. N-ai voie să faci de mâncare. N-ai voie să te stresezi. Sunt ordinele doctorului.

Ea pufni.

- Gătitul mă relaxează, dar voi sta în pat, Michael. Ochii ei străluciră cu umor. Cel puțin astăzi.

- Mama...

O bătaie rapidă în ușă îl făcu să se întoarcă. Carina stătea în spatele unui bărbat înalt, îmbrăcat în negru standard, cu un guler alb tare și o cruce în jurul gâtului. Fața lui era foarte ridată, dar ochii de un albastru vibrant aveau o strălucire care lumina camera. Ținea strâns în mână o Biblie cu coperte din piele, în timp ce înaintă și întinse brațele.

- Părinte Richard!

Michael se ridică și îl îmbrățișă.

Preotul oferise lecții de educație religioasă familiei lui timp de mulți ani și suferise foarte mult când Michael hotărâse să nu devină preot. Michael bănuia că părintele Richard visa să îi lase moștenirea lui, dar de când descoperise prima dată formele unei femei goale, Michael fusese un om pierdut.

– Ce faci aici? Michael se încordă, dintr-odată speriat. Stai puțin, *Dios*, doar nu ai venit crezând că are nevoie de împărtășanie, nu-i așa?

Râsul zgomotos al părintelui Richard răsună prin cameră. El o sărută pe frunte pe mama lui Michael.

– Sigur că nu, Michael. Dacă nu mă înșală instinctele, mama ta va trăi mai mult decât noi toți. Nu ți-a spus?

Michael se uită când la mama lui, când la preot.

– Nu, scuză-mă, părinte! Ai venit în legătură cu nunta Veneziei? Acum nu e acasă, dar ar trebui să se întoarcă mai târziu în după-amiaza asta.

– Stați puțin, lăsați-mă să o aduc pe Maggie. Trebuie să audă asta.

Carina o trase pe Maggie în cameră și făcu prezentările.

Maggie se încruntă confuză în timp ce îl salută pe preot, murmurând. Carina sărea în sus de bucurie.

– Mamă, pot să le spun eu? Te rog?

Mama lui Michael încuviință.

– Eu și mama am fost în oraș să-l aducem pe părintele Richard. Avem o surpriză mare pentru voi.

Un sentiment de spaimă îl cuprinse pe Michael, ca și cum s-ar fi uitat la un film de groază, și muzica asurzitoare creștea în intensitate, în timp ce se comitea ultima crimă.

– Ce surpriză?

Carina se opri pentru a conferi un aspect dramatic momentului.

– Părintele Richard vă poate căsători! Chiar acum! Venezia și Julietta trebuie să sosească din clipă în clipă.

Michael, avem acordul ca tu să te căsătorești cu Maggie.
O să avem o nuntă!
Cuvintele îl izbiră în cap, ca un crosеu serios de stânga. Maggie rămase încremenită, cu ochii aceia verzi ca de pisică mari, șocată, și îngrozită.
Porca vacca! Era terminat.

capitolul 11

Maggie se uită la preot de parcă venise să facă o exorcizare. Liniștea se așternu în cameră, și Carina păru neliniștită din cauza lipsei lor totale de entuziasm. De fapt, într-un alt moment și loc din viața ei, ar fi fost o situație extrem de amuzantă. Ca în serialele de comedie care îi plăceau atât de mult, unde se întâmplau situații stupide pe care le vedea din confortul casei ei.

În nici un caz. *Nu* avea de gând să se mărite cu Michael Conte.

Un râs nebun îi ieși de pe buze. Era prea mult. Aștepta ca Michael să explice adevărul. El n-ar fi făcut asta niciodată. La naiba, ea era cel mai mare coșmar al lui devenit realitate, deși avuseseră parte de partide de sex extraordinare, iar el îi spusese câteva lucruri drăguțe. După ce îi trecea entuziasmul noutății, el avea să își piardă interesul și să continue căutarea unei soții potrivite. Cineva care să i se potrivească mai bine lui și familiei lui. Cineva precum Alexa.

În sfârșit, Carina vorbi:

-Ăăă, ce ziceți? Nu vă bucurați? Vom avea o nuntă.

Ținând cont că falsul ei soț părea să fi rămas fără replică, Maggie hotărî să fie ea cea rațională. Respiră adânc.

-Ascultați-ne, cu toții! Avem ceva important să vă spunem. Vedeți voi, eu și Michael...

-Stai! o întrerupse strigătul lui Michael.

Maggie făcu ochii cât cepele, în timp ce el se duse calm spre ea, o luă de mână și se întoarse spre familia lui.

– Maggie vrea să spună că nu ne-am așteptat ca această ceremonie să aibă loc atât de repede. Ea își dorea foarte mult să îi invite pe verii și pe unchii noștri la nuntă. Râse sec și fals. Cum de am obținut acordul atât de repede? Adică, părinte Richard, credeam că o să vrei ca eu și Maggie să luăm niște lecții mai întâi, înainte să ne dai binecuvântarea.

Părintele Richard, cu firea lui curată, nu simți în jur minciuni malefice și zâmbi cu căldură.

– Ei bine, sigur că ăsta e ritualul, Michael. Știi că bisericii îi ia ceva timp să își dea acordul pentru o căsătorie. Dar tu ești în grija mea de când erai mic. Cum a aflat că vei zbura înapoi acasă, mama ta m-a contactat și am grăbit procesul cu actele. Ești un Conte și regalitatea are anumite beneficii.

Mama Conte se străduí să se ridice în șezut. Luă o înghițitură de apă și îi dădu apoi paharul părintelui Richard. Când vorbi, avea vocea slăbită. Era ciudat, căci chiar și când era obosită, mama lui rostea cuvintele cu o forță care era în totală contradicție cu aspectul ei fragil. Doamne, poate că, chiar era foarte, foarte bolnavă.

– Înțeleg, fiule. Și nu vreau să mă opun dorințelor tale, dar mă tem că nu voi putea participa la marea petrecere. Mă simt atât de slăbită. Doctorul se va întoarce mâine și a zis că, dacă sunt tot așa, ar putea să mă ducă la spital pentru analize. În ochi avea o strălucire care exprima hotărâre. Vă cer să faceți asta pentru mine. Spuneți-vă jurămintele pe terasa din spate, ca să fiu sigură că uniunea voastră e completă.

Carina păru ușurată privind îngrijorările lor și începu din nou să pălăvrăgească:

– Vedeți, n-aveți de ce să vă îngrijorați. Știu că ați prefera să facem o petrecere mare, dar dacă zbori înapoi acasă la sfârșitul săptămânii, mama a hotărât că e mai important să facem ceremonia religioasă imediat,

...ca bătând din palme. Maggie, am o rochie pentru ...e. Sper să-ți placă. M-am furișat în dulapul tău, am ...luat ce mărime porți și o am în camera mea. Hai să te ...îmbrăcăm! Fetele trebuie să sosească în orice moment. Michael, nu ar trebui să porți smochingul ăla superb pe ...care l-ai lăsat aici data trecută. La Dolce Famiglia a livrat ...un tort de ciocolată și am câteva sticle de șampanie la ...rece. Ne vom distra grozav!

Scena se încețoșă în fața lui Maggie. Inima ei începu să bată mai repede și începu să transpire. Respirația i se opri în gât și nu mai putu să expire. Încercă tacticile ei obișnuite de luptă, dar o parte din ea înțelese că era prea târziu. Se prăbușea cu rapiditate și acesta putea fi unul dintre cele mai jenante momente din toate timpurile.

Brusc, Michael o străpunse cu privirea. Ca și cum ar simți că ea era pe punctul de a se prăbuși, își ceru repede scuze și apoi o scoase din cameră. Maggie se cutremură în timp ce valurile de adrenalină o străbăteau, răpindu-i luciditatea. Ajunseră în dormitor, și Michael o duse pe pat, împingându-i capul între genunchi. Instinctul de a se opune fricii de a pierde controlul înrăutăți reacția lui Maggie. Ea strânse pumnii și nu mai avu aer. Era pe punctul de a țipa, cuprinsă de neputință. Mâinile și vocea puternică a lui Michael străpunseră ceața și îi captară atenția.

– Ascultă-mă, Maggie! Respiră! Încet și calm. O să fii bine. Ești a mea și nu o să las să ți se întâmple nimic rău. Renunță la control și liniștește-te!

Mâinile lui o frecau pe spate cu mișcări ușoare și degetele i se împletiră cu ale ei, ca să-i dea putere. Ea se concentră asupra vocii lui și se agăță de greutatea cuvintelor spuse de el. Se lăsă în voia sentimentelor care se învârtejeau în interiorul ei și, în sfârșit, plămânii ei prinseră aer. Timpul trecea, și ritmul inimii ei se încetinea, permițându-i din nou să respire. În tot acest timp, Michael îi vorbi despre lucruri neînsemnate care

o liniștire și o aduseră înapoi în siguranță, de pe marginea prăpastiei. În sfârșit, Maggie ridică încet capul.

Michael își apăsă fruntea de a ei și îi cuprinse obrajii în mâini.

– Te simți mai bine, *cara*?

Ochii lui de nepătruns de culoarea onixului îi cercetau pe ai ei cuprinși de grijă și de o altă emoție pe care ea nu o recunoștea.

Maggie încuviință. Valuri de emoție o străbătură. Simți un amestec de tandrețe și nevoie pe care nu îl mai experimentase niciodată. Prea temătoare să vorbească, se bucură de mângâierea mâinii lui pe obraz și de respirația caldă pe buzele ei.

– Lasă-mă să-ți aduc niște apă! Stai aici și relaxează-te! O să rezolvăm noi situația asta.

Plecă și se întoarse repede, dându-i să bea înghițituri mici de apă rece și proaspătă, care se scurseră încet pe gâtul ei sensibil. Un sentiment de liniște se așternu peste ea. Era în siguranță. Cumva, într-un fel, îi acordase încredere. La început, îi încredințase corpul ei.

Acum, și inima ei.

– Cred că gândul de a te căsători cu mine nu prea ți-a făcut plăcere, zise el sec.

Ea râse sec.

– N-am vrut să îți rănesc orgoliul, Count. Doar că ceva în ideea de a mă căsători cu falsul meu soț în fața familiei lui m-a scos din circuit pe moment.

Michael oftă și își trecu mâinile peste față.

– Asta e foarte grav.

– Crezi? Eu mă simt de parcă mama ta ar fi ucigașul din filmul *Femeia visurilor mele*. Îți amintești când gangsterul i-a obligat să se căsătorească pentru că au făcut sex? Maggie gemu. N-ar fi trebuit să ne culcăm niciodată împreună. Cumva, acum suntem pedepsiți pentru asta. Trebuie să-i spunem mamei tale adevărul.

Maggie aşteptă ca Michael să încuviinţeze, dar, în schimb, el îi aruncă o privire ciudată.

– Nu ştiu filmul ăsta şi familia mea nu face parte din mafie.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Ei bine, de ce simt că nu eşti pe aceeaşi lungime de undă cu mine?

– Ce lungime de undă?

Doamne, uneori Maggie uita cât de multe expresii americane nu înţelegea Michael.

– Nu mai contează. De ce nu eşti îngrozit?

– Sunt! Doar că mă gândesc la toate aspectele. Uite, cara, mama e bolnavă. Doctorul a zis să evit să o stresez şi să-i dau orice îmi cere. Dacă îi spun adevărul acum, ar putea face infarct.

Inima lui Maggie tresări la gândul că ar putea fi responsabilă de moartea mamei Conte. Îşi muşcă buza de jos.

– Michael, ce-mi ceri să fac?

Ochii lui îi sfredeliră pe ai ei. Fiecare cuvânt o lovi, ca nişte cuie bătute în sicriul ei, după cum zice proverbul.

– Vreau să te căsătoreşti cu mine. Făcu o pauză. Pe bune.

Ea sări de pe pat.

– Ce? Nu putem face asta. Ai înnebunit? Vom fi căsătoriţi oficial. Când ne vom întoarce în State, va trebui să trecem printr-o anulare, sau un divorţ, sau ceva de genul ăsta. O, Doamne! E o nebunie! Cum de se întâmplă asta? Mă simt captivă într-un afurisit de roman de dragoste.

– Linişteşte-te! Michael traversă camera şi o apucă de mâini. Ascultă-mă, Maggie, mă ocup eu de tot. Nu trebuie să mai afle nimeni. Ne spunem jurămintele, facem o petrecere şi plecăm acasă. Mă ocup eu de toate actele şi cheltuielile. Va fi ceva discret. Îţi cer să faci asta pentru

mama, pentru familia mea. Știu că-ți cer prea mult, dar tot ți-o cer.

Lumea se prăbuși. Michael aștepta răspunsul ei, cu o expresie calmă, ca și cum îi ceruse o ieșire în oraș, la o cină romantică, nu un jurământ de căsătorie. Trecând peste toate gândurile care îi urlau în minte și i-o începețoșau, Maggie căută adânc înăuntrul ei să găsească un răspuns.

Mama lui Michael era bolnavă. Da, ea făcuse o înțelegere pentru o căsătorie falsă, dar dacă ar spune adevărul într-un asemenea moment, situația s-ar putea transforma într-un dezastru total. Surorile lui s-ar simți trădate și dezamăgite, Venezia nu s-ar mai putea căsători, și cine știe ce fel de dramă ar putea decurge din asta? Oare ar fi chiar așa de rău să spună niște jurăminte și să își legalizeze relația? Ar fi doar o bucată de hârtie. Nimic nu s-ar schimba în rest, și nu trebuia să mai afle nimeni. Ea nu avea pe nimeni acasă, nici iubit, nici membri ai familiei de care să îi pese, în afară de Nick și de Alexa. Poate că toată treaba asta ar putea funcționa. Dacă s-ar căsători cu el acum, mâine ar putea să se urce într-un avion, să o șteargă înapoi la New York și să pretindă că toată povestea asta nu s-a întâmplat.

Da, Maggie era într-o stare de negare.

El i-ar rămâne dator vândut și ar fi sigură că avea să stea departe de Alexa de acum încolo. Era doar un mic sacrificiu făcut în marele tablou al evenimentelor. Jurămintele erau doar niște cuvinte prostești dintr-o carte. Sigur, era o carte sfântă, dar tot de oameni era scrisă, nu-i așa? Cuvintele alea nu însemnau nimic.

Mia amore.

Cele două cuvinte îi răsunară până în adâncul sufletului și tremură. Pe cine păcălea? Michael îi ceruse să rămână. Se purta ca și cum i-ar păsa de ea dincolo de atracția sexuală și de partidele de sex. Dacă ar accepta, într-un fel nebunesc, și-ar da voie să se îndrăgostească

lulea de el și ar sfârși cu inima frântă. Deja el se apropiase foarte mult de cunoașterea adevărului trecutului ei, și ea își jurase că nimănui nu avea să îi fie milă de ea. Își promisese cu mulți ani în urmă că nimeni nu avea să afle nimic, niciodată.

Totuși, exista o cale de a se asigura că nu avea să fie niciodată rănită.

– *O s-o fac.* Michael înaintă spre ea, dar Maggie clătină din cap. Cu o condiție, Count. Să nu mă mai forțezi. Încheiem înțelegerea asta până la sfârșitul săptămânii și apoi merge fiecare pe drumul lui. Nu ne mai culcăm împreună. Nu ne mai prefacem că între noi e mai mult decât este, de fapt.

Ochii lui se cufundară într-ai ei și în ei se învolburau o mulțime de emoții.

– Asta îmi ceri?

Niște lacrimi prosteși amenințau să curgă, dar ea le îndepărtă cu hotărâre și își ridică bărbia. Apoi minți.

– Da, asta vreau.

– Îmi pare rău că asta simți, *cara*, șopti el. Regretul și ceva mai mult de-atât, ceva periculos, îi străluci pe față. *Va bene.*

Maggie își smulse mâinile dintr-ale lui, traversă camera cu pași mari și deschise ușa, trântind-o.

– Carina, vino încoace și ajută-mă să-mi pun rochia aia pentru nuntă! Și desfă șampania!

Un strigăt de bucurie și bătăi din palme se auziră pe scări. Michael încuviință, apoi trecu pe lângă ea fără să mai spună nimic.

Gâtul lui Maggie se încordă, în timp ce se pregătea pentru cel mai mare spectacol al vieții ei, încercând să pretindă că nu simțea un gol atât de mare în suflet.

Soarele ardea într-o mare portocalie la orizont. Maggie stătea în fața preotului pe terasa din spate. În câteva ore, surorile lui Michael transformaseră curtea

într-un loc de o eleganță simplă care îi tăie respirația. Trandafiri colorați ieșeau din coșurile atârnate printre lampioanele de hârtie, răspândind o lumină intimă de-a lungul aleii. Mama lui Michael stătea pe scaun sprijinită pe perne, cu o pătură elegant lucrată manual peste picioare. Surorile lui își etalau rochiile colorate, ținând niște buchețele de crini în mână, în timp ce mergeau în fața ei. Dar Maggie își dădu seama că viața ei avea să se schimbe abia atunci când îi aruncă o privire celui care avea curând să-i devină soț adevărat.

Michael era îmbrăcat într-un smoching negru care îi scotea în evidență lățimea umerilor și a pieptului, cu părul prins la spate. Trăsăturile sculptate ale feței lui se îmblânziră când se uită la Maggie cu admirație. Rochia de un alb pur îi îmbrățișa silueta, având un decolteu adânc și acoperindu-i brațele în totalitate. O trenă mică se întindea în spatele ei. Michael o luă de mână și îi sărută palma. Furnicături îi urcară pe brațe, și un zâmbet ușor curbă buzele pline ale lui Michael, când simți legătura dintre ei. O ținea strâns, ca și cum i-ar fi fost teamă că avea să fugă. Preotul se așeză cu fața la ei, și ceremonia începu. Cuvintele păreau amestecate și neclare, până începură să-și spună jurămintele.

La bine și la rău...

Te voi onora și te voi respecta...

Până când moartea ne va despărți...

Păsările ciripeau în copaci. Dante îi aruncă dezgustat o privire și se așeză lângă ea, lingându-și laba și așteptând ca scena jenantă să se termine. Vântul bătea ușor și cald, râzând parcă de vorbele ei și ducându-le departe, peste dealuri. O liniște profundă se așternu peste curte, în timp ce familia Conte aștepta.

– Da.

Sărutul fu ușor ca un fulg, dar când Michael înălță capul, ea își ținu respirația, văzând satisfacția care strălucea în adâncimile de culoarea onixului. Maggie nu avu timp

să se gândească la ceea ce făcuse, pentru că fu aruncată în brațele lui și i se dădu șampanie, în timp ce adevărul vibra prin toate terminațiile nervoase ale corpului ei.

Îl iubea.

Era îndrăgostită de Michael Conte. Cu adevărat.

Venezia țipă de bucurie, ținându-l pe Dominick de mână.

– Sunt așa de fericită! Acum, mai avem o surpriză pentru voi. Veți merge la a doua noastră casă de la lacul Como pentru a petrece o noapte de miere acolo. Aveți nevoie de intimitate, fără să vă faceți griji că familia doarme la parter. Ochii Veneziei luceau când îi dădu cheile lui Michael. Plecați acum și nu vă vom aștepta să vă întoarceți până mâine-seară!

Michael se încruntă și privi spre mama lui.

– Credeam că am închiriat-o pentru sezonul ăsta? Și nu mă simt confortabil să plec de lângă ea până nu sunt sigur că e bine.

Cumva, bătrânei îi revenise auzul ascuțit. Îi aruncă fiului ei o privire care ar fi trebuit să îl facă să tacă pe loc.

– O, veți merge acolo, Michael și Margherita. Casa e goală pentru luna următoare, așa că ați putea să profitați de asta. Fetele vor avea grijă de mine și vă vor suna imediat dacă se schimbă ceva. N-o să-mi răpiți satisfacția de a vă oferi o noapte de miere.

De necrezut, dar căldura îi cuprinse obrajii lui Maggie. Se scăldase în pielea goală, avea de-a face cu bărbații dezbrăcați la job și o privise pe Alexa dând naștere nepoatei ei fără nici o urmă de timiditate. Acum, însăși ideea de a se culca cu soțul ei, cu acordul ferm al mamei lui, o făcea să se înroșească. Ce naiba!

Venezia îi șopti ceva lui Dominick și apoi o trase pe Maggie deoparte. Ochii Veneziei, care semănau atât de mult cu ai fratelui ei, străluceau, cuprinși de o lumină

interioară care îi tăie respirația lui Maggie. Venezia își împreună degetele cu ale ei, îi sărută mâna și zise:

– Mulțumesc, Maggie!

– Pentru ce?

Fața Veneziei căpătă o expresie serioasă.

– Pentru ceea ce-ai făcut. Știu că probabil visai la nunta ta cu Michael în viitor și bănuiesc că el a grăbit logodna pentru mine. L-ai schimbat. Când a venit să-și ceară scuze față de mine, a recunoscut că nu și-a dat seama cum se comportase, până când nu i-ai spus tu. Nu pot decât să sper că știi cât de mult însemni pentru familia lui. Mi-ai dat un dar – posibilitatea de a mă căsători cu Dominick în vara asta – și nu voi uita niciodată lucrul ăsta. Sunt atât de bucuroasă că acum faci parte din familia noastră.

În timp ce Venezia o îmbrățișă, o parte din sufletul lui Maggie se sfărâmă. Durerea cauzată de amăgire și de dor o înghiți cu totul, dar Maggie reuși să i se împotrivească, datorită acelor multor ani de experiență în care fusese singură.

Într-o oră, era în mașina Alfa Romeo a lui Michael și mergeau cu viteză pe străzile înguste pline de curbe, îndreptându-se spre lac. El se schimbase în niște jeanși decolorați și un tricou negru casual. Părul îi flutura liber în jurul feței, făcând ca uneori ea să nu-i observe expresia și adăugându-i acel aer sexy de pirat care îi plăcea ei foarte mult. Simțea fluturi în stomac și se simțea excitată. Își schimbă poziția pe scaun și încercă să iasă din starea în care căzuse.

– Ce o să facem? întrebă ea brusc. Te-ai gândit vreodată la toată situația asta? O să le spunem Alexei și fratelui meu? Dacă familia ta ne va vizita în State? Și cu nunta Veneziei cum rămâne?

Michael oftă adânc, ca și cum Maggie își făcea griji pentru niște nimicuri, nu pentru o căsnicie.

– Hai să nu ne facem griji pentru asta acum, *cara!* Cred că avem nevoie de o noapte singuri, să rezolvăm niște lucruri între noi.

Privirea lui semnificativă avea promisiunea unor dorințe care ardeau mocnit. Maggie se forță să nu tremure. Naiba să-l ia pentru că o controla prin sex! Mereu fusese stăpână în propria viață și așa îi plăcea să fie. Poate că era timpul să se întoarcă roata.

– Scuze, ce femeie prostuță sunt! De ce să-mi fac griji pentru niște lucruri precum jurămintele în fața lui Dumnezeu și divorțul? Hai să ne distrăm puțin! O, știu un subiect de discuție grozav. Mama ta mi-a spus că obișnuiai să mergi la curse de mașini.

Mâinile lui Michael se încleștară pe volan. Nimerise fix la țintă. Vina îi cuprinse conștiința, în timp ce lui părea că îi era greu să vorbească.

– Ți-a spus, nu-i așa? Nu mai vorbim despre asta, murmură el. Am participat la curse când eram tânăr. Tata s-a îmbolnăvit și era timpul să conduc afacerea de familie, așa că am renunțat. Punct.

Părea calm, dar comportamentul lui dintr-odată distant îi spunea că emoțiile clocoteau în interiorul lui. Maggie își înmuie vocea.

– Erai bun. Ai fi putut deveni profesionist.

– Probabil. N-o să știm niciodată.

Vântul îi sufla prin păr, iar peisajul se derula cu repeziciune.

– Regreți că a trebuit să renunți? îl întrebă ea curioasă. Niciodată nu ți-ai dorit să conduci La Dolce Famiglia, nu-i așa, Michael?

Profilul lui îi amintea lui Maggie de sculpturile în granit. Un mușchi al maxilarului i se zbătea.

– Contează? întrebă el. Am făcut ceea ce a trebuit să fac. Pentru familia mea. Nu regret nimic.

Inima ei se strânse și apoi se deschise. Fără să gândească, își trecu mâna peste scaun și i-o prinse pe a lui. El îi aruncă o privire surprinsă.

– Da, contează. Ai recunoscut și ai plâns vreodată pierderea a ceva ce ai iubit? Nu mă refer la tatăl tău, ci la visul tău. Erai atât de aproape de ceva ce ți-ai dorit mereu, și dintr-odată acel lucru ți-a fost smuls de lângă tine. Eu aș fi foarte supărată în locul tău.

Michael chicoti, dar continuă să se uite la drum.

– Eu și *papa* am avut o relație dificilă, recunoscu el. El privea cursele mele ca pe un hobby periculos și egoist. În cele din urmă, m-a forțat să aleg între cariera mea și brutăria de familie. Am ales circuitul, așa că mi-a spus să plec. Mi-am făcut bagajele, am plecat și am încercat să-mi fac un renume. Dar când am fost sunat că a făcut infarct și l-am văzut la spital atât de slăbit și bolnav, mi-am dat seama că dorințele mele nu erau atât de importante cum crezusem inițial. Michael ridică din umeri. Mi-am dat seama că uneori trebuie să-i pun pe ceilalți pe primul loc. Cum mi-a zis *papa* cândva, un bărbat adevărat ia decizii pentru toată lumea, nu doar pentru el. Eram dator față de toți să fac afacerea să meargă, și asta am făcut. Dintr-un anumit punct de vedere, nu am regrete.

Maggie se uită îndelung la el.

– Ți-e dor de curse?

El își înclină capul ca și cum s-ar gândi la întrebarea ei. Apoi îi zâmbi.

– La naiba, da! Mi-e dor de ele în fiecare zi.

Doamne, Dumnezeule, bărbatul ăsta îi sfărâma zidurile. Nu numai că era sincer, dar nu își vedea sacrificiul de sine într-o lumină negativă. Cu câți bărbați nu se întâlnise ea care se plângeau de orice lucru care îi nemulțumea sau care nu se potrivea perfect cu dorințele și nevoile lor? Nu, Michael avea niște principii pe care nu le mai văzuse la vreun alt iubit.

– Cei din familia ta sunt norocoși că te au, șopti ea.

El nu îi răspunse. Doar o strânse de mână, ca și cum nu voia să-i mai dea drumul niciodată.

Câteva ore mai târziu, ajunseră la casa de vacanță. Când mașina se opri, Maggie râse în sinea ei văzând casa de închiriat a familiei Conte. Vila construită minuțios avea heliport, lagună, grădini și jacuzzi. Iedera se cățăra peste zidurile masive din cărămidă și peste turnul cu ceas, înconjurat de plante verzi și de grădini elaborate. Aleea cu pietre de pavaj ducea la o scară masivă, iar sus era o terasă cu balansoare confortabile care făcea legătura cu un bar. Marmura lustruită, plăcile de mozaic viu colorate și cele de culoarea ciocolatei și aurii alcătuiau schema de culori. O briză caldă bătea în camere prin ferestrele deschise, și mirosul de liliac și citrice îi inunda simțurile.

Tocurile ei făceau zgomot pe gresia lucioasă, în timp ce Michael luă o sticlă de vin și două pahare de la bar și o conduse sus. O ușă se deschidea către un dormitor imens, cu un pat mare pe o platformă. Ușile balconului erau deschise, ca și cum îi așteptau, și camera era deja pregătită. Un buchet imens de trandafiri roșii ca sângele stătea pe masa înaltă din mijlocul camerei. Maggie păși pe covorul oriental bogat, admirând antichitățile așezate cu grijă și perdelele albe fine din dantelă. Apoi își dădu seama că soțul ei stătea într-o parte, sprijinindu-se cu șoldul de birou, și o studia din cealaltă parte a camerei.

Maggie înghiți în sec. Brusc, un val de teroare o cuprinse. Era prea mult pentru ea, patul, nunta și faptul că își dăduse seama ce simțea cu adevărat pentru contele ei. Pământul păru că i se despică sub picioare și se luptă să își mențină echilibrul. Unghiile îi intrară în carne când strânse pumnii încercând să se agațe de ceva. A naibii să fie dacă avea să lase vocea să-i tremure,

ca unei mirese virgine. Se certă singură pentru un asemenea comportament și își îndreptă spatele.

– Vrei să luăm cina? întrebă ea.

– Nu.

Lui Maggie i se îngroșă sângele în vene. Buza lui Michael se curbă în sus, într-o jumătate de zâmbet, ca și cum simțea că ea devenise dintr-odată jenată.

Maggie își ridică bărbia și continuă să se uite la el.

– Vrei să facem o plimbare prin grădini?

– Nu

– Să înotăm?

– Nu.

Își încrucișă brațele la piept să își ascundă sfârcurile întărite.

– Ei bine, ce vrei să faci? Doar să stai acolo, holbându-te la mine?

– Nu. Vreau să fac dragoste cu soția mea.

O tristețe profundă o cuprinse. *Soția lui*. Doamne, cât de mult își dorea să fie adevărat!

– Nu spune asta! spuse ea printre dinți. Maggie se agăță cu recunoștință de furia pură care îi ardea în sânge. Nu sunt cu adevărat soția ta, și amândoi știm asta. Ai promis că mă lași în pace. Fără sex.

Michael se apropie de ea și o luă în brațe. Grija și tandrețea de pe fața lui o rupseră în două.

– *La mia tigrotta*, ce s-a întâmplat? Nu aș face niciodată ceva ce nu vrei.

Îi dădu la o parte părul de pe față și îi ridică bărbia.

– Toată situația asta e o minciună! Clipi ca să alunge lacrimile care o orbeau, furioasă pe slăbiciunea pe care o simțea în fața lui. *Noi suntem* o minciună.

Respirația lui trecu repede peste buzele ei și o sărută ușor, strecurându-și limba înăuntru cu tandrețe, pentru a se întâlni cu a ei. Maggie voia să i se împotrivească, dar corpul ei ceda la fiecare mângâiere fierbinte și la mirosul lui de mosc. Se deschise pentru el și i se dărui,

înfigându-și degetele în umerii lui, în timp ce fiecare mușchi sculptat al lui apăsa pe curburile trupului ei.

Michael își ridică ușor capul. Ochii lui negri precum cerneala emanau o văpaie care o mistuia, făcând-o să nu mai poată rezista.

– Nu, Maggie, zise el feroce. Nu mai e o minciună. Nu suntem o minciună. Vreau să fac dragoste cu tine, soția mea. Chiar acum. Mă lași?

Onoarea lui Michael era pe primul loc, și Maggie știa că doar o clătinare din cap l-ar forța să se retragă. Doamne, ce se întâmpla cu ea? De ce îl dorea atât de mult pe bărbatul acesta, doar după câteva ore după ce fusese brațele lui? O va distruge.

Michael așteptă decizia ei.

Corpul și mintea lui Maggie duceau un război, dar în adâncul sufletului ei, micuța voce învinse. „Bucură-te de ceea ce ai acum și vei rămâne cu amintirile." Supraviețuise unor momente mult mai grele. Dar nu credea că avea să supraviețuiască, dacă îl va îndepărta în noaptea asta.

Îi apropie gura de a ei, iar el o sărută cu pasiune. Limba lui se împleti cu a ei, în timp ce o purta în brațe spre pat. Fiecare mișcare se contopea cu cealaltă, în timp ce o dezbrăca și îi explora fiecare părticică a corpului cu mâinile, cu gura și cu limba. Ea gemu în timp ce el o aduse pe muchia extazului, se opri, se dezbrăcă și începu din nou. Maggie se zvârcoli și îl imploră până când, în sfârșit, el îi desfăcu coapsele și se opri înainte de a o penetra.

Ca și cum i-ar fi simțit teama înnăscută, o întoarse imediat pe o parte, o apucă de șolduri, și o trase înspre el. Îi umplu fiecare bucățică ce îl dorea, iar ea țipă și începu să se miște frenetic pentru a obține eliberarea. El îi mângâie sânii și îi tachină sfârcurile, și ea explodă.

Michael îi strigă numele în timp ce atingeau climaxul împreună, până când ea se prăbuși la pieptul lui. O îmbrățișă și îi șopti la ureche:

– E real.

Maggie nu-i răspunse. Sufletul îi plângea și buzele îi tremurau încercând să rostească cuvintele dinlăuntrul ei. „Te iubesc." Dar o șoaptă ironică îi aminti de singurul adevăr pe care îl știuse vreodată. „Nu pentru totdeauna, nimeni nu te-ar putea iubi pentru totdeauna."

Așa că Maggie nu spuse nimic. Doar închise ochii și adormi.

Michael stătea lângă pat cu două pahare cu șampanie, privind-o cum doarme. Era ciudat că abia cu o zi înainte și-o revendicase pentru prima dată. De obicei, odată ce se culca cu o femeie la care ținea, intensitatea nevoii i se potolea câte puțin cu fiecare întâlnire, cu fiecare zi, până nu mai rămânea nimic decât o prietenie călduță care nu îi folosea nici unuia dintre ei. Dar acum, privind-o pe soția lui, un sentiment de bucurie și de nerăbdare îi curgea prin vene. Avea exact același sentiment pe care îl avea pe pistă, chemarea necunoscutului, cu o conștientizare profundă a faptului că era făcut să conducă o mașină de curse.

Maggie era sortită să fie a lui.

Acum știa lucrul acesta. Îl accepta. Își dădu seama că trebuia să acționeze cu atenție, dacă voia să o convingă de faptul că ei doi ar putea avea o căsnicie adevărată. Era ciudat cum dragostea părea ceva magic și îndepărtat ce aparținea viitorului, până când ți-o doreai atât de mult, încât te prefăceai că simți lucruri pe care nu le simțeai.

Acum știa. În tot acest timp, o așteptase pe Maggie Ryan.

Simțise legătura dintre ei în seara aceea când avuseseră întâlnirea aranjată. Istețimea și sexualitatea

ei îl loviseră ca un pumn. Îl fascina din toate punctele de vedere, dar dorința de a găsi ceva mai profund și mai durabil îi curgea prin vene, așa că încremenise de frică. Știa că, odată ce făcea dragoste cu ea, nu avea să își mai dorească să o lase să plece. Și avea toate calitățile pe care credea că nu și le dorea de la o soție. Simțea că îi va frânge inima și că nu își va mai reveni niciodată.

Se gândise la ea de multe ori de-a lungul anului, dar mereu lăsase imaginea ei undeva în spate, convingându-se pe sine că ei doi ar fi un cuplu imposibil. Acum, se pare că fiecare drum ducea direct la Roma.

Maggie era sufletul lui pereche.

Trebuia doar să o convingă de lucrul acesta.

Dar pentru a face asta, trebuia să dărâme niște ziduri. Michael respiră adânc, gândindu-se la ce avea de făcut. Se tot gândise cum era bine să acționeze, dar era o mișcare riscantă. Voia să o atingă la un nivel mai profund, și disconfortul ei constant legat de faptul că el prelua controlul în pat îi spunea că ea avea secrete care trebuiau dezvăluite. Ar putea ea să capete vreodată suficientă încredere în el, încât să i le împărtășească? Ar putea vreodată să i se predea complet?

Michael urma să afle asta.

Maggie deschise ochii.

El zâmbi, văzându-i fața adormită și satisfăcută, în timp ce se întindea pe perne. Cearceaful căzu și îi oferi priveliștea tentantă a sânilor ei perfecți. Ea zâmbi.

– Vezi ceva ce-ți place?

Avea să-l bage în mormânt prea devreme, dar ar ajunge în rai cu zâmbetul pe față. Michael clătină din cap și îi dădu paharul de șampanie.

– Litera C reprezintă toate lucrurile de care ai nevoie în viață, zise ea. Cafea, ciocolată și Champagne.

Oftă mulțumită și luă o altă înghițitură.

Michael se lăsă pe speteaza scaunului vechi cu model floral și zâmbi.

– Nu ți-e dor de cea mai bună literă dintre toate?

– Care e aceea?

– S. De la sex.

Maggie zâmbi mai larg și cu mai multă satisfacție. Erecția lui se întări brusc, și Michael se foi pe scaun.

– Oh, Count, când ai de gând să înveți toate expresiile americane? zise ea tărăgănat. C vine și de la climax.

El izbucni în râs și clătină din cap.

– *Cara*, ești uimitoare, și în pat, și în afara lui.

– Mă străduiesc. Maggie mai luă o înghițitură din șampanie, dar Michael o simți cum își ridică garda. Trebuia să acționeze rapid și să nu o lase să facă asta.

– Maggie, îți place să deții controlul?

– E un lucru atât de rău?

El continuă să o privească, dar ea refuză să ridice ochii.

– Nu e rău deloc. Ești o femeie puternică și n-ai fi ajuns atât de departe în viață fără o asemenea calitate. Doar mă întrebam cum te-ai simți să fii dominată în pat.

Maggie icni și ridică brusc capul.

– De ce? Îți place să domini? Se cutremură. Nu-mi place să fiu supusă, Count. Am citit romanele acelea cu tehnici BDSM, dar nu-mi place biciul.

Dios, era nebun după ea.

– Nu, *cara*, nici mie nu-mi place durerea. Se pare că preferi să deții controlul când faci dragoste, ceea ce este în regulă, dar mă întreb dacă te-ai abandonat vreodată complet.

Ea făcu ochii mici.

– Mă abandonez de fiecare dată când ajung la orgasm. Unde vrei să bați?

Michael se duse la baie, scoase cordoanele de la halatele albe luxoase și se întoarse la pat.

– Ce faci? întrebă ea. Devii pervers?

Se așeză lângă ea.

– Ai încredere în mine, Maggie?

Deveni brusc circumspectă.

- De ce?

- Spune, ai?

Ea ezită.

- Da. Am încredere în tine.

Michael se simți ușurat, auzindu-i sinceritatea din voce.

- Mulțumesc. Te rog să mă lași să-ți fac ceva.

- Ce?

- Să te leg.

Un râs înăbușit îi scăpă de pe buze, dar nu era amuzat.

- Spune-mi că glumești. Nu putem face sex obișnuit?

- Ba da. Dar cu tine vreau mai mult. Vreau să-ți ofer atât de multă plăcere, încât să explodezi. Vreau să poți să-ți dai drumul după regulile tale. Îți cer să ai încredere în mine suficient, încât să renunți la control în seara asta. Dacă nu-ți va plăcea, spune-mi să mă opresc și o voi face. Faci asta pentru mine?

Ea se ridică în șezut și se uită la cordoane, mușcându-și buza cu putere.

- Nu știu dacă pot renunța la control, recunoscu ea.

- Eu cred că poți. Michael zâmbi în timp ce legăna cordoanele cu un gest menit să o liniștească. Ne putem distra puțin. Întotdeauna am visat să-mi leg soția. Tu îmi poți transforma fantezia în realitate.

Așteptă răbdător, în timp ce Maggie se gândea la ce avea să urmeze. Emoțiile duceau un război în interiorul ei și se luptau să domine. Într-un final încuviință.

- O să încerc, oftă enervată. Dar doar pentru că ai un fetiș cu legatul, și cred că ai nevoie să-ți scoți asta din minte.

El râse. Cu mișcări deliberate, îi legă încheieturile mâinii deasupra capului cu un cordon și pe celălalt îl înfășură pe după un stâlp al patului. Ea trase, și el se asigură că era destul de larg, pentru a nu se simți captivă.

Suficient cât să îi permită să se lase pradă abandonului. Corpul ei gol îl excită foarte tare.

– Și acum ce urmează?

Își suflă părul de pe față și se încruntă.

Michael zâmbi, văzându-i expresia bosumflată, o încălecă și privi în jos.

Umorul îl părăsi repede. Era superbă – plină de curbe atrăgătoare și mușchi. Se aplecă încet peste ea și o sărută adânc, mișcările limbii fiind un preludiu la ceea ce plănuia să îi facă. Când îi eliberă buzele, ea respiră cu putere și ochii i se încețoșară de excitare.

Michael nu se grăbi. Îi mușcă ușor și îi supse sfârcurile și își lăsă mâinile să îi alunece peste abdomen, peste șolduri și apoi pe la spate pentru a-i cuprinde fundul și a-i depărta picioarele și mai mult. Degetele lui se opriră deasupra mugurelui care implora atingerea lui, apoi o penetră.

Ea țipă și trase de cordoane. El împinse mai adânc două degete în interiorul umed și cald, în timp ce degetul lui mare se freca de centrul plăcerii ei. Fiecare mușchi de sub el tremura de anticipare și ea se zvârcoli pe pat.

– Naiba să te ia, dezleagă-mă! Vreau să te ating.

– Nu încă, *cara*. Mă distrez prea bine cu fantezia mea.

Maggie îl blestemă, și el râse, coborî capul și o gustă.

Ea avu un orgasm intens. Țipătul ei izbucni din gât și el o lăsă să savureze plăcerea. Când își reveni, era îmbujorată toată și tremura neputincioasă sub el. El îi depărtă și mai mult coapsele și o penetră, împingând tare.

Scrâșni din dinți și se rugă să se poată controla. Interiorul ei îl strânse tare, și spasmele făceau corpul ei să tremure ca niște mici furtuni. O invadă complet și plăcerea pură explodă în interiorul lui. Încet, el o împinse în saltea.

– Michael! Ochii ei lucioși sclipiră brusc de panică și se încordă sub el, trăgând de cordoane cu o mișcare frenetică. Oprește-te!

Frica ei pură îl făcu să aibă îndoieli.

– Privește-mă, *mia amore!* Uită-te în ochii mei și vezi cine sunt.

Ea se concentră și privi adânc în ochii lui. Pupilele i se dilatară recunoscându-l, și centimetru cu centimetru, mușchii ei se relaxară, permițându-i să intre mai adânc. Ochii îi înotau în lacrimi. O sărută tandru, ștergându-i cu degetul mare lacrima care i se prelingea pe față.

– Te iubesc, Maggie. Niciodată n-am iubit-o pe Alexa și n-o voi iubi. De tine sunt îndrăgostit.

Michael se mișcă. Fiecare mișcare îi spunea că era a lui, îi spunea despre emoțiile lui și despre nevoia ca ea să îi aparțină. Ultima împotrivire îi părăsi corpul, și Maggie îi răspunse fiecărei mișcări. Călcâiele ei se înfipseră în spatele lui, în timp ce ajungeau tot mai aproape de orgasm. Ea explodă sub el, și el își dădu drumul. Plăcerea extraordinară îl zgudui, îl copleși și îl aruncă peste limite. Când furtuna se potoli, în sfârșit, Michael își dădu seama că soția lui nu avea să mai fie niciodată aceeași.

Și nu voia să se întâmple asta.

O iubea.

Cuvintele îi răsunau neîncetat în minte lui Maggie. Uneori, la fel de frumos ca muzica de operă. Alteori, ca un chicotit vesel și ironic. Oricum ar fi sunat, trebuia să se obișnuiască cu asta, dar numai Dumnezeu știa cât de speriată era în acel moment.

Își mișcă mâinile acum libere. Michael o ținea în brațe cu mai multă tandrețe decât îi arătase vreun bărbat vreodată. Felul lui de a face dragoste părea să aibă mai

puțin de-a face cu perversitatea și mai mult cu faptul că voia să îi ofere tot și să ceară de la ea același lucru.

Maggie își înghiți cuvintele care i se îngrămădeau pe buze și rămase tăcută. Era vorba doar de două cuvinte simple, dar erau cele mai dificile cuvinte pe care le putea rosti. Pielea lui umedă de transpirație era lipită de a ei, solidă și reală. El îi oferise un dar neprețuit. Încrederea. Cumva, prin faptul că fusese legată și forțată să se predea, Maggie învățase să aibă încredere într-o altă persoană.

O sărută ușor pe părul încâlcit.

– Îți mulțumesc că mi-ai oferit încrederea ta. Vreau să te cunosc în totalitate, *cara*, dar pot să aștept.

Răbdarea lui o zdruncină din temelii. De ce căuta mai mult decât corpul ei? Mărturisirea lui că niciodată nu o iubise pe Alexa suna sincer și adevărat. Probabil că ea simțise întotdeauna adevărul, dar nu dorise să abandoneze ultimul obstacol. Acum nu mai avea unde să fugă, dar tot nu putea rosti acele două cuvinte pe care el avea nevoie să le audă.

Maggie închise ochii și îi oferi singurul dar pe care îl mai avea. Adevărul ei.

– Aveam 16 ani. M-am îndrăgostit lulea de clișeul tuturor clișeelor – fundașul echipei de fotbal. Desigur că el abia mă observa, dar am apelat la toate lucrurile tipic feminine pentru a-i câștiga atenția. Într-o zi a venit pe la mine și am vorbit. Câteva zile mai târziu, m-a invitat în oraș. Eram năucită și credeam că, în sfârșit, vom fi iubiți.

Michael încetă să o mai mângâie pe păr. Ușor, se întoarse cu fața spre ea, în pat. Maggie simți cum privirea lui o mângâia, dar se uită în tavan, în timp ce evenimentele i se derulau prin fața ochilor.

– M-am machiat strident. Mi-am pus o fustă scurtă și o bluză cu decolteu adânc care îmi arăta sânii, atât cât aveam. Nu mă controla nimeni, așa că plecam și veneam

când voiam, fără reguli. M-a dus la un film, m-a adus înapoi la școală, pe terenul de fotbal. Am stat pe iarbă și am privit luna. Eram așa de fericită. Până când m-a trântit la pământ și și-a băgat mâna sub fusta mea. Vezi, mă prosteam doar la vorbe, nu și la fapte. Nu mai ieșisem cu un băiat până atunci. Nici măcar nu mă sărutasem nebunește cu unul. L-am lăsat să-mi facă câteva lucruri pentru că credeam că așa trebuia să facă. Până când mi-a dat jos fusta.

I se puse un nod în gât, și Michael o strânse de mână. Așteptă tăcut, în timp ce ea se lupta să respire și căldura lui o pătrunse ușor.

– M-a violat. După aceea s-a ridicat și mi-a spus că a fost dezamăgit. Mi-a spus că o căutam cu hainele și cu atitudinea mea. A zis că, dacă spun cuiva, o să ajung de râsul școlii. M-am îmbrăcat și m-a dus acasă. Când a ajuns la mine acasă, mi-a mulțumit pentru că s-a simțit bine și a zis că voia să o mai facem o dată. Am ieșit din mașină, și mama se uita la televizor în sufragerie. M-am dus direct la ea și i-am spus totul.

Evenimentele din noaptea aceea groaznică îi trecură cu repeziciune prin fața ochilor, dar de data asta cineva stătea lângă ea. De data asta, cuiva îi păsa suficient cât să o asculte.

– Mama a râs și mi-a spus că am primit ce meritam. Mi-a spus să iau anticoncepționale, să fiu mai isteață și să accept situația. Apoi a plecat. Maggie își smulse privirea din tavan și se întoarse spre Michael. Nu știam ce să fac. Simțeam că înnebunesc. Mi-am luat liber câteva zile și apoi m-am întors la școală. Când am trecut pe lângă el, pe hol, doar l-am salutat. Testul de sarcină a ieșit negativ. Am început să iau anticoncepționale. Și brusc mi-am dat seama că am două drumuri în față pe care pot merge și că trebuie să aleg. Puteam să-mi ascund sexualitatea în spatele unor haine largi și să nu-mi fie niciodată confortabil să mai am vreo relație fizică

cu un băiat sau puteam să trec peste asta și să fiu stăpână pe mine. Mi-am dat seama că puteam să obțin plăcere făcând sex, dar depindea de mine să stabilesc regulile. Astfel eram sigură că nu mi se va mai întâmpla din nou așa ceva.

Inima lui Maggie bătea foarte tare, de parcă era pe punctul de a face infarct.

– Am decis că nu-l voi lăsa pe nenorocitul ăla să-mi răpească identitatea. De atunci m-am îmbrăcat cum am vrut și am avut control asupra persoanelor cu care făceam sex. Când voiam, unde voiam și cu cine voiam. Dar uneori, când un bărbat e deasupra mea, ceva mă duce cu gândul la acel moment și mă panichez. Urăsc asta, dar se pare că nu pot controla acea parte a memoriei mele. Până acum.

Michael se întinse spre ea și îi puse capul la pieptul lui. Forța, căldura și siguranța o cuprinseră cu o perfecțiune care îi tăie respirația.

– Îmi pare rău, *cara*. N-am știut. Dacă aș fi știut, nu te-aș fi forțat așa.

Maggie clătină din cap cu putere.

– Nu, mă bucur că ai făcut-o. Acum nu-mi mai e teamă.

Michael își ținu respirația, și ea își dădu seama că tremura sub ea. Încet, ea își înălță capul să se uite în ochii lui.

O mândrie feroce și o furie pură licăreau în ochii lui. Mâinile îi erau ușoare ca un fluture când îi dădu părul de pe față.

– Când știu că cineva te-a rănit așa, asta mă face să mă întreb ce e cinstit și corect pe lumea asta. Dar tu, *mia amore*, ai suportat o asemenea experiență și ai devenit mai puternică. Ți-ai construit viața după propriile reguli, fără ajutorul nimănui. Mă faci să mă simt umil.

Ea își mușcă buza și își coborî capul înapoi la pieptul lui. Ecoul cuvintelor lui se auzi în liniștea camerei

și tăcu să cadă și ultima cărămidă a zidului care îi apăra sufletul. El nu comentă nimic despre lacrima care îi căzu pe piept.

Asta o făcu pe Maggie să îl iubească și mai mult.

capitolul 12

Două zile mai târziu, Maggie stătea întinsă pe șezlong pe terasa din spate, luând câte o înghițitură dintr-un pahar de vin și mângâindu-l pe Dante. Motanul stătea întins pe masă, la soare, și torcea încet. Se întoarse pe spate și își expuse burta mare albă, locul preferat unde îi plăcea să fie scărpinat. De fiecare dată când îi obosea mâna, Maggie se oprea și el sâsâia la ea amenințător, dar ea știa că se preface.

- Ce-ți mai place să exagerezi! îl certă ea.

Ochii aceia verzi imenși se uitau la ea morocănoși și imperativi. Maggie oftă iritată și puse paharul jos. Îl scărpină ușor cu unghiile pe burtă, și motanul începu din nou să toarcă atât de tare, încât zgomotul suna ca o drujbă.

- Bine, bine, poftim, ești mulțumit acum?

Doamne, cât ura pisicile!

Bineînțeles, ca și Dante, Maggie era o mare mincinoasă. Felina asta îi intrase pe sub piele. O mulțumire vanitoasă o cuprinse, știind că motanul vagabond nu lăsa pe nimeni să îl atingă, în afară de ea. Într-un fel ciudat, simțea că ea și motanul aparțineau unul altuia. Erau doi singuratici duri, care nu știau cum să facă față oamenilor.

Ce avea de gând să facă?

Michael o iubea. Încă de când el îi recunoscuse asta, iar ea i se confesase, căzuseră de acord, tacit, să nu mai discute despre asta. Maggie voia să îl creadă, tânjea după capacitatea de a-i spune și ea că îl iubea, dar ceva o ținea prizonieră.

Trecutul ei.

Razele soarelui loviră diamantul de două carate de pe inelarul ei și îl făcură să sclipească, parcă batjocoritor.

Maggie trebuia să ia o decizie în curând. Fusese de acord să mai rămână câteva zile, timp în care se asigurau că mama Conte era bine și puteau să pună la punct planurile de nuntă ale Veneziei.

Nu povestise niciodată nimănui despre viol. Trădarea mamei ei îi distrusese încrederea din adâncul sufletului, iar Michael i-o redase. I se făcu pielea de găină pe brațe, amintindu-și cum mâinile, gura și limba lui cutreieraseră fiecare părticică a corpului ei fără ca ea să mai poată face altceva decât să se predea. La naiba, acum știa de ce cărțile alea cu tehnici sexuale submisive erau citite de atât de multă lume.

Dante se uită răutăcios la ea, de parcă i-ar fi citit gândurile, îi îndepărtă mâna cu o labă și se întinse într-o altă poziție.

– Da, pun pariu că ești un armăsar care dă pe spate toate femelele neputincioase din oraș, arătă Maggie cu degetul spre el. Asumă-ți responsabilitatea acțiunilor tale, amice! Cred că trebuie să te duc la veterinar să te aranjeze.

– Vorbești cu motanul?

Maggie întoarse capul și încercă să nu roșească. Carina stătea cu brațele încrucișate, râzând de ea.

– Sigur că nu, negă ea cu ardoare. Ți se pare.

Carina chicoti.

– Da, sigur. Salut, Dante.

Se apropie puțin cu mâna întinsă, tonul ei liniștitor îmbrățișând motanul. El o privi cum se apropia încet, și Maggie și Carina își ținură respirația.

Sâsâind dezgustat, Dante sări pe masă, dădu din coadă și dispăru în tufișuri. Carina rămase cu gura căscată. Maggie își ascunse satisfacția de pe față și luă o înghițitură de vin.

– De ce nu mă place? se plânse Carina. Iubesc animalele. Eu îl hrănesc. Tu îl insulți și te adoră.

Maggie ridică din umeri.

– Bărbații sunt capricioși. Ce se întâmplă?

– Mergem în oraș să vedem florile. Vrei să vii?

Maggie strâmbă din nas.

– Plictisitor. Nu vin.

Carina chicoti.

– Știu, nici eu nu sunt genul care nu mai poate după flori, dar ținând cont că încă ești nou-venită în familie, poți scăpa ușor de lucrurile astea. Oftă. Bine, fii răzgâiată. Ne vedem puțin mai târziu. Mama se odihnește, dar e bine. Carina avu o expresie confuză. E foarte ciudat. De îndată ce ați plecat voi, avea multă energie, își revenise la starea de dinainte și părea bine. Doctorul a venit din nou și a zis că probabil totul a fost o alarmă falsă.

– Hmm, ciudat, dar cel puțin e mai bine.

– Da, așa e. Ne vedem mai târziu.

Carina plecă, și Maggie mai stătu pe șezlong un timp, bronzându-se în liniște. Trebuia să-l găsească pe Michael. Casa era goală, și era timpul ca ei doi să stea de vorbă. Bău ultima înghițitură de vin să-și facă curaj și intră în casă.

Aruncă o privire prin câteva camere, și apoi auzi vocea lui Michael venind din birou. Se opri în fața ușii și stătu puțin înainte să ciocăne. Poate că era mai bine să aștepte afară până când...

– Nu, Max, nu s-a căsătorit cu mine pentru banii mei. Câștigă destul și singură. Te comporți ca o mamă hiperprotectoare, *mia amigo*.

Michael se opri, și apoi vorbi cu o răceală care îi dădu lui Maggie fiori.

– Ce ai făcut? E inacceptabil să angajezi un detectiv particular să-i verifice trecutul. Da, cunosc trecutul lui Maggie. Nu e ca părinții ei. La naiba, nu mă provoca, acum e soția mea.

Liniștea se așternu și mai mult.

– Nu, cred că nu vom avea copii prea curând. Are nevoie de timp. Nu e genul de femeie cu care voiam să mă însor, dar lucrurile se mai schimbă. Pot aștepta.

Maggie îi auzi pașii plimbându-se încoace și încolo.

– E decizia mea și nu mai vreau să discut despre asta. O să fac relația asta să meargă.

Conversația mai continuă puțin, în timp ce Maggie se ascundea pe coridor. Resimți umilința atât de intens, încât pielea începu să o mănânce. Max nu credea că ea era suficient de bună pentru cel mai bun prieten al lui. Ce îi spusese detectivul? Că părinții ei nu erau oameni de calitate și că ea nu avusese nici o relație sănătoasă? La câteva minute după ce o cunoscuse, Max își dăduse seama de adevărul pe care ea încercase cu disperare să îl ascundă.

Era doar umbra unei femei. Michael merita mai mult. El avea nevoie de cineva cu inima deschisă și fără complicații. De o femeie pe care nu era nevoie ca familia lui să o instruiască. O femeie care iubea pisicile, copiii și gătitul.

Nu de o femeie ca ea. Cu un trecut mizerabil, cu o inimă plină de vânătăi și care nu era capabilă să iubească.

Își adună curajul, în timp ce atacul de panică o amenință. Se întoarse. Apoi îl auzi.

– A, *la mia tigrotta*, ai vrea să mergi la o plimbare cu mine? E o seară frumoasă.

Vocea lui muzicală și bogată parcă îi mângâie pielea și o tentă să uite.

Adevărul o lovi în plin.

Nu se mai putea preface. Nici față de el. Nici față de ea însăși.

Maggie privi la soțul ei și luă singura decizie pe care o putea lua.

– Michael, plec acasă.

El clipi și se întinse spre ea, dar Maggie se dădu înapoi. Michael se încruntă.

- Ce ai pățit, Maggie? S-a întâmplat ceva?

- Vreau să mă duc acasă singură.

- Problema are vreo legătură cu noi? Michael o apucă de mână și se aplecă spre ea. Fugi speriată pentru că ți-am mărturisit sentimentele pentru tine? Știu că nu am vorbit despre asta imediat, dar m-am gândit să-ți las timp.

Maggie își smulse brațul dintr-al lui și apoi zâmbi batjocoritor.

- Nu-mi face favoruri, Count! Să zicem că m-am săturat de minciuni și îmi vreau viața înapoi. Nu viața asta falsă. Căsnicia asta falsă. Ea își aruncă mâinile în aer, de parcă ar fi vrut să cuprindă întreaga cameră. Toată povestea asta e o prostie. Am jucat un rol, prefăcându-ne că suntem căsătoriți, apoi am fost forțați să ne căsătorim cu adevărat, când de fapt relația noastră nu are cum să funcționeze. Suntem prea diferiți. Nu vreau asta! țipă ea. Nu vreau să am parte de surorile tale arogante, de pisici vagaboande și de lecții de gătit forțate! Nu vreau să mă simt tot timpul sufocată sub greutatea responsabilității. Îmi place să fiu liberă și să-mi fac propriile alegeri. Așa că e timpul să ne trezim amândoi și să nu mai jucăm în filmul săptămânii.

Un mușchi se zbătea în maxilarul lui. Furia se amestecă cu durerea și o înfurie și mai tare pe Maggie.

- Cuvintele mele n-au însemnat nimic pentru tine? întrebă el furios. Ți-am spus că te iubesc. Asta n-a însemnat nimic?

Maggie își înălță bărbia și se uită fix în ochii lui.

- Cuvintele tale n-au însemnat nimic.

Ea se răsuci pe călcâie să plece. Michael făcu o mișcare, încercând să o oprească, dar ea scuipă ca Dante și își dezgoli dinții.

– Lasă-mă în pace! Nu vezi că nu mai vreau relația asta? Nu te mai vreau nici pe tine, și nici stilul ăsta de viață îngrozitor pe care adevărata ta soție l-ar moșteni. Unde ți-e mândria, pentru Dumnezeu?

De data asta, Michael o lăsă să plece.

Ea alergă pe hol, căutând adăpost să își lingă rănile, înainte să plece în grabă. Avea să meargă pe jos în oraș, să își lase lucrurile acolo și să le ia mai târziu. În afară de aparatul ei de fotografiat, toate celelalte puteau fi înlocuite. Era mai bine să plece acum, înainte să le înfrunte pe surorile lui. Michael ar putea inventa o scuză.

Cu picioarele grele ca plumbul, Maggie își luă aparatul de fotografiat, geanta și mobilul. Dădu repede niște telefoane și părăsi singura casă căreia simțea că îi aparținea. Singura casă unde se simțise vreodată iubită.

Maggie nu privi înapoi.

– Ce se întâmplă?

Maggie stătea în living, uitându-se la cea mai bună prietenă a ei. Alexa legăna bebelușul pe un șold, cu bavețica aruncată peste umăr, în timp ce Lily gângurea și țipa, uitându-se la cățelușul care se juca lângă picioarele mamei ei. Mingiuca de blană aurie punea labele peste degetele ei de la picioare care ieșeau din papuci și se învârtea de bucurie de fiecare dată când Alexa se îndepărta.

Bătrânul ogar urât pe care Alexa îl convinsese pe Nick să îl păstreze cu mai bine de un an în urmă stătea la soare și se uita la cățeluș cu un aer dezaprobator. Bandana Mets albastră cu portocaliu din jurul gâtului îi dădea un aspect distins pe care nu îl mai avusese niciodată câinele cândva vagabond.

Maggie încercă să evite subiectul.

– Nu pot să cred că ți-ai luat un cățeluș. Nick urăște mizeria.

Alexa oftă nerăbdătoare și se feri din calea mingii de blană.

– O, de data asta n-am făcut-o eu. Nick se întorcea acasă de pe faleză și l-a găsit pe Simba în pădure plângând. Era plin de vânătăi pe tot corpul. Cred că a fost aruncat dintr-o mașină în mers.

Maggie se cutremură.

– Nu pot să cred că nu l-a dus la adăpost. Ce i-ai făcut fratelui meu?

Alexa râse și sări în ritmul muzicii hip-hop care se auzea din boxe. Simba mârâi încântat și încercă să se țină după mișcările ei. Lily chicoti.

– Mai întâi a dus cățelul la veterinar și apoi l-a adus acasă, cerându-mi să nu mă atașez de el. A spus că va da un anunț în ziar și îi va găsi un stăpân. Ridică din umeri. Așa că l-am lăsat să o facă. După o săptămână, anunțul a dispărut și n-am mai vorbit despre el. Nick îl salută pe cățeluș înainte să mă salute pe mine, când vine acasă de la muncă.

Dorul o cuprinse pe Maggie. Îi era dor de motanul ăla stupid și de felul în care se rostogolea și cerea să fie scărpinat pe burtă. Îi era dor de nerăbdarea vioaie a Carinei, de atitudinea fermă de afaceristă a Juliettei și de izbucnirile dramatice ale Veneziei. Îi era dor de insistența liniștită a mamei lui Michael în bucătărie, de mirosul prăjiturilor coapte și de cafeaua băută pe terasă.

Îi era dor de soțul ei.

Maggie se concentră asupra respirației și se luptă să treacă de durerea cruntă. Încetul cu încetul, își va reveni. Era o supraviețuitoare. Dar de unde să știe că a supraviețui însemna mult mai puțin decât a trăi?

– Ei bine, poți să-i mulțumești așa cum se cuvine, pentru că ți-am luat un cadou. Maggie îi aruncă prietenei ei neglijeul roșu de mătase. Fără detalii, te rog. Tot e foarte ciudat că faci sex cu fratele meu.

Alexa râse și examină neglijeul superb din dantelă și mătase pe care îl ținea într-o mână.

– Mersi, iubito, exact de asta aveam nevoie în seara asta. Și de o bonă.

– O iau eu pe Lily într-o seară săptămâna asta, ca să puteți ieși în oraș și voi într-o seară. Nu mai plec nicăieri o vreme.

Maggie își mișcă mâinile. Degetul inelar gol parcă râdea de ea, și își strânse repede mâinile în poală.

Alexa o studie îndelung. Când, în sfârșit, vorbi, vocea ei era blândă și liniștitoare:

– Maggie, trebuie să-mi spui adevărul. Ce se întâmplă?

Ea ridică din umeri.

– Am fost în Italia. L-am văzut pe Michael. Acum m-am întors. Nu mai e nimic de spus.

– Michael a venit să mă vadă.

Maggie înălță brusc capul și icni.

– Ce? Ce ți-a spus?

Alexa se duse la țarc, o puse pe Lily înăuntru, îl dădu ușor la o parte pe Simba de pe picior și se așeză lângă Maggie, pe canapea. Ochii albaștri ai Alexei exprimau un amestec de compasiune și sprijin.

– Michael mi-a spus totul, Maggie. Că te-ai dus în Italia și te-ai prefăcut că ești soția lui. Că preotul v-a căsătorit cu adevărat. Și că ți-a mărturisit sentimentele lui, dar ai fugit și i-ai spus că ele nu înseamnă nimic pentru tine.

Maggie văzu roșu în fața ochilor din cauza minciunilor spuse de Michael. Tremura și încercă să vorbească rațional.

– Nu ți-a spus totul, Alexa.

– Atunci, de ce nu o faci tu? Durerea i se citea pe față. Ești cea mai bună prietenă a mea.

Maggie o apucă de mâini și o ținu strâns. Îi venea să plângă, dar se abținu.

– Îmi pare atât de rău. Aveam un plan, dar totul a eșuat și acum este o nebunie. Am avut o înțelegere

cu Michael că mă voi preface că sunt soția lui, dacă îmi promite că nu se mai apropie de tine. Știu că are sentimente profunde și eram îngrijorată pentru tine și Nick. A fost de acord, dar când am ajuns în Italia, situația s-a complicat.

- Nu pot să cred că încă ți-a rămas ideea asta în minte. Între mine și Michael n-a fost niciodată nimic decât prietenie.

- Acum știu asta.

- Ce s-a întâmplat? Ai început să te îndrăgostești de el?

Maggie încuviință.

- La început am crezut că era vorba doar de sex. Dar apoi familia lui m-a atras în mijlocul lor, a mai apărut și motanul ăla stupid, și apoi am făcut sex, și au început să-mi vină niște idei nebunești despre o relație între noi. Mi-a spus că mă iubește.

Alexa o strânse de mână.

- Și tu ce i-ai spus?

- Nimic. N-am putut să-i spun nimic, pentru că nu îl credeam. Aveam de gând să vorbesc cu el despre asta, dar apoi l-am auzit vorbind la telefon cu prietenul lui, Max. Maggie inspiră adânc. El nu credea că sunt suficient de bună pentru Michael. Credea că nu ne potrivim deloc și are dreptate.

Alexa icni.

- Când ai ascultat tu vreodată de părerea altcuiva?

Maggie clătină din cap cu încăpățânare.

- Am auzit discuția dintre ei. Nu sunt potrivită pentru el. Nu sunt genul de femeie de care are el nevoie. El își dorește o familie mare, cu animale de companie și călătorii constante în Italia. Vrea o soție drăguță și puternică, cu o carieră respectabilă și un comportament dulce. Ne certăm. Și urăsc toate lucrurile alea.

- O, Maggie. Alexa o luă de mâini mai tare, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Draga mea prietenă,

nu știi că tu ești toate lucrurile alea? Când ai de gând să crezi asta, în sfârșit? Doar loialitatea ta față de Nick și de mine și dorința ta de a ne proteja îmi spun că ești sortită să ai propria familie. Michael e un bărbat complex. Are ceva ce nu multe femei văd sau știu. Dar tu o știi și o vezi. Tu îl provoci, îl motivezi și îl faci să simtă lucrurile mai intens. Când a venit să-mi spună totul, avea inima frântă. Crede că nu-l iubești, că nu-l vei putea iubi niciodată și e distrus.

Maggie se abținu să nu plângă. Doamne, ideea că Michael suferea o sfărâma în bucăți. Îl iubea atât de mult! Cu toate astea, știa că Alexa nu vedea adevărul.

Avea nevoie de mult mai mult. Era ciudat cum niciodată nu crezuse că valorează atât de mult. Dar Michael o schimbase. Dându-și voie să se îndrăgostească de el, aflase că mereu va simți nevoia să fie cu un bărbat care simte la fel pentru ea. Orice altă variantă ar putea să o sfâșie.

– Îmi pare rău, Al. Vreau să-mi văd de viață în continuare și nu mai vreau să vorbesc niciodată despre Michael Conte. Dacă îmi ești cu adevărat prietenă, vei face asta pentru mine. Vocea i se frânse. Te rog.

Alexa oftă enervată.

– Dar...

– Te rog.

Alexa își strânse buzele, apoi încuviință.

– Bine. Vreau doar să fii fericită, Maggie.

Tristețea viitorului se așternu asupra lui Maggie ca un nor, dar se forță să zâmbească.

– Voi fi bine. Acum, hai să vorbim despre altceva!

Restul orelor trecură și, pentru un timp, Maggie se prefăcu că totul revenise la normal.

Michael stătea la birou, uitându-se la notițele despre ceremonia de inaugurare. Peste două zile, visul pentru familia lui și pentru La Dolce Famiglia se va împlini.

Primul lanț de brutării avea să fie inaugurat vineri seară, într-o prezentare luxoasă și cu o petrecere fără rival.

Vremea ar trebui să se mențină bună, promițând o zi de primăvară frumoasă și răcoroasă, cu mult soare. Brutăria era pregătită să își deschidă larg ușile cu o varietate de deserturi, cafele speciale și diferite feluri de pâine proaspătă. Faleza din centrul orașului era un vis pentru cei câțiva investitori care avuseseră o viziune unică.

Asta ar trebui să fie cea mai fericită săptămână din viața lui.

În schimb, durerea îi nimicea corpul și îi tortura sufletul. Hotărî să îi spună Alexei adevărul, pentru a vedea dacă există vreo cale să ajungă la Maggie. Cuvintele ei îl sfâșiaseră și plecarea ei în grabă nu făcuse decât să îi confirme lui Michael mărturisirea ei dură. Ea nu îl voia. Nu îl iubea. Și nu își dorea viața pe care el i-o putea oferi.

Noaptea fusese un dezastru. Inventase o poveste nebunească despre un unchi bolnav și trebuise să își joace bine rolul, pentru a reuși să le convingă pe mama și surorile lui că totul era în regulă. A doua zi plecase și îl rugase pe șoferul lui să ducă bagajul pe care Maggie îl lăsase la el. Michael se apăsă cu degetele pe tâmpla care îl durea. Dios, ce nebunie! În sfârșit, se îndrăgostise, și femeia nici măcar nu îl voia. Cum va reuși vreodată să o uite?

Imaginea ei îl bântuia permanent. Felul în care se preda în brațele lui și se abandona când ajungea la orgasm. Felul în care îl intimida, râdea împreună cu el și îl provoca de fiecare dată. Tandrețea pe care le-o arăta membrilor familiei lui și felul în care căuta să-i fie pe plac lui Dante, deși jurase că îl ura. Contradictorie și din cale afară de iubitoare, era menită să fie a lui. Nu le mărturisise niciodată trecutul lui altor femei. Nici o femeie nu săpase vreodată suficient de adânc în sufletul lui Michael, ca să se obosească să îl întrebe despre visurile lui. Dar Maggie îl înțelegea, îl recunoștea și îl susținea.

O durere profundă îi bătea în inimă, și, simțind nevoia să și-o înece, luă repede o sticlă de coniac și își turnă într-un pahar. Lichidul arzător îi alunecă pe gât cu ușurință și îi explodă în stomac. Poate dacă s-ar îmbăta criță, ar putea, în sfârșit, să doarmă fără să aibă imagini cu ea goală sub el în fața ochilor.

Mobilul îi sună. Mormăi o înjurătură și se uită la numele celui care îl suna. Se opri o clipă. Apoi răspunse.

– Alexa? Totul e în regulă?

O ascultă îndelung în timp ce vorbea. Brusc, piesele de puzzle se uniră și se potriviră. Bătăile inimii i se accelerară și se ridică de pe scaun, în timp ce prietena lui îi dădea detalii despre conversație. Un plan prinse contur în mintea lui și știu ce trebuie să facă.

Ar fi ultima încercare, dar Maggie merita să lupte pentru ea.

Nu putea decât să spere că va fi de ajuns.

Maggie stătea în mulțime lângă Alexa și urmărea desfășurarea ceremoniei. Bagajul îi sosise la ușă cu o zi în urmă. Un simplu bilet, cu semnătura lui elegantă, venise atașat de mânerul valizei.

Voi respecta înțelegerea noastră și voi semna actele necesare pentru a desface căsătoria.

Ea ignoră dezamăgirea și se concentră asupra satisfacției că familia ei va fi lăsată în pace. Golul din stomac o determină să ia telefonul și să își aranjeze niște angajamente peste ocean. Trebuia să plece din New York și să se mențină ocupată. Urma să ajungă la Londra până la sfârșitul săptămânii. Poate că avea nevoie de multă distanță pentru a se vindeca.

Bărcile cu pânze elegante și feriboturile navigau cu grație pe apă, oferind clădirilor decorul perfect. Toate păreau să se potrivească cu munții maiestuoși și cu apa,

având forme fluide, netede și joase, și îmbogățind peisajul, mai degrabă decât să îl strice. Calcarul dădea un aer răcoros și proaspăt complexului, și grădinile luxuriante erau strecurate printre clădiri, aranjate cu bănci, sculpturi și fântâni arteziene. Restaurantul unde se putea mânca sushi avea o încăpere japoneză străveche, unde se servea ceai. Pereții din bambus erau acoperiți cu mătăsuri de culoare roșie, îmbinate într-un spectacol vizual al simțurilor. Picturi murale pline de lumină fuseseră create pe zidurile vechi din cărămidă care, cândva, găzduiseră o gară ce fusese dărâmată. Complet restaurată, faleza îi amintea acum de ceea ce putea fi realizat cu creativitate, cu puțini bani și cu multă afecțiune.

La Dolce Famiglia era ultimul magazin care urma să fie inaugurat. O pânză întinsă cu logoul imprimat pe ea și cu sfori care erau gata să dezvăluie fațada la semnul lui Michael. Mulțimea fremătată de bucurie și formația impresiona cu muzica spectaculoasă de fanfară.

Alexa chiui atunci când Nick tăie panglica roșie. Maggie i se alătură în timp ce un sentiment de mândrie o cuprinse. Nick muncise din greu și credea în viziunea lui de a transforma faleza în ceva frumos. Credea în visurile lui. Poate că era timpul ca și ea să facă același lucru. Poate că nu îl va avea pe bărbatul pe care îl iubea, dar avea capacitatea de a-și schimba cariera, pentru a obține o satisfacție mai profundă. După ce se uitase la fotografiile pe care le făcuse în Bergamo, o chemare interioară de a face altele și mai pline de sens se născuse în interiorul ei. De obicei își ignora astfel de instincte. De data asta, hotărî să își exploreze nevoia de a surprinde o parte din frumusețea lumii în viziunea ei unică. Își plănui excursii de o zi între sesiunile ei obișnuite de fotografie și își aranjă întâlniri cu niște editori de reviste din Anglia pe care îi cunoștea, pentru a discuta noi opțiuni legate de munca ei.

Michael păși pe podium. Inima ei tresări. Fiecare celulă din corpul ei țipa după dreptul de a-i mângâia părul, de a-i atinge obrazul dur și de a se bucura de acest moment împreună cu el. Îmbrăcat într-un costum elegant, de culoarea cărbunelui, cu o cravată mov, prezența lui acapară întreaga scenă și liniști mulțimea instantaneu. Înfățișarea lui de brunet arătos și sexy și privirea visătoare le făceau pe femeile din jurul ei să chicotească și să pălăvrăgească. Maggie își stăpâni impulsul de a le spune să nu se apropie de el. În schimb, rămase tăcută.

– Doamnelor și domnilor, zise el la microfon. Mă bucur să fiu cu dumneavoastră și să vă dezvălui, în sfârșit, finalitatea unui vis de familie. Familia mea a construit prima brutărie în Bergamo, Italia, cu produse de patiserie pregătite în bucătăria mamei mele. Cu multă muncă, membrii familiei Conte au deschis lanțuri de brutării prin tot orașul Milano, și mereu am visat să venim în America, să vă împărtășim rețetele noastre. Acest vis se împlinește, în sfârșit, și vă mulțumesc tuturor pentru că sunteți părtași la el.

Lumea bătea din palme și chiuia. Michael continuă prin a-i mulțumi lui Nick și celor de la Dreamscape Enterprises, partenerii lui de afaceri, și multor altor persoane care îl ajutaseră pe parcurs. Apoi se opri. Privi în mulțime și o săgetă cu privirea.

Maggie își ținu respirația.

Ochii lui erau plini de emoție. Vorbi cu ea, ca și cum erau singuri, fiecare cuvânt învăluindu-i mintea și inima cu o intimitate deliberată care îi trimise fiori pe șira spinării.

– Pentru mine, familia e foarte importantă și am sacrificat totul pentru ea. Proiectul acesta e ceva în care cred. Numele La Dolce Famiglia este un semn al crezului meu și al faptului că mă mândresc cu ceea ce mi-e drag, cu ceea ce iubesc mai mult decât orice.

Palmele ei se umeziră în timp ce stătea nemișcată, fascinată de vocea, de ochii și de prezența lui.

– Acum, am descoperit un alt fel de familie. M-am îndrăgostit de o femeie incredibilă, care m-a făcut să cred în fericirea până la adânci bătrâneți. O femeie care a pătruns în lumea mea și m-a făcut întreg. Dar, ce păcat, ea nu mă crede. Cuvintele nu sunt de ajuns pentru a o convinge că am nevoie de ea în viața mea. Că mă face să mă simt întreg. Așadar, sunt mândru să vă dezvălui noua mea brutărie și un nou lanț de brutării care se vor deschide în America, unde am cunoscut-o pe femeia care vreau să-mi fie soție.

Cu încuviințarea lui, sforile au fost trase.

Logoul elaborat, cu litere îngroșate, afișa cu mândrie numele.

La Dolce Maggie.

Lui Maggie îi pulsa sângele prin vene. Pentru ea lumea se încețoșă, se răsturnă și se opri în loc. Clipi și întoarse capul spre Alexa, care o ținu strâns de braț și o zgâlțâi ușor.

– Nu înțelegi, Maggie? întrebă ea cu ochii de un albastru strălucitor, cuprinși de lacrimi. Te iubește. Mereu te-a iubit, dar trebuie să fii suficient de curajoasă să primești iubirea lui. Trebuie să crezi că meriți asta. Asta mi-ai spus în ziua în care Nick mi-a mărturisit dragostea lui, îți mai amintești? Dacă iubești pe cineva, lupți pentru acea persoană neîncetat. Cea mai bună prietenă a mea nu e o lașă. Meriți asta. Meriți dragoste.

Ca un vampir care se trezește la viață după un somn adânc, Maggie își reveni brusc. Simțurile îi explodară și porni prin mulțime, croindu-și drum spre scenă, unde Michael o aștepta.

Se întâlni cu ea la jumătatea drumului. Ea îi studie fața frumoasă, buzele pline, barba nerasă care îi acoperea bărbia, nasul drept, căldura care clocotea în ochii lui de culoarea onixului. Michael îi cuprinse fața

cu mâinile lui mari și dure și își apăsă cu fruntea peste a ei. Respirația lui caldă trecu pe deasupra gurii ei.

– Maggie a mea, *mia amore*, te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine, să trăiesc cu tine și să am *bambinos* cu tine. M-ai cucerit. Complet. Nu aș putea niciodată să mai fiu cu o altă femeie, pentru că m-aș plictisi de moarte. Nu înțelegi? Nu-mi doresc soția tipică despre care crezi tu că m-ar face fericit, pentru că mi-ai fost sortită cu totul. Cu sarcasmul și cu istețimea ta, cu senzualitatea și cu sinceritatea ta. Locul tău e lângă mine și nu voi renunța până când nu te voi convinge de asta. *Capisce?*

Ea scoase cu greu un suspin și întinse mâinile spre el.

Buzele lui coborâră peste ale ei și o sărută adânc, în timp ce auzea cu ecou strigătul aprobator al mulțimii. Inima îi bubui în piept și apoi se potoli. Un sentiment de pace și de întoarcere acasă o inundă și, în sfârșit, credea.

– Te iubesc, Michael Conte, șopti ea cu înverșunare, când el îi eliberă buzele. Și vreau totul. Pe tine, familia ta, brutăriile tale, totul. Te-am iubit dintotdeauna, dar mi-a fost prea teamă să recunosc.

Michael o sărută din nou. O luă în brațe și o ridică, râzând bucuros. Ea rămase cuprinsă de brațele lui, simțindu-se, în sfârșit, întreagă.

Cu propriul cămin și cu un final fericit.

epilog

– Maggie, grăbește-te! Au sosit hamalii!

Maggie mormăi în surdină și mai aruncă o privire prin camerele goale ale apartamentului ei, asigurându-se că nu uitase nimic. Nu era ușor să se mute într-o vilă. Deja se certaseră în legătură cu așezarea lucrurilor și aranjarea camerelor. Se linse pe buze, gândindu-se la toate lucrurile plăcute pe care le trăiseră. Multe din camere fuseseră botezate.

Din fericire, mai erau încă multe de botezat.

– Vin! strigă ea.

Uitându-se pentru ultima dată la salteaua fără așternut care încă stătea pe patul ei, se opri, amintindu-și ceva. Maggie se duse la pat și băgă mâna sub saltea.

Lista.

Vraja de dragoste.

Se uită la hârtia albă pusă cu grijă sub saltea și o desfăcu să citească lista. Slavă Domnului că Michael nu o văzuse. Ar fi murit de rușine. Clătinând din cap, gândindu-se cât de ridicol se purtase, se uită la lista de calități pe care i le ceruse Mamei Natură pentru soțul ei. Calitățile se înșiruiau, în timp ce privirea îi aluneca pe hârtie.

Un bărbat loial.
Un bărbat familist.
Un bărbat care să știe să iubească.
Un bărbat care să îmi fie prieten.
Un bărbat care să mă provoace.
Un bărbat căruia să îi pot mărturisi secretele mele.
Un bărbat în care să pot avea încredere.

Un bărbat care să aibă încredere în el.
Un bărbat cu inima deschisă.
Un bărbat care să se lupte pentru mine.
Un bărbat care să mă iubească exact așa cum sunt.

Maggie își ținu respirația. Mai citi o dată lista, având o presimțire ciudată că ceva rău avea să se întâmple. Ținând cont că atunci fusese beată, lipsită de apărare și singură, dacă ar fi gândit rațional, nu ar fi scris niciodată calitățile din listă. Nu, fiecare calitate parcă striga după cineva care să o poată completa.

Michael. Mama Natură i-l trimisese pe Michael Conte.

Inelul cu diamante luci rece, în timp ce ea îndoi cu grijă hârtia și o mototoli în mână. Era ridicol. Își provoca singură teamă. Mama Natură nu exista. Nici bărbatul perfect și nici vrăjile de dragoste.

Nu-i așa?

Cu grijă, hotărî să arunce cartea cu vrăji. Oare, unde pusese cartea aia cu coperte mov?

Carina.

Când se întorseseră acasă de pe faleză, în seara când ea și Michael se împăcaseră, Maggie fu șocată să o vadă pe Carina stând în pragul ușii lui Michael. Cel mai mult se bucurase să vadă cum Carina ținea strâns la piept mingea de blană mare și neagră.

De îndată ce o văzuse pe Maggie, Dante sărise din brațele Carinei într-ale ei, de parcă acolo îi era locul. Carina îi mărturisise că, atunci când îi spusese lui Dante că vrea să îl aducă să o vadă pe Maggie, intrase direct în transportorul pentru pisici, de parcă ar fi înțeles. Și poate chiar înțelesese.

Cu toată familia în jurul ei, Maggie își dădu seama ce înseamnă să aparții complet altora și jurase că nu avea să uite niciodată acel sentiment. Totuși, nu îi plăcea ideea

ca noua ei cumnată să păstreze o carte de vrăji, care până la urmă s-ar putea să funcționeze.

Maggie își mușcă buza de jos, întrebându-se dacă ar trebui să spună ceva.

Nu, ce rost avea? Oricum era o prostie. Poate Carina o va citi, va râde și o va arunca.

Maggie clătină din cap și ieși din cameră, lăsând în urmă vechea ei viață.